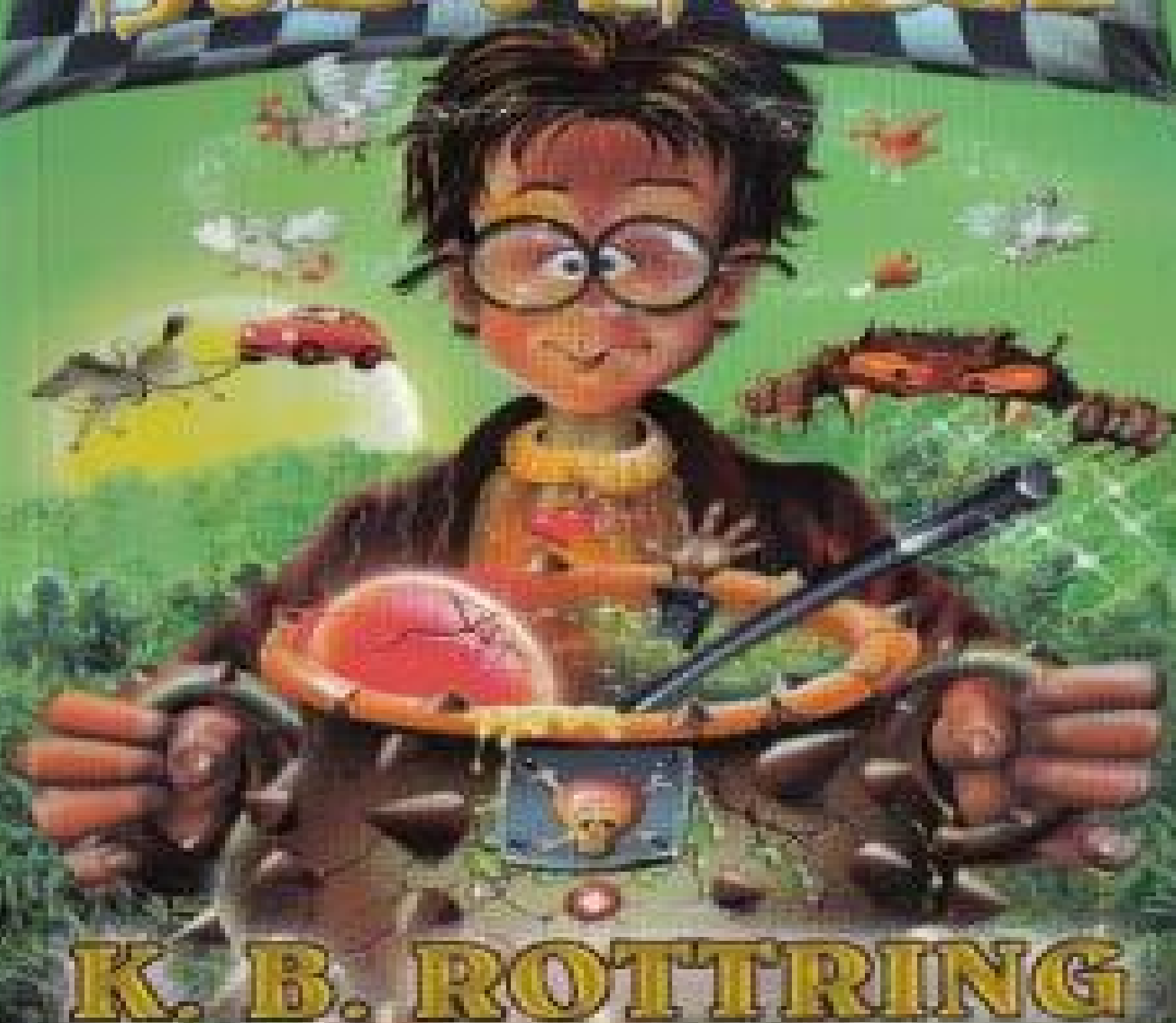

Heri Korkler

BÜZ SERIEGE

K. B. ROTTRING

1. Kísértetház

Éjszaka volt, sötét, barátságtalan, az eget olyan sűrű, fekete atomfelhők borították, hogy még a csillagok sem látszódtak, nem is beszélve szegény Holdról, amely félhold volt az ijedtségtől.

Sötét volt, nagyon sötét.

És a sötétség egyre csak fokozódott, egészen addig, amíg a négerek már vakítóan világítottak az éjszakában.

Hideg, dermesztő szél fúj, amit a szakadatlanul zuhogó eső még elviselhetetlenebbé tett. Az utcák, terek, lakóparkok, temetők teljesen kihaltak voltak, az emberek otthonaikban reszkettek, és azt kívánták, bár csak soha ne olvasnának ilyen rémkönyveket, mint ez.

Az égen ebben a pillanatban iszonyatos mennydörgés közepette villám cikázott át, és egyenesen belevágott a Little Hungarotown hegyén álló régi kísértetkastély tornyába. A torony abban a szempillantásban leomlott, maga alá temetve néhány ártatlan statisztát és CIA-ügynököt, akik ki tudja, hogyan kerülhettek oda.

– Igazán hatásos belépő volt a történetbe – lihegte Pedigré Pál hosszú, nyalakodó nyelvvel. Alvilági fedőnevén Cickafarknak hívták a férfit, aki képes volt akarátának erejével herbateává változni, ha akart. Most nem akart, mert itt volt dolga. Éppen heves nyáladzás közepette pítizni kezdett urának.

Aki.

Nem volt más.

Mint.

Netuddki!!!

De ha mégis, akkor elárulhatjuk igazi felvett nevét.

Ő volt a sötét varázslók legsötétebbike.

A gonoszok leggonoszabbika.

A kegyetlenkedők legkegyetlenebbike.

Igen!

Ő volt Megawatt Voltmárvolt nagyúr! Nevét félték, tekintetétől rettegtek, hangjától borzongtak, szavától remegtek, szagától pedig öklendeztek azok a szerencsétlenek, akik életük utolsó pillanataiban szembe kerültek vele.

Ám most Voltmárvolt csak halovány árnyéka volt önmagának. Hol volt már régi ereje? Hol volt már régi dicsősége?

Hol volt már régi hatalma? Hol voltak régi szövetségesei? Vajon hol volt eddig, hogy senki nem látta?

Hosszú történet ez, amelyet röviden is el lehet mesélni.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy Voltmárvolt. Kevés híján már uralma alá hajtotta a világot, megölte ellenségeinek zömét, amikor egy balul sikeredett varázslata közben legyőzte őt a kis Heri Kókler. Heri Kókler, bizony, aki az elmúlt évek alatt még háromszor kinyíffantotta a gonosz fekete mágust, és visszaküldte fekete lelkét a pokolba, oda, ahová való volt. Csakhogy Voltmárvolt mindig visszatért, mert annyira demoralizáló volt a jelenléte eme felkapott üdülőhelyen, hogy az üzembentartó bukott angyal úgy rendelkezett, hogy ilyeneket ott a továbbiakban nem szolgálnak ki.

Voltmárvolt ezért visszatért, mint a Terminátor, bár igazából senki sem volt már rá kíváncsi. Időközben ugyanis a híveit elfogták, kivégezték, megterítették, átnevelték, a legmegátalkodottabb kegyenceit pedig bedugták a világ legborzalmasabb mágikus börtönébe, Alkatrazba, ahonnan még soha senki nem szökött meg azokon kívül, akiknek mégiscsak sikerült.

Megawatt Voltmárvolt, aliasz Netuddki, azonban jelen pillanatban rendkívül rossz bőrben volt. Ez nem is csoda, ha figyelembe vesszük, hogy az utóbbi évben Transilvániában bujkált, ahol nap mint nap menekülni kényszerült nagy rajongója, Drakula gróf elől, aki mindenáron vérszerződést akart vele kötni.

Voltmárvolt rendes körülmények közepette, hatalmának és erejének teljes birtokában valószínűleg seperc alatt úgy hazavágta volna Drakulát a kastélyába, hogy attól koldul, de most nem voltak meg a rendes körülmények. Inkognitóban volt, ami nem volt igazán kényelmes viselet.

A fekete varázslók legfeketébbike ugyanis emberi roncsként tengette napjait. Fizikai teste az utóbbi években Heri Kóklernek köszönhetően többször is megsemmisült, vagy éppen az átkozott kölyök miatt kudarcba fulladt abbéli fáradozása, hogy valami setét varázslat útján-módján visszanyerje azt.

Ezért aztán Netuddki kissé neheztelt a fiúra. Sőt, nyugodtan állíthatjuk, hogy állatira gyűlölte Heri Kókler, akit viszont mások szerettek, akik nem szerették Voltmárvoltot, persze Voltmárvolt sem szerette ezeket az embereket, és minden vágya az volt, hogy visszanyerje elveszett erejét, megerősödve visszatérjen és leszámoljon ellenségeivel, azaz, a fent említett célszeméllyel.

Pofonegyszerű, ha jobban belegondolunk.

Ez a gyakorlatban azt jelentette, hogy Voltmárvolt legszívesebben kiirtotta volna az emberiséget, hogy egyedül maradva a világon, nyugis körülmények között, ellenzéki erők furkálásaitól mindörökre békén hagyatva, az idők végezetéig uralkodhassék.

Persze ez a grandiózus politikai terv sokaknak nem tetszett. Például annak az átkozott kölyöknek, annak a sebhelyes homlokú, rosszarcú, rövidlátó kis korcsnak, annak a Heri Kóklernek. Hiszen még csak nem is varázsló! Csak egy ostoba kis mitugrász, akinek a szüleit simán elintézte, de a kölyökkel valamiért nem bírt.

– Igazából nem győzött le, csak egy varázsbaleset volt. Ez még a legnagyobbakkal, tehát még velem is néha előfordul – gondolta Netuddki dühödten. – Az a kölyök nem győzhetett le, hiszen már évek óta legyőzhetetlen voltam. Csakis baleset lehetett, semmi kétség, csakis az. De most megfizet majd mindenért. Megfizet azért, hogy legszebb éveimet kénytelen voltam kísértet alakban, állatok testébe bújva, kígyók, hüllők bőrébe zárva tengetni.

De a legrosszabb az volt, amikor öt évig nőstény nyúl voltam és naponta ötvenszer kellett nemi életet éljek hatvanhárom hímmel. Igen, könnyen lehetséges, hogy attól készültem ki ennyire... A k...va életbe!

Cickafark úr, idegesen lihegve állt nagyura előtt, aki egy nagyobb akvárium méretű lombikban, genny alakban folydogálva engedett folyást gondolatainak.

– Parancsol valamit, Nagyúr? – kérdezte alázatosan Cickafark.

– Menj a pokolba! – mondta mérgesen Voltmárvolt, amiért megzavarta ez a kis féreg sötét gondolatait.

Cickafark savanyú képet vágott, majd rövid csomagolás után bőröndjeivel együtt menni készült.

– Hová mész, te idióta? – dörrent rá Voltmárvolt.
– Nagyuram parancsolta, hogy menjek a pokolba... – lihegte Cickafark. – Máris indulok.
– Ó, te szellemi fogyatékos! – dühöngött a fekete varázsló. – Átvitt értelemben gondoltam. Itt maradsz, és teljesíted a parancsaimat! Megértetted?
– Igen, Nagyuram! – hajlongott Cickafark Voltmárvolt lombikja előtt.
– Hol van a kígyóm, Booooááá-2., a kis drága?
– Booooááá-2? – kérdezte ostobán Cickafark.
– Az, te ostoba kis féreg – bosszankodott fagyos hangon Voltmárvolt. – Meg kell keresned, mert éhes vagyok. Fogass vele egeret, mert annyira gyenge a gyomrom, hogy az embervér már nem is esik igazán jól. Erőre kell kapjak, mert még gyenge vagyok, akár a hajnali harmat. Ha így folytatom, nem biztos, hogy megérem a könyv végét, ahol pedig fontos jelenésem lesz, mert akkor fogom kinyúvasztani Heri Kóklert, az átkozottat.
– Értettem, Nagyúr! – tisztelgett Cickafark. – Azonnal megkeresem Booooááá-2-t, és begyűjtöm tőle az egereket.
– Azt helyesen teszed – sziszegte Voltmárvolt, aki láthatóan volt már jobb passzban is.
Cickafark néhány mikroszekundumnyi időre eltűnt a folyosón, majd kisvártatva visszatért egy zacskónyi egérrel meg a kígyóval, amelyik óriási nagy volt. Szinte már bazinagy.
– Etess meg! – parancsolta Voltmárvolt, mint gyerek az anyjának.
– Máris, Nagyuram... – készségeskedett Cickafark. – Itt vannak a finom, friss egérkék. Máris adom a finom egérpapit Voltmárvolt Nagyúrnak.
– Igyekezz! – sürgette a lombikban kavargó gennyfolyam, és még jobban kavarogni kezdett.
Cickafark egyenként bedobálta az egereket a lombikba, és élvezettel hallgatta, hogy a visítózó kis szerencsétlenek Voltmárvolt vacsorájává lényegülnek át.
Amikor véget ért az etetés, Voltmárvolt nagyot böffenve jelezte, hogy jóllakott.
Cickafark izgatottan toporgott előtte. Láthatóan mondani készült valamit.
– Beszélj, szolgám! – parancsolta Netuddki.
– Nagyuram – kezdte Cickafark –, csak arra gondoltam, hogy Marha Pörkinzt nem kellett volna megölnünk. Biztosan észre fogják venni a Mágja és Világítástechnikai Mini Sztériumban, hogy meghalt. De ha nem is jönnek rá azonnal, az biztosan előbb-utóbb fel fog nekik tűnni, hogy nincs ott.
– Ha nem öljük meg, akkor egészen biztosan elárul minket – felelte Voltmárvolt.
– Ez igaz – ismerte el Cickafark.
– Van még egy másik okom is, amiért őt akarom. Őt, Heri Kóklert, a kis korcsot – mosolyodott el gonoszul Voltmárvolt. Nem lehetett könnyű neki, mivel nem volt teste, nem is beszélve arról, hogy a feje, így az arca is teljes mértékben hiányzott.
– Mi? – kérdezte Cickafark.
– Nem „mi”, hanem tessék – oktatta ki Voltmárvolt egy jó pedagógus türelmetlenségével. – Az a tervem, hogy megölöm Heri Kóklert, régi ellenségemet. A szakrális céció közben pedig vérét veszem.
– És ha nem akarja eladni? – kérdezte Cickafark aggódalmas képpel.
– Ó, te mozgó állatkert! – mérgelődött Voltmárvolt. – Hát ennyire féleszű vagy? Nem fogok pénzt adni a vééréért, hanem elveszem tőle. Felvágom az ereit és kifolyatom belőle az egészet.
– Grandiózus terv, Nagyuram! – ismerte el Cickafark borzongva.
– Ugye! – morgott tovább Voltmárvolt.
– De talán használhatnánk helyette másik varázslógyereket. Valakit, aki nem annyira populáris, akit nem őriznek annyira. Nem lesz könnyű elcsalni és megölni – problémáztatott Cickafark.
– Megmondtam, amit mondtam – sziszegte Voltmárvolt olyan hangsúllyal, hogy a mellette tekergőző Booooááá-2 egészen felemelkedett. – Csakis Heri Kókler lehet az, aki szóba jöhet a nagyszabású varázslásnál. Más nem jó, csakis ő kell.
– Félek, Nagyuram! – vallotta be Cickafark. – Attól félek, hogy nem tudjuk őt megszerezni. És akkor Nagyuram mindörökre lombikbébi marad! – Cickafark felzokogott.
– Kedves tőled, hogy ennyire szíveden viseled a sorsomat – nevetett Voltmárvolt. – De nem kell félned, hamarosan visszatérek. És erősebb leszek, mint valaha.
Cickafark bólintott.
Itt vége is lehetett volna ennek a fejezetnek, csak azért nem lett még vége, mert mindkettőjüknek hirtelen súlyos hiányérzete támadt.
Csak néztek egymásra, nem szóltak, de érezték, hogy valami még hiányzik.
– Megvan! – kiáltott fel nem létező szájával Voltmárvolt. – Tudom már mi hiányzik.
– Mi? – kérdezte Cickafark.
– Hányszor mondtam neked, hogy nem „mi”, hanem tessék.
– Izé, tessék...
– Most meg kell kérdezned tőlem, hogy mi hiányzik.
– Mi hiányzik, Nagyuram? – kérdezte engedelmesen Cickafark, ahogy egy jó kutyához illik.
– Hát a kertész! – vágta rá Voltmárvolt.
– A kertész? – döbbsen meg Cickafark.
– Igen az! – erősítette meg Voltmárvolt.
– De miért hiányzik nekünk a kertész, Nagyuram? Talán természetni akarunk valamit? – kérdezte olyan arccal, hogy teljesen nyilvánvaló volt, hogy egy kukkot sem ért abból, amit Voltmárvolt mondott.
– Dehogy, dehogy, te isten barma! A forgatókönyv szerint a kertész, tudja a fene, hogy mi is a neve, kint hallgatózik az ajtó előtt. Te észreveszed, berángatod, én pedig megölöm.
– Nahát! – csodálkozott Cickafark. – Nagyuram ismeri a forgatókönyvet?
– Hogyne ismerném! – dicsekedett Voltmárvolt fennhéjázólag.
Ez persze hazugság volt, mert a forgatókönyvet senki más nem ismerhette, csakis a nagy író, K. B. Rottring.
Valamint Heri Kókler, aki a kegyeltje volt, ezért is adta neki többek között a csodatévő szakrális és mágikus objektumot, a Szt. Ebonit Rudat, hogy történjék bármi, minden pillanatban a helyzet ura maradhasson, de ez egy másik történet.
Voltmárvolt bizony hazudott, de ez egy ilyen alaktól talán már nem is volt meglepő. Mert aki hazudik, az lop is, aki lop, az bizony rabolhat is, aki pedig rabol, az könnyen ölhet is, az ilyeneket pedig kivetí magából a társadalom, és...
– Rohanj, és keresd meg, mert érzem, hogy mindjárt vége a fejezetnek. Ha határidőre nem öljük meg a kertészt, nem kapjuk meg a sztárgázsinkat!
– fenyegette meg Voltmárvolt a szolgáját.
– Jaj, csak azt ne! – hörgött Cickafark. – A sztárgázsit meg kell, hogy kapjuk! Miből veszünk különben drága luxusholmikat, hollivúdi álmokérót és

rengeteg pedregot, amire pedig nagyon nagy szükségünk van?

– Bizony, honnan... – értett egyet Voltmárvolt is. – Ne szarakodj, fiam, hanem lódulj, és hozd ide nekem a kertészt. Ha nincs itthon, keríts egy járókelőt, az is megteszi. Majd beöltöztetjük kertésznek. Adunk a kezébe gereblyét és locsolókannát, a lábára meg gumicsizmát húzunk, és bekenjük egy kis disznótrágyával, hogy megfelelő bukéja legyen. A fejére papírzacskót teszünk, hogy ne látszón annyira, hogy vérzik a feje.

– De hát még nem is vérzik a feje – lepődött meg Cickafark.

– De vérezni fog! – ígérte Voltmárvolt vészjóslóan. – És a tiéd is, ha nem igyekszel kellőképpen.

Cickafark elinált mint egy állat. Nem telt bele kettő tizedmásodperc, máris visszajött. A földön maga után vonszolt egy testet.

– Ez a kertész – jelentette Cickafark. – A kertészlakban nézte a tévét. Hosszasan faggattam, mire végre elárulta, hogy elfelejtett időben feljönni, hogy kihallgasson minket. Azt állította kinvallatás közben, hogy mindennek az az oka, hogy elaludt az órája.

– Az ostoba! – dühöngött Voltmárvolt. – Az ilyenek miatt kell állandóan megismételni minden átkozott jelenetet.

A főrendező egyetértően bólogatott.

Cickafark igyekezett magához téríteni a kertészt. Rövid pofozgatás után a szerencsétlen flótás magához tért.

Riadt tekintettel bámult Cickafarkra.

– Nagyuram, végre magához tért! – örömködött Cickafark.

– Maga meg kihez beszél? – döbbsen meg a kertész.

– Nagyuramhoz, aki most meg fogja önt ölni.

– Mi? – kérdezte a kertész döbbsenten.

– Ostoba tahó! Nem mi, hanem tessék! – oktatta ki Voltmárvolt, aki nem bírta a kultúrálatlan emberegynyedeket ekkora nagy koncentrációban.

A kertész döbbsenten bámult a lombikra, amely beszélt hozzá.

– Maga is hallotta? – sápadt el a szerencsétlen flótás. – Az a valami beszél!

– Nem valami, hanem valaki! – hergelte be magát Voltmárvolt. – Netuddki, hogy ki...

A kertész nem volt már fiatal ember. Csak idős. De nem akart még meghalni. Élni akart, nagyokat sétálgatni, nagyokat enni, inni, aludni, és esténként a csillagokat vagy az erotikus csatornákat bámulni.

De nem lehetett! Mert ebben a pillanatban elérte őt a kegyetlen végzet. Voltmárvolt felröhögött, pedig egyáltalán nem volt semmi vicces, ami ezt indokolta volna.

A kertész mondani akart valamit, de ehelyett érezte, hogy valami láthatatlan kéz kapja el a torkát. Hörögni kezdett, mint a poroltóval a hátán lemerült bűvár, a szeme kiguvadt, a nyelve pedig hátracsúszott a torkába.

Egyáltalán nem volt szép látvány.

A kertész hirtelen összerogyott.

– Na végre! – sziszegte Voltmárvolt. – Azt hittem, soha nem fog már meghalni.

Cickafark remegett, mint egy gyógyfűbokor, ha madárka pottyintott rája.

– Most végre visszatérhetünk nagyszabású terveimhez. Még néhányat kell aludnunk, és akkor cselekedni fogunk. Megvárjuk a kedvező alkalmat, és akkor becserkészem Heri Kóklert, hogy végre megrothassam. Utána pedig...

– Gyilkos! – állt fel a halottnak hitt kertész. – Mindent hallottam! Szóval újabb gyilkosságokra készül! Megyek a rendőrségre!

– Hah! – lepődött meg Voltmárvolt, és bugyborékolni kezdett a lombikban.

Cickafark összereszt, amikor a halottnak hitt megszólalt, és csak annyit mondott, hogy juj!

– Ne menjenek sehová. A reklám után újra jövünk vissza a rendőrséggel! – mondta a kertész és indulni készült. De nem jutott el az ajtóig, mert mielőtt megfoghatta volna az ajtó kilincsét, Voltmárvolt egy jól irányzott átkkal másodszor is megölte.

A kertész holtan esett össze. Cickafark megkönnyebbülten sóhajtott. Voltmárvolt asztrális valója csicsogva gennyedzett a lombikban.

– Milyen szívósak ezek a kertészek! – jegyezte meg a fekete varázsló. Vagyis az, ami megmaradt belőle és állandóan kavargott.

– Igen, Nagyuram – értett egyet Cickafark. – Biztosan a sok friss levegő, a napfény, a nyugis munkakörülmények miatt ennyire életerős. Biztosan ezért ilyen szívósak ezek a kertészek.

– Egy átlagos varázsló ettől az adag átktól már hatszor meghalt volna, még akkor is, ha hét élete van, mint egy macskának – morfondírozott Voltmárvolt.

– Nem is haltam meg! – ugrott fel a kertész olyan hirtelen, hogy Cickafark majdnem összeizgulta magát ijedtében.

– Mi? – hökkent meg Voltmárvolt.

– Tessék – figyelmeztette jóindulatúan Cickafark.

– Hogy-hogy tessék? – kérdezte Voltmárvolt dühösen, és sziszegni kezdett a lombikjában. A kígyója is láthatóan morcos volt, mert mérgesen tekergett, közben úgy öltögette a nyelvét, mint nagymama a varrnivalót.

– Nagyuram világosított fel nyelvi képzetlenségemre, midőn kétszer is szóvá tette nekem a mai este, hogy nem azt kell kérdezzük, hogy „mi”, hanem, azt, hogy „tessék”.

Voltmárvolt tájékozni kezdett a dühtől. Ez nem lehetett számára könnyű, hiszen nem volt neki egy szál teste sem hozzá.

– Ó, te emberforma állat! – kiáltotta, és bizonyára égnek emelte volna a kezét, ha lett volna neki olyan.

De nem volt!

Ezért azután csak ordított, becsmérő kifejezésekkel illette Cickafarkot, és többször utalást tett arra, hogy valószínűleg nincs a földön még egy ekkora nagy balfék, mint a szolgája.

Cickafark rosszkedvű arccal hallgatta a jogos kritikát, de nem mert ellentmondani, mert gyáva volt, mint a nyúl. De erre az állatra még gondolnia sem volt szabad, mert Voltmárvolt egy ideje rettentően utálta a nyulakat. Ha megérezte a szagukat (nem volt orra), vagy ha meglátta őket (szeme sem volt neki), akkor tisztára kikelt magából. Mivel telepatikus úton mindent hallott, amit Cickafark gondolt, ezt is meghallotta.

– Ne gondolj a nyulakra, mert végzek veled, te kutyatápszert! Megértetted? – hörögte a Nagyúr.

Cickafark annyira megrémült, hogy remegni kezdett, mint egy kinyírfalevél.

– Megöllek! – fenyegetőzött Voltmárvolt.

– Ne, kérem! – esedezett Cickafark, és térdre rogyott. – Vétkeztem, bűnös vagyok, de ezt nem érdemlem, ha lehet, élni szeretnék...

– Nem téged, ostoba! – sziszegte a Nagyúr. – Hanem a kertészt!

– Az más! – lélegzett fel Cickafark. Feltápaszkodott és leporolta a ruháját meg a nagy cickafarkát, amiről a nevét is kapta.

– Ezt már az előbb is mondta! – mondta a kertész provokatíve.

– Kötekedni merészség velem, gyaurlak? – kérdezte Voltmárvolt fenyegetően.

– Megyek, és hívom a rendőrséget! – ígérte a kertész.

– Nem mész te sehová! – ígérte Voltmárvolt.

– De bizony megyek! – felelte a kertész. – És hívom a rendőrséget.

– De nem!

– De igen!

Voltmárvolt füstszerűen átlátszó keze kinyúlt a lombikból. A kezében ott szorongatta varázsvesszőjét, amivel rámutatott a kertészre.

– Dögölj meg! – mondta latinul.

A kertész a szívéhez kapott, majd holtan esett össze.

– Végre! – sóhajtott Cickafark. – Kész horror volt ez a fickó.

– Velem nem szórakozhat egyetlen senkiházi, egyetlen *kugli* sem – ordította a fekete rém.

– Mi az a *kugli*? – kérdezte a kertész értetlenül.

– A *kugli* olyan emberegység, amely nem rendelkezik a varázslók erejével, vagyis nincs varázsereje, ezért nem tud varázsolni, ezért aztán... –

Voltmárvolt dühösen kavargatni kezdett a lombikjában.

Cickafarkkal egyszerre ordított fel, amikor rádöbbsent a hihetetlen tényre.

– De hisz ez még mindig éll!

2. Rémálom

Heri Kókler a hátán feküdt, és úgy lihegett, mintha egész éjszaka csak Hermelinről, dögös kis osztálytársnőjéről ábrándozott volna a kezével a takaró alatt. Borzasztó volt így tizenvalahány évesen belegondolnia abba, hogy Hermelin soha nem hordott bugyit amikor zuhanyozott, de ami még kegyetlenebb, máskor sem.

Heri lihegett, mint asztmás a ködben. Kavargó gondolatait igyekezett rendszerezni, oly eltökélten, mint ahogy tette azt legutóbb Mengyelejev az ő elemeivel.

Nagyot lélegzett, felült az ágyban, és felgyújtotta az éjjeli lámpát. Nehezen akart meggyulladni, mert műanyagból volt, másrészt pedig tele volt már az éjjeli események folyásából következő tartalommal, az pedig tudvalevő, hogy folyadék lévén igen nehezen fogott lángot.

Heri azonban nem ismert lehetetlent. Apró mágustüzet bocsátott a folyadékra, amely kicsit kellemetlen szaggal bár, de mégiscsak lángra lobbant. A pislákoló mécses fényében árnyékok jelentek meg a falon. Heri riadtan nézte őket, kivéve a sajátját, mert attól nem félt. Az a típusú fiatalokú volt, aki soha nem ijedt meg a saját árnyékától.

De nem!

Most valami más történt! Az álom... Nem Hermelinről szólt, hanem valami másról. Valami sötét és baljóslatú dologról. Heri megvakarta a homlokára festett villám alakú jelet, amelyet azért kellett egész életében viselnie, mert ő volt Heri Kókler. Senki másnak nem volt ilyen jele. Kiskorában zavarta, mert Dundy Nudly, rusnya kis unokatestvére kezdetben mindig piszkálta ezért, Herinek pedig ilyenkor keményen fel kellett lépnie a diszkrimináció ellen. Dundy Nudly, később megtanulta, hogy alapvető hiba, ha piszkálja az alvó oroszánt. Ilyenkor néhány napot mindig a közeli kórház intenzív osztályán tartózkodott, majd hosszú, egy-két éves rehabilitáció következett, amely eredménytelenül próbálta megszüntetni a törött gerincében keletkezett dupla csomó okozta kellemetlen, nyomó érzést. Az erőteljes hatású fenyítő eljárások meghozták a gyümölcsüket, rövid idő múlva már nem volt ember a környéken, aki szóvá merne volna tenni, hogy Heri megkülönböztető jelzést visel a homlokán.

Szép időszak volt az életében, amíg otthon lakhatott szeretett rokonaival, akik egy időben meg akarták ölni, de amióta beiratkozott Rokfortba, a sajtók fővárosában működő nagyon szabad egyetemre, ami igazából nem is az volt, hanem csak egy Varázslókiképző Szagiskola, kevesebbet volt otthon. Heri családszerető fiú volt. Igaz, hogy gálád rokonai nem mindig érdemelték meg, hogy tutujgassa őket, de Heri nem törődött a közöttük feszülő kulturális, szociális és szexuális orientációt is érintő különbségekkel, hanem csak úgy szerette őket, ahogy voltak, mint saját magát vagy a felebarátait.

Igaz, ami igaz, Heri néha közibük csapott, amikor átlépték azt a határt, amely már túlment a családokon belül szokásos bizalmaskodásnak azon a fokán, amit még eltűrt a jó *izélés*. Ilyenkor rokonait kénytelen volt kissé megfenyíteni. Legszívesebben testi fenyítést alkalmazott, mert szerette a mozgást, izmainak kellemes megfeszülését, tüdejének erőfeszítését, vérkeringésének kellemetes felgyorsulását, de azt is kedvelte, amikor Dundy Nudly, Vazelin bácsi és Fekália néni sikoltozva menekült előle. Nem mulasztotta el nevetve emlékeztetni őket, hogy úgy sem fogja beléjük vágni a nagyollót, csak a hecc kedvéért csattogtatta mindig, amikor utánuk futott, de szinte sosem hittek neki.

Amikor az otthoni problémák olyannyira elhatalmasodtak, hogy nevelőszülei viselkedési zavarai már-már elviselhetetlenül idegesíteni kezdték a kis Herit, aki árva volt szegény, mert a szülei már nem éltek, akkor fogta az ásót és a rokonait, majd kiment velük a kertbe.

Bármennyire is ordítottak, toporzékoltak, elásta őket egy időre. Ez lehetett akár hosszabb, de rövidebb idő is, nagymértékben függött a bűncselekmények súlyosságától, és Heri Kókler aznapi hangulatától. Persze nem teljesen, a nyakuk szinte mindig kilátszott a földből, mert a szomszédok nem nézték volna jó szemmel, ha a fejük búbja sem dudorodott volna ki a földből, másrészt akkor sokkal nehezebb is lett volna megtalálni őket néhány hét múlva, amikor már egészen benőtte őket a gaz meg a csalán.

Heri rendszerető, precíz gyerek volt, a következetesség pedig egyik legfőbb erénye. Amikor kellett szigorú volt, de amikor feleslegessé vált a pedagógiai célzatú büntetés, akkor szíve megnyílt drága rokonai felé, és elhalmozta őket szeretetével. Többször is megengedte nekik egy hónapban, hogy megfürödjenek, háromnaponta ehettek, ihattak a konyhában, hetente egyszer tizenöt percet tévézhetnek is, bár igaz, ami igaz, a fogyasztásért fizetniük kellett, a tévé pedig csak úgy működött, ha percenként bedobtak a hozzá épített intelligens rendszerbe egy fontot. De hát Krisztus koporsóját sem őrizték ingyen, mint ahogy nagyon helyesen Heri mindig emlékeztette magát erre.

Azok a régi szép gyermekévek! Amikor még minden olyan egyszerűnek tűnt!

Heri nagyot sóhajtott.

Közben heves lábdobogást hallott, mert megrohanták az emlékek. Csak felkelt reggel, napközben boldogan édegett, nevelgette rokonait, kísérletezgetett rajtuk, hogy a tudomány is fejlődjön, este lefeküdt, éjszaka pedig nyugodt, rózsás álmok töltötték be finom lelkületű szuperegóját. Ám amióta Rokfortra járt, csak a nyári szüneteket töltötte odahaza. Rokonai nagy örömmel fogadták, láthatóan minden pillanatban keresték a kedvét, igyekeztek kívánságait azonnal teljesíteni, mert úgy érezték, Heri megérdemli, hogy ajnározzák. Ebbéli meggyőződésükben az is megerősítette őket, hogy ilyenkor Heri pozitív visszajelzésekkel tudatosította bennük, hogy így kell tenniük, mert ha nem így tesznek, akkor kimennek a kertbe és bizony rögtön kezdek ásni.

A teljes igazsághoz az is hozzátartozott, hogy az idők kezdetén, a terápia első, nem annyira kiforrottan hatékony szakaszában még Heri ásott. Ám ahogyan finomodott a nevelési rendszerek legjobbika, úgy vándorolt át a kisásó rokonai kezébe. Sokkalta jobb volt így, hogy saját maguknak ástak. A gödrök háromszor gyorsabban elkészültek, az egész család számára remek kis sportolási lehetőséget nyújtott az ásás, az irányítás feladatai fejlesztették Heri vezetési ismereteit, valamint a lyukak is egészen személyre szabottra sikeredtek.

Nem utolsó sorban, Heri így soha nem fáradt el annyira, hiszen ásás közben akár sétálghatott is, de éppen le is ülhetett egy farönkre. Csak arra kellett vigyáznia, hogy rokonai, akik néha nem akarták belátni, hogy értük haragszik, nem pedig rájuk, időnként szólni akartak. Ilyenkor Heri a tévé

szereplőjével üzembe helyezte a feszültségű távvezetékekkel ügyesen összehozott műszaki zárat, természetesen ezt is ő tervezte, amely megrázó erővel bizonyította, hogy kis hőszűnknek mindig igaza van. Családjának állandó tagjai is gyorsan belátták ezt, különösen akkor, amikor a terápiás gödrökben egy hétig gondolkodtak.

Bizony, bizony, szép idők voltak. De amióta Heri életét arra tette fel, hogy a távoli Rokforti Mágus- és Varázs Ló Kiképző Kedvesnővér Létrehozó Intézet rendes beltágjaként varázslóvá képeztesse ki magát, az élete megváltozott. Heri belátta, túlságosan sokat volt távol a családjától, ami törvényszerűen maga után vonta a szoros érzelmi kapcsolatok meggyengülését. Nem merete magának sem bevallani, de néha hosszú órák is eltelték anélkül, hogy szeretett családjára gondolt volna. Ezt követően bizony kínozták a lelkiismeret, de azzal nyugtatgatta magát, hogy talán ez az élet rendje, a gyerekek egyszer kirepülnek. Ő is, hiszen lassan felnőtte és nemileg érette válik. Többet kellett iskolatársaival törődni, folyton bulizni kellett, tivornyaezni, nem utolsósorban gyógymódot kellett találnia a mindennap jelentkező heveny másnaposság problémájára is.

Ráadásul ott volt Hermelin kérdésköre, amely szintén megoldásra várt. Ha jobban belegondolt és elővette matematikai, de főképpen geometriai ismereteit, és összehasonlította az elméleti problémát az erotikus álmaiban megjelenő térbeli alakzattal és formával, bizony meg kellett állapítania, hogy a kérdéskör nem is kör, hanem sokkal inkább egy lyuk.

Ám Heri egyelőre nem lépett a tettek mezejére, hiszen kiskorú volt, és még nőnie kellett ahhoz, hogy elérje az óvszerautomatán lévő nyílást, ahol a pénzt kellett bedobni, a téligumit meg kivenni. Ezért hát még nem lépett át az elméleti kutatás csalfa, vak reményekkel kecsegtető, fényesnek tűnő lehetőségeket megcsillantó, szárnyaló fantáziáját aktiváló metafizikus síkjáról a gyakorlati cselekvés színterére. De tudta, ami késik, nem múlik. Tudta, hogy eljön még az ő ideje. És akkor bizony meghajítja majd Hermelint, mint Singer tata a varrógépet.

Ez a tudat adott erőt neki a nehéz napokban Öllvéj, amikor a gonoszkodó Cotton professzor időnként macerálta, megalázta kortársai előtt, pellengérré állította vagy elkobozta értékeit. Tudta, jön még kutyára úthenger, boldogok a lelki szegények és hogy az elsőből lesznek az utolsók, az utolsókból meg az első, de azt még ő sem sejtette, hogy mi lesz a középen tartózkodókkal.

Heri most a nyári szünidőt töltötte drága rokonainál. Azért hívta így őket, mert nem volt olcsó a fenntartásuk. Mivel dolgozni nem tudtak, hiszen sáros ruhájuk, gondozatlan, gyomnövényekkel teli hajuk, kissé éhező tekintetük, nem stabil lelki állapotuk alkalmatlanná tette őket a munkaerő-piacon való hatékony érvényesülésre.

Éppen ezért Herinek abból a nem kevés hamis pénzből kellett őket kitartania, amit drága halott szüleitől örökölt. Sajnálta, hogy csodálatos őseinek, akik még jóval a születése előtt hunytak el, nehezen összekuporgatott vagyonát szeretteire kell költenie. De hát nem volt ő rossz gyerek, tudta, hogy fordított helyzetben ők is önként és dalolva eltartották volna, etették, itatták, ruházták volna, drága ajándékokkal kedveskedtek volna szerény személyének, még akkor is, ha adott esetben éppen a saját fiacskájuk szájától kellett volna ezért megvonniuk a falatot.

De most Heri nem törődött a való világ problémáival, hanem éles tekintetét, amely kissé ugyan rövidlátó volt, de ez az éjjeli lámpa gyér fényében úgysem tűnt volna fel senkinek, a semmibe fúrta, mintha csak ott találna meg előbbi látomásának forrását.

Megrázta a fejét.

Bizony, csúnya rémálma volt, amiből éppen az imént ébredt fel.

Amit az imént látott, kissé megrémítette, pedig látott már karón varnyút, meg különben sem volt ijedős gyerek. Ám most valami egészen furcsát tapasztalt. Látomása volt, igen, ez a legjobb szó rá. Mert nem is álom volt ez, hanem valami más, olyasmi, amit eddig soha nem tapasztalt.

Ráadásul megfájdult a homlokára minden nap nagy műgonddal felfestett villám alakú sebhely is. Régebben kanalam alakút hordott, rövid ideig késem formáját, de a rajongói visszajelzések megerősítették abbéli meggyőződésében, hogy neki leginkább a villám alakú sebhely áll a legjobban. Egy farsangi mulatság alkalmával megpróbálkozott a merőkanalam alakú sebhellyel is, de nem aratott sikert, egyáltalán nem. Így azután visszatért a jól bevált formához, amit rajongói is megszokhattak már.

Heri kitapogatta a szemévegét. Említettük már, hogy rövidlátó volt szegény fiú, de azt még nem fedtük fel, hogy mennyire ennyire. Amikor orrára illesztette az optikai segédeszközt, tekintette Ludvigra, a döglött kitömött bagolyra tévedt, de nem időzött sokáig rajta, mert az állatja nyugodtan szuszogott delíriumos álmában. Láthatóan az igaz baglyok békés álmát aludta.

Heri okos fiú volt, átlátta saját korlátait, felismerte, hogy a sebfájdalom nálánál magasabban képzett varázsló szakértelmét igényli, aki valószínűleg játszi könnyedséggel megmondja majd, hogy miért fáj annyira. Ezért azután odaült az asztalához, majd a felkelő nap sugarainak fényében megfogalmazta levelét szeretett keresztapjának, Black Jacknek, a hírhedt szerencsejátékosnak, aki bár ártatlan tömeggyilkos volt, a mai napig körözés alatt állt, mert egyelőre nem sikerült hitelt érdemlően bebizonyítani ártatlanságát.

Kedves Jack Bácsi, Keresztapus!

Kösz, jól vagyok. A nyár szépen telik, már hamarosan vége a vakációnak, és végre mehetek vissza Rokfortba, ahol már vár a galéri, a rengeteg kaland, élmény, bulizás, a csajok, a sport, a kavics-labdázás és miegyebek, amiket még nem próbáltam, de állítólag a csajoknak nagyon kell vigyázniuk közben, mert könnyen gyerekek lehet az ilyesmitől.

Te mit mondasz?

Egyébiránt minden oké, csak a seggfejem, azaz, pardon, a sebhelyem fáj időnként. Nem tudom az okát, de aggaszt a dolog, mert félek a haláltól, hipochonder is vagyok kissé, tudod, az a fixa ideám, hogy méhen kívüli terhességem van. Tegnap is rengeteg mézet kellett ennem, és nagyon zűmmögött tőle a hasam. Ugye ez annak a jele? A méhek ugye szeretik a mézet? Ez ennek a jele lehet szerinted is, igaz? Sajnos nem vagyok orvos, ezért mocskosul nagy bennem a bizonytalanság. Kérlek, segíts!

Ezenkívül nincs semmi fontos, a Nudly család nem sok vizet zavar, szépen kiszolgál, etetnek-itatnak, nem kérdezősködnék. Ha gondok merülnek fel, elég csak megmutatnom nekik a kisásót, máris mennek szépen vissza a helyükre, leülnek és csóválják a farkukat, ahogy tanítottam őket.

Veled mi újság? Köröznek még? Hogy bírod a bujkálást? Volt már idén heteroszexuális kapcsolatod nővel? Írjál, hadd izguljak miattad.

Ölel: Keresztfiad:

*Bambino Heri Kókler
di Tutto Mobili,
ala Nuemero Uno.*

3. Levelet kapott a jó Heri Kókler

Midőn végre valahára reggel lett, Heri levonult az étkezőbe, ahol már mindenki haptákba állva várta.

– Megjött a mi kis drágaságunk! – repesett az örömtől Fekália néni. – Hát jól aludtál arany virágszálam, kicsi galambocskám, egyetlen kis földimogyoróm? Alleluja, hogy megint látunk, hogy legyen meg a te akaratod, mint ahogy a mennyekben, úgy a földön is, valamint...

– Ne tessék túlzásokba esni – kérte Heri finoman, és hogy nyomatékot adjon szavainak, egy balhoroggal nyomatékosította a kérést. Fekália néni

Egy időre munkáptelelenné vált a jól vitelezett mozdulattól. Heri jóleső érzéssel gyalogolt át nagynénjén, aki a súlya alatt gusztustalan, purcintó hangokat hallatott, és ha Heri jól látta, még valami ronda folyadék is kifolyt belőle hátul.

Vektor bácsi, a nagybátyja, el is *fingerodott* tőle, de nem szólt, hanem inkább a kötelező vigyázzállásba merevedett, közben előírászerűen köszöntötte a belépő ifjú titánt:

– Erőt egészséget, Heri Kókler varázsló úr, Rokfort géniusza.

Heri biccentett, majd intett rokonának, hogy tegye le magát a kis sámlira, amelyen Heri jelenlétében joga volt összekuporodni.

Dundy Nudly is vigyázzállásba merevedett, majd ő is hasonlóképpen köszöntötte a nagy Kókler, aki könyvről-könyvre egyre nagyobbá vált, mert folyamatosan fejlődött, nőtt, növekedett, mint badibildernek a bicepszé meg a mája.

Heri neki is intett, hogy leülhet a földre. Ezután a napi sajtóba temetkezett, érzékeny lábát a puha Fekália néni domború hátsóján nyugtatta, hogy kényelmesebb legyen számára az ülés. Heri a világ híreiben való tájékozódás közepette elfogyasztotta a bőséges reggelit, amely diétás elemekből épült fel, mégis roppant laktató volt, ámde felettébb egészséges. Alkotóelemeit azonban kopirájt védte, így erről többet most nem mondhatunk, talán csak annyit, hogy egyelőre még nem volt rajta a Nemzetközi Olimpiai Bizottság doppinglistáján.

Csak jövőre tervezték, hogy felveszik.

Heri megitta a teáját, nagyot böff... azaz halkan kiengedte orrlíkain a tea semmi máshoz sem hasonlítható nemes aromáját, majd megtörölközőtt az abroszban, amely egészen eddig a műveletig patyolattiszta volt, amit persze Heri kultúremberként bizony meg is követelt.

Ekkor csengettek.

Mindenki összerendezett, mert senki sem számított a postásra, aki mindig kétszer csengetett, csak most valamiért egyszer.

Biztosan kiszúrásból, hogy ne tudják, hogy ő jön, nem pedig a végrehajtó, aki viszont mindig csak egyet csöngetett, mielőtt a gyakorlati munkát végző verőemberek, akik menedzsereknek hívták magukat, be nem rúgták az ajtót.

Heri leengedte az újságot. Szemével intett Vazelin bácsinak, aki nyomban szolgálatba helyezte magát. Felugrott, majd sietős lépteit az ajtó felé vette.

A postás, hogy a türelmetlen fajtáját neki, megint csengetett. Mindenki megkönnyebbült, hogy ő az, nem pedig a végrehajtó. Heri utálta a végrehajtót, mert nem szerette nézni, amint ártatlan rokonain végrehajtanak. Mivel nem fizették a közüzemi számlákat, időnként eljöttek, és elvitték a tévét meg a radiátorokat, de nem nagyon számított, mert áram úgysem volt, nem is beszélve a fűtésről, hiszen a kazánt már régebben lefoglalták. Heri nem bánta a tévét, mert nem nagyon nézte, mivel nem szerette a reality sokat, inkább a fűszersót kedvelte, de azt nagyon. Egész dobozzal el tudott nyalogatni, ha formába lendült. A fűtéssel meg nem igazán foglalkozott, mert telente, amikor fűteni kellett volna, ő úgysem tartózkodott odahaza, Rokfort falai között pedig jó *meleg* volt. Klubjuk is volt, de ő nem járt oda, mert lassanként bizonyossá vált benne a felismerés, hogy a lányokat jobban szereti, mint a fiúkat. Leginkább Hermelinre izgult, gyönyörű szőkés vöröses-fekete haja az örületbe tudta kergetni, amikor például bogárbontás órán Heri orrába lógott, és kiújult tőle az állatszőr allergiája.

– Egy meg egy az egyenlő há... nem is, hanem kettő. Akkor... Összesen... Igen... Höhö... Kétszer csengetett – számolta össze két kezén Dundy Nudly, mint aki éppen valami nagy felfedezést tesz matematikából. Heri elnézően mosolygott rá. Tudta, ezeknek a kis részeredményeknek is örülni kell, hiszen Dundy Nudly kisegítő iskolába járt, már öt éve próbálta legyűrni az elsőt, de kevés sikerrel. Csak azért nem rúgták ki, mert innen már nem volt hová mennie.

Heri együttérzően megvakargatta az állatka füle tövét, aki erre vidáman csóválni kezdte a farkát, közben pedig megindult a nyáelválasztása. Heri szelíden belenyomta a fejét a vízzel teli tálkájaiba. Dundy Nudly bugyborékoló hangot adott, mint a süllyedő hajó, ha nem jó.

Odakintről emberi hangok hallatszottak. Heri tekintetét az ajtóban álló nagybátyjára, valamint a postás bácsira függesztette. Vastagbél bácsi éppen aláírta az ajánlott levelet, smucig borralalót adott az elégedetlenkedő postásnak, majd beviharzott az étkezőbe.

– Levele jött a nagy Heri Kóklernek! – jelentette katonásan, közben földig hajolt, úgy, ahogy a házirend ide vonatkozó pontjában elő volt írva neki.

Heri biccentett, pacsit adott neki, megkérte, hogy ne nyalogassa tovább a cipője orrát, majd elvette a levelet.

Nagyot dobbant a szíve!

Nem, sajnos nem Hermelin írt neki könyörgő levelet, amelyben arra kérte volna, hogy hagyjon fel az értelmetlen cöllibátussal, mint ahogy bizony ő is nagyon szerette volna, sőt, nem is a keresztaja, Black Jack, az ártatlan tömeggyilkos ragadott tollat! Hanem a Winworld ikrek! Ez a tény viszont legalább annyira lázba hozta az ifjú varázslópalántát, mint egy jó numera uno lehetősége.

Heri kezével intett rokonainak, hogy hagyják magára a nappaliban. Azok sietve eltűntek a bal fenéken, és a spájzban leültek a külön nekik fenntartott fapadra, ahol napközben tartózkodhattak. Csendben kellett maradniuk, mert Heri nem szerette a nagy zajt, utálta, ha csoszogásuk, beszédük, emésztésük zaja megzavarta köreit. Éppen ezért kijelölte nekik azt a kényelmes, kellemesen berendezett zugot, ahol napközben ellehetek. Éjszakára viszont le kellett menniük a kis kényeztetéssel atombiztos betonbunkerré átalakított pincébe, mert nagyon horkoltak. Ez érthetően felettébb idegesítette Herit, aki emiatt sokszor nem tudott jól aludni. Emiatt nem volt képes kellőképpen kipihegni magát, másnap fáradt volt, feledékeny és ingerlékeny, nem vágyott a mozgásra, az aktív életre, hanem csak feküdni és sziesztázni kívánt, mint egy nyugdíjas.

Heri most minden figyelmét a levélre összpontosította. Ügyesen kibontotta, majd elolvasta az égetett szélű pergamenre cirkalmas betűkkel rajzolt, gondosan szövegszerkesztett levelet.

Drága Barátunk, te Kókler!

Nagyon hiányzol nekünk, nélküled dögunalom a szünet. Már annyira unjuk magunkat fene nagy jódolgunkban, hogy egymást piszkálgatjuk. Ez meg mégse mehet így tovább! Igaz? Úgyhogy arra gondoltunk, mi lenne, ha ellátogatnál hozzánk és csapnánk egy remek jó kis kanmuri, ahová csajokat is meghívnánk. Persze nélküled nem annyira nyerő a dolog, ezért gondoltuk, hogy szólunk. Pia, nő lesz döggivel, és kilátásban lesz még egy meglepetés. Erről majd személyesen. Előjáróban annyit, hogy van néhány jegyünk a Kavicslabda Világajnokság legutóbbi mérkőzésére, amit Grönlandon rendeznek. Ha van kedved, ingyen velünk jöhetsz. De ne tudj erről, mert meglepetés a fatértől nekünk. Ne habozz, nem vagy te sörítal!

U. i.: Ölelünk mind a kilencen, és a hugink Genny is azt szeretné, sőt, mi több, de neki még nem lehet, mert nagyon kiskorú. Majd jövőre, amikor már öt éves lesz.

Heri összegyűrte Vektor bácsit, majd zsebre tette a levelét. Füttyörszve kiment a teraszra. Nagyot nyújtózott, beszívta a tüdejébe a finom reggeli levegőt és a szomszédos fehérjefeldolgozó üzem semmi máshoz nem hasonlítható üde illatát.

Máris döntött. Felsietett a szobájába, összerámolta a cókmojkját, Ludvigot, a taneszközzeit és a varázsfelszereléseit, amelyek szériatartozékok voltak, majd felrántotta a cipőjét, beleugrott a kabátjába, közben még odavetette rokonainak:

– Elmegyek egy időre! Tartsátok rendben a háztartást, egy év múlva visszajövök.

Hangos üdvözlőgást hallott a spájzból, pezsgő pukkant, és egyéb motozás hallatszott.

Heri is elmosolyodott, mert nemcsak szigorú volt, de nagylelkű is. Tudta, időnként hagyni kell, hogy kitombolják magukat, mert utána sokkal jobban

megy majd nekik a házimunka, és na kellett, az ásás is. És bizony kellett, nagyon sokszor kellett, mert a magaviseletük még korántsem volt nevezhető példásnak. Bezárta rájuk az kamra ajtaját, amelyben a háziak egyre türelmetlenebbül dörömböltek, majd mosolygós arccal kilépett az éjszakába, ahol tudta, hamarosan mesés kalandok várnak még rá. Meg csajok, méghozzá dögvél.

4. Családlátogatás

– Isten hozott, drága kis Herike! – csókolgatta össze-vissza Mrs. Ribizly, a Winworld kilencesikrek édes jó anyukája. Tényleg az volt, családyszerető, melegszívű, okos, szép, jólelkű, intelligens és szapora. Volt neki ugye kilenc darab ikergyereke és a kis Genny, aki tizediknek jött a világra. Ő még csak három éves volt, de már tizenegynek látszott, mert varázslatos gyorsasággal növekedett. Ez összesen tíz volt, de ha hozzáadjuk a gyerekserег édesapját, Mr. Ribizlyt, aki a Mágja- és Rőzseügy Mini Sztériumban napközben fontos hivatalnok volt, éjszaka meg fűtő a felesége ágyában, nos, akkor ez a tíz tulajdonképpen inkább tizenegy volt. De ha Herit is beleszámoljuk a gyerekcsapatba, hiszen őt úgy szerették ebben a szerény, százötvenkilenc szobás apró kis kalyibában, amit nem fényűzően, ám mégis jó ízléssel és kevéske pompával rendeztek be, mintha ő is vér szerinti kölyök lett volna, nos, akkor nyugodtan kiszámíthattuk volna akár azt is, hogy Mrs. Ribizlynek tulajdonképpen épp egy tucat gyereke volt. Mivel így ő lett volna a tizenharmadik személy a vacsoraasztalnál, ami tudvalevőleg baromira szerencsétlen szám, ezért meghívták Hermelint is vendégségbe, de csak azért, hogy a balszerencse elkerülje őket. – Stoppal jöttem – vallotta be Heri az előző kérdéshez kapcsolódva, mintegy szerényen elhárítva annak a lehetőségét, hogy az Isten hozta volna. – Stoppal? – kérdezte a ház úrnője csodálkozva. – Egy kedves anyóka éppen errefelé repült, és leintettem az égen. Némi kis ellenszolgáltatás fejében hajlandó volt elhozni. – Ellenszolgáltatás fejében? – hökkent meg Mrs. Ribizly rosszat sejtve. – Ne tessék engem féltetni – nevetett Heri –, nem lesz semmi bajom, mindig használok gumit, közben pedig gyakoroltam a vizualizálást, ami egyrészt fejlesztette a képességemet, másrészt így az élmény is sokkalta szebb volt, mint a valóság. – Ó, Heri, de nagy Kópé vagy te. – Nem Kópé, hanem Kókler – javította ki a kis Genny, aki anyukájának szoknyája mögül nevetett Herire, de mivel még csak két éves volt, nem értette a csak ivarérett egyedekre tartozó témát. – Hurrá, itt van Heri! – üvöltötték hirtelen az ajtó felől a kilencesikrek, és úgy rontottak be a szobába, mint annak idején a vikingek Britanniába. Tűzijáték robbant, petárda durrant, kábító illatfelhő sziszegett egy rakétából, konfettik repültek és mindenki úgy ordított, mintha szilveszter lett volna. Herit ölelgették, a hátát lapogatták, a kezét szorongatták, megint ölelgették, háromszor feldobták a levegőbe, sőt kétszer még el is kapták. – Controlles! Altefnégý, Capslock, Overlay, Pageup, Pagedown, Shift, Backspace, Delete! A Winworld ikrek! És a kis Genny, de ő nem számít – kiáltott fel Heri boldogan. A kis Genny, akit az imént semmibe vettek, böggve elindult a fáskamrába, hogy felakassza magát, vagy a macskát, még nem döntötte el, hogy melyik lett volna neki a nagyobb fájdalom. – Elég legyen, gyerekek! – kiáltották a srácok és az egy szem lány anyukája. – Hurrá, itt van Heri! – örvendeztek az ikrek, mintha meg sem hallották volna, hogy most már csend legyen. Az édes jó anyukájuk toppantott egyet a sarkával és pukkantott egyet a fenekével. Erre mindenki fuldokolva kimenekült a konyhából, még Mrs. Ribizly is, de legalább csend lett. A kis Genny is letett öngyilkossági tervéről, mert vészhelyzetben mindig az ember életősztone szokott felülkerekedni a szellemét bizgeráló heveny halálvágyon, ezt tudományos igényű empirikus kutatások is fényesen bizonyították. Kiváló döntését végül a macska bánta. Az udvaron, a finom jó levegőn, miután befejezték az öklendezést, és mindenki nagy nehezen kiadta magából azt, amit a legutolsó étkezésre evett, beszélgetni kezdtek. – Megkaptad a csomagjainkat, Heri? – kérdezte Controlles ártatlan képpel. – Hát... pppersze... – dadogta Heri, és elvörösödött. – Nagyon tetszettek az ajándékaitok, a vágyfokozó drazsé remek volt, az a kis kék bogyo se volt rossz, csak attól valamiért egész nap majd kiugrott a szívem, ráadásul nem értem bele a nadrágomba. Az újságok és a videokazetták zöme sajnos már megvan, mint ahogy a csajok többsége is a suliban. Az ikrek visítva felhőrogték, majd hitetlenkedni kezdtek, olyan hangsúllyal, ahogy a krónikus hazudozók legnagyobb bejelentéseit szokták fogadni. – Na jó, csak vicceltem – nevetett Heri is. – Nagyon élveztem az ajándékokat, de azt hiszem, srácok, hogy a felfújható guminő azért enyhe túlzás volt, nem gondoljátok? – De, gondoljuk! – vigyorogtak a fiúk. Hermelin durcás képet vágott. Persze nem volt hozzá joga, hiszen neki meg zümmögő arcmasszírozója volt, amit egy csomagküldő szolgálat katalógusából rendelt, mert azt hitte a kis naiv, hogy rúdturmix. – Ó... nem úgy értettük – védekezett Heri. – Mindjárt megmagyarázom. Igazából nem úgy történt, ahogy az első pillantásra látszik. – Cöcöcö – cöcögött Hermelin és elment, hogy megkeresse a szép szíami macskáját, aki kettő volt, és újabban Vasmacskának hívta, mert úgy érezte, a korábbinál jobban illik rá ez a név. Ha ugyanis lehorgonyzott valahová, szinte lehetetlen volt onnan elmozdítani. Csökönýös volt, mint egy őszvér, előző életében bizonyosan az is volt. A csacska macska valójában nem is egy volt, hanem kettő, mert szíami volt. Ez volt a típusa is meg a darabszáma. Létezésük a teremtés egyik csodás rejtélye lehetett, egy valóságos megválaszolhatatlan kérdőmondat: hogyan férhet el két testben egy lélek? Legalább olyan megmagyarázhatatlan volt egész lénye, viselkedése, gondolkodásmódja és a reakciói, mint a gazdája, Hermelin. Tökéletesen illettek egymáshoz. Azt az icipici kis különbséget leszámítva, hogy Hermelin nem mindenütt volt olyan szőrös. Heri és barátai elfogyasztották a kiváló ebédet, közben beszélgettek, diskurálgattak, felelevenítették eddigi kalandjaikat, kissé kiszínezve ugyan, mindemelltt láthatóan nem törekedtek a történeti hűségre és a hitelességre. Hermelint láthatóan bosszantotta a hazudozásnak ez a végletekig túlzásba vitt formája, és nem szólt egy szót sem, csak a Vasmacskáit magnetizálta, hátha attól kezesebbek lesznek. De nem! Nem lettek azok, de ez rajta kívül senkit nem érdekelt. Megérkezett ugyanis Sercly, az ikrek bátyja, akiről mindig mindenki megfedekezett. Még a nagy író, K.B. Rottring is, aki néhány oldallal ezelőtti felsorolásából totál kihagyta a szegény fiatalembert. Az elmúlt tanévben még Defektusként ügýködött a Rokforti Varázs Lókiképző Szagoskolában, roppantul fontoskodó magatartási zavarai azóta is kezeletlenek voltak, sőt fokozódtak. Most éppen a Mágja- és Rőzseügyi Mini Sztériumban dolgozott, mint anyóka-megfigyelő rőzse-ellenőr. Hivatásának óriási jelentőséget tulajdonított, ráadásul, amilyen stréber volt egykoron a tanulásban, olyan megátalkodottan sztahanovistának mutatkozott a munkában is. Rendszerint egész nap dolgozott, egyáltalán nem járt haza aludni, mert éjszaka is folyton szolgálatba helyezte magát. Az ikrek megállás nélkül piszkálták, de Sercly nem hagyta magát provokálni. Fensőbbségének tudatában járt-kelt odahaza is, fejét felszegte, nem

nézett a lába elé sem, csak mondtam, mint egy főrend.
 Ez lett a veszte a múltkor is, amikor az ikrek kifeszítettek egy vékony damilt a két pityangbokor között, Sercly meg elbotlott benne, és óriási zuhanást követően fejfel belebukott a családi úszómedencébe.
 Sercly nagyon ideges lett amikor kijött, mert egy csepp víz sem volt a medencében, így a fejes fájdalmas volt, de nagyon. Bár születése után még néhány évig volt neki állítólag egy kevéske humorérzéke, de azt törzsfejlődése során teljesen elveszítette. Az ikrek vicceit egyáltalán nem értékelte, és ezt a mostani szabadesési ügyet is véresen komolyan vette.
 Az ikrek büntetést kaptak, egy héten keresztül kertitörpéket és vadkempingezőket kellett irtaniuk a családi birtokon. Szegény szülőknek, akiknek amúgy is nagyon meg kellett gondolniuk, hogyan osszák be kevéske pénzüket a sok hülye gyerekük között, és állandóan azon kellett gondolkozniuk, hogy elmenjenek-e évente háromszor-négyszer világ körüli útra vagy bárhová, vagy hogy inkább csak kétszer menjenek, esetleg csak egyszer, vagy hogy két kézzel szórják-e a pénzt vagy csak eggyel, most nagy bajba kerültek emiatt. Merthogy Serclynek venniük kellett kicsinyke spórolt pénzükből egy új fejet, mert a régi eseti totálkárosnak nyilvánította az életbiztosító. Ez azt jelentette, hogy annyira tropára ment, hogy megjavítása már nem látszott gazdaságosnak, ezért a biztosító sem finanszírozta.
 Szegény Serclynek ezért újjá kellett varázsolni a fejét. Ez sem volt egyszerű dolog, mert ehhez a művelethez ma már nem sokan értettek. Régebben, a lovagok korában, amikor mindennaposak voltak az olyan sajnálatos balesetek, amelyekben szerencsétlen harcosok elveszítették a lélekjelenlétüket és a fél fejüket, nem okozott nagy gondot megfelelő javasember vagy asszony kerítése, aki aztán annak rendje és módja szerint meg is javította a balesetet szenvedett delikvens sérült, hibás testrészét.
 Akkoriban még bizony éltek olyan nagytudású varázslók, akik képesek voltak egyetlen nap leforgása alatt új fejet, új haját, ujjbegyet vagy akár új hagymát varázsolni. De ma már más idők jártak. Nem voltak háborúk, az utolsónak érdeklődés hiányában több mint kétszáz éve vége szakadt. Bizonyosan ezzel magyarázható, hogy az orvosi varázslásban járatos specialisták is lassanként kihaltak, tudásukat sem örökölték apáról fiúra vagy szájról szájra, leginkább már sehogy sem. Éppen ezért nem volt könnyű olyasvalakit találni, aki képes volt újjávarázsolni szegény Sercly fejét. Több olyan csodadoktornál is megfordultak, akiről később kiderült, hogy nem több piszkos csalónál. Őket statáriálisan kivégezték, azon az alapon, hogy hadd hulljon a fergese. Emberbaráti szándékok is vezérelték Sercly szüleit, mert nem akarták, hogy más, jámbor állampolgárok is úgy járjanak, mint ők. Egyszer egyik ilyen csodadoktor például teljesen félreértette szegény, kétségbeesett Ribizly szülők kérését, nevezetesen, hogy legyen kedves varázsolja már újjá a fiuk fejét. A csaló gazember újjá varázsolta szegény Sercly fejét, méghozzá középső újjá, ami már-már fallikus jelentőséggel is bírt. A szülők persze dühöngtek, Sercly siránkozott, de az ikrek gonoszkodva arról pusmogtak, hogy a bátyjuk feje még soha nem volt külsőleg is annyira hasonlatos ahhoz, mint amit benne hordott.
 Végül a világ végén találtak egy nagyon öreg varázslót, aki néhány doboz Béres-cseppért cserében hajlandó volt új fejet varázsolni Serclynek. Sercly nagyon boldog volt, és lelkesedett, hogy az új feje szinte tökéletesen megegyezik azzal, amilyen a régi volt.
 Az ikrek morgolódtak, mert nekik is ez volt a véleményük, de mivel ők csak gyerekek voltak, nem volt beleszólásuk a dolgok folyásába, így nem tehettek ellene semmit.
 Mrs. Ribizly az órájára pillantott. Azaz csak pillantott volna, mert az órája nem volt a karján. Kereste mindenütt, még az asztal alatt is, de nem találta. Naná, hogy nem, mert a piszkofajzat már árkon-bokron túl volt, a dombtetőn állva egy pillanatra meg is csillant. Mrs. Ribizly észrevette, majd félhangosan megjegyezte:
 – Nahát, hogy elszaladt az idő!
 – Holnap nagy nap lesz, gyerekek! – mondta mosolyogva Mr. Ribizly.
 – Miért? – kérdezte Heri, aki naiv volt, mert heveny információhiányban szenvedett. A levél azóta kiment a fejéből. Nehezen talált magának utat, mert nem volt rajta egyetlen kimeneti nyílás sem, ám végül mégiscsak sikerült neki.
 – Holnap lesz a Nagy Nap – suttogták áhitattal az ikrek.
 – Nagy Nap? – kérdezte Heri zavartan.
 – Az bizony! – bólogatott Mr. Ribizly. – Van néhány jegyem a Világ bajnoki Kidöntő mérkőzésére. Mr. Bum Fordytot szereztem, ő a kollégám a Mini Sztériumban – magyarázta Herinek, aki nem volt bennfentes a magasabb körökben, mert a varázserő nélkül született és azóta úgy is vegetál *kugli* rokonainál (ez a köcsög szinonimája volt) sajnos olyannyira izoláltan éledgett a szünidőben, hogy lemaradt a legnagyobb sztorikról.
 – Képzeld, el, hogy mindannyian el fogunk menni a helyszínre, és élő egyenes adásban nézzük meg a VILÁG LEGNAGYOBB KAVICSLABDA MÉRKŐZÉSÉT – üvöltötték extázisban az ikrek, mintha tudatmódosító szerek hatása alatt állnának.
 – Hurrá!!! – kiáltotta Heri is, és úgy érezte, hogy a holnapi nap lesz az életében a legszuperebb nap.
 Tényleg az is lett!
 De nem azért, amiért akkor gondolta.

5. Slussz kulcs

Másnap kora hajnalban a fiúk álmosan ébredtek, a lányokat meg fel kellett rázni egy kis árammal. Öröm volt hallani, ahogy visítanak, bár az igazat megvallva, Heri nem élvezte annyira, mint az ikrek. Álmos volt, és csak lassan tért magához. Lassú mozdulatokkal, nehogy elkapkodják magukat, megreggeliztek, felhőrpölték a tejeskávéjukat, majd felöltöztek.
 – Induljunk! – adta ki a parancsot Mr. Ribizly. A fiúk habozás nélkül követték, de a lányok is.
 Kellemes reggeli sétának indult, remek kis kirándulásnak, de amikor már második napja meneteltek erőltetett iramban, ráadásul étel, ital, vécézési lehetőség nélkül, akkor Heri megkérdezte egyszer, mert úgy érezte, nem bírja már tovább, és befófik.
 – Messzék mondani, meddig megyünk még?
 – Már mindjárt odaérünk – biztosította Ribizly apuka. – Csak várd ki a végét. De ez volt az, amit Heri nagyon nem akart. Kivárni a végét. Mert már annyira kellett neki, hogy nem kellett kivárnia, mert a vége máris kint volt. Ez a dolog felöltözve nagyon kellemetlen tudott lenni.
 Összeszorított foggal és fenékkal ment tovább, szívében vad elszántság lobogott, a szemében pedig remény csillogott, hogy talán előbb találnak majd toalettet, mint ameddig tartani tudja az ...iramat.
 De sajnos tévedett.
 De hát tévedni emberi dolog.
 Miután elégette a ruháit, amiket már nem volt értelme többet kimosni, és átvette váltóruháját, a kis csapat után iramodott, amely már fent volt a közeli hegy tetején.
 Amikor utolérte őket, mindenki kicsit furán nézett rá.
 – Mi a baj? – kérdezte félénken Heri.
 – Az arcod... – kezdte kíméletesen Controlles.
 – Mi van vele? – kapott oda Heri.

– Rosszul történt meg a feneked! – fintorgott Hermelin, majd öklendezni kezdett, és tiszta erőből lehányta Herit.
– Fúj! – fintorgott Altefnéggy. – Milyen gusztustalan. Broáááfff! – mondta, majd lehányta Overlayt.
Erre a kis Genny lehányta Hermelint, aki viszont nem maradt adósa. Mondhatni, hogy egy cseppet sem... hehehe... Backspace Capslocot, Capslock Pagedownt hányta le, Pageup viszont Shiftet, aki viszont Deletet nem kímélte. Mr. Ribizly azonban megőrizte lélekjelenlétét és előkapta a varázsvesszőjét.
Hermelin felsikkantott, mert a bácsinak akkora varázsvesszője volt, olyan hosszú és olyan vastag, hogy ilyet még álmában sem látott. Mr. Sercly mindazonáltal meglóbálta a műszerét, majd akkorát suhintott vele, hogy.
Az össze-vissza lerókézott fiatalokat azonnal óriási esőfüggöny kezdte áztatni, amiben hogy-hogynem, jókora adag mosópor is keveredett. Nem, nem a fékezett habzásúból, hanem a fékevesztett habzásúból. Méghozzá nem is kevés. Hatalmas hab habozódott, Heri pedig élvezte, hogy lassanként tiszta lesz, mintha a gyorstisztítóba adták volna be ízibe. Amikor már nem látták egymást a habtól, Ribizly apuka újra suhintott hatalmas varázsvesszőjével, mire langyos vízőzön dögönyözte meg őket az égből, lemosta róluk az út porát, a habot és a rókakoma maradványait.
Amikor már mindegyik olyan tiszta volt, mint a patyolat ruha, akkor hatalmas, erős, forró szél kerekedett, amely megszártotta a testüket, sőt a rajtuk illatozó ruhát is.
– Nahát! – csodálkozott elismerően Heri.
– Ez fantasztikus! – sikítottak a lányok.
– Ez, igen, apa! – nevetett Controlles és a többi fiú. – Még soha nem láttuk, hogy te ilyet is tudsz.
– Még soha nem volt rá szükség – szerénykedett Mr. Ribizly.
Amikor mindenki újra friss volt, üde és kíváncsi, megjelent a hegyen két férfi. Egy idősebb és egy fiatalabb. Az idősebb öregebb volt, a fiatalabb pedig fiatalabbnak látszott.
– Szervusz! – köszöntötte Mr. Ribizly az idősebbet.
– Á, itt vagytok, Arcszőr! – lapogatta meg a vállát a másik. – Ez itt a fiam, Szegény Gregory.
– Miért Szegény? – kérdezte Mr. Ribizly.
– Azért – felelte elérékenyülten az apja – mert biztos forrásból tudom, hogy meg fog halni.
– Mit beszélsz?
– Jól hallottad! Amikor megszületett, már tudtuk, hogy egyszer életét vesztí majd. Azóta az egész család retteg, hogy ez a tragédia mikor következik be. Bizonyosat nem tudhatunk, de valószínűsíthető, hogy pontosan az élete végén történik majd a borzalom. Rettenetes, igaz? – siránkozott Mr. Gregory Pech.
– Igen, igen – mondta együttérző arccal Mr. Ribizly. – - De addig is hadd mutassam be neked a gyerekeimet és gyerekek, nektek pedig szeretném bemutatni a bácsit, aki a Mini Sztériumban a kollégám. Gregorynak hívják, Gregory Pechnek. Szegény fiát pedig már ismeritek a Rokfortról. Ő Szegény Gregory.
– Jónagyot kívánunk! – köszöntötték a gyerekek. – Csá, Szegény Gregory!
– Szevasztok! – intett szomorúan Szegény Gregory. De hát hogyan is intett volna a nyomorult gyerek, hiszen tudta, halálra van ítélve. Szegény Gregory, nem lehetett neki valami túl jó az élete. Mármint ez a rövidke, ami még hátra volt neki...
– Nincs sok időnk! – jelentett ki Gregory Pech, mert ő is megérezhette ezt. – Itt van nálam a Slusszkulcs.
– Slusszkulcs? – kérdezte Heri naivan.
– Te nem tudod, mi az a Slusszkulcs? – hökkent meg Gregory Pech. – Hát apád nem tanított meg még rá, hogy mire jó a Slusszkulcs?
– Nem – felelte Heri szomorúan – ugyanis még a születésem előtt meghalt. Megölte őt a gonosz Voltmárvolt, mint ahogy az anyámat is, engem azonban nem sikerült meggyilkolnia valamiért, ráadásul ettől meg is halt. Tetszik tudni, aki másnak vermet ás, maga esik bele.
– Te jó ég! Ugye nem azt akarod mondani, hogy a homlokodon maradt egy csúnya kanál alakú sebhely?
– Nem, bácsi. De majdnem. Nem kanál forma, hanem olyan alakú, mint a villám.
– Atya gatyá! Most már látom, hogy tényleg olyan a formája. Akkor te vagy... Te vagy Heri Kókler?! – döbbsent meg Gregory Pech. – Adnál nekem egy autogramot?
– Száz font lesz – felelte Heri, mert tudta, mindennek annyi az ára, amennyit megadnak érte az emberek. Az ő aláírásáért pedig megadtak ennyit, mint ahogy most is virították neki a lóvét rendesen.
– Arcszőr, nem is mondtad, hogy ez a fiú nem a te gyereked. Egy pillanatra azt hittem, ő is a te fiad, de látom, tévedtem, mert ő sokkal finomabb arcú, mint ezek itt körülötte.
– Hermelin sem az én lányom, csak a kis Genny – büszkélkedett Mr. Ribizly.
– Mindjárt gondoltam, hiszen olyan szép kislány. Nem akartam azzal gyanúsítani, hogy a te leszármazottad.
– Köszönöm, uram – pukedlizett Hermelin. Biztosan a sok karfioltól tette ezt, de itt a szabad levegőn senkinek nem bántotta az orrát.
Az ikrek morogtak, a kis Genny is durcás képet vágott, amiért ez a bácsi lekicsinyelgetni merészelték őket és a nemzetségüket. De amikor intett nekik az apjuk, kezével jelezve, hogy Mr. Gregory Pech nem beszámítható, mindjárt lelazultak és eltették a tehéntrágya-gránátokat, amellyel elégtételt akartak venni rajta. Csak rajta, mert Szegény fiát nem volt szívük bántani, hiszen már úgyis olyan kevés időt tölthet még ezen a földi árnyékvilágon.
– Nos, fiatalember – kezdte Mr. Gregory – a Slusszkulcs az egy olyan eszköz, amelynek segítségével képes az ember elindítani valamit.
– Nahát, ez szinte hihetetlen! – tátotta a száját a szegény kis árva Heri. – Mégis, hogyan lehetséges ez?
– Azt nem tudjuk egyértelműen – felelte Gregory Pech. – De megfigyeltük, hogyan működik. Nem tudjuk a mikéntjét, de az kétséget kizáróan bizonyítható, hogy képesek vagyunk működtetni.
– Őrület! – hitetlenkedett Heri.
– Igen az! – felelte magyarázat képpen Gregory bácsi. Majd, hogy nyomatékokat adjon szavainak, előkapott a zsebéből egy bazi nagy kulcsot, amelyet kovácsoltvas karikával erősítettek hozzá egy nálánál körülbelül ötvenszer kisebb, normál méretű kulcstartóhoz.
– Ez a Slusszkulcs! – mondta áhítattal Mr. Gregory, mintha csak egy szent tárgyat tartana a kezében. – Be kell dugni egy lyukba, el kell fordítani, és máris indul a mandula. Utána bárhová elutazhatunk, ahová csak akarunk. Nagyon erősen kell rágondolnunk és máris működésbe lép a varázslat.
– Mibe kell bedugni? – kérdezte reménykedve Hermelin.
– Szinte bármibe be lehet dugni. De leginkább a természet erőit szoktuk felhasználni, hogy működésbe tudjon lépni. Erre legalkalmasabbak az odvas fák vagy egyéb természetes lyukak, mint például egy rókalyuk vagy egy görénytanya. A lényeg az, hogy a lyuk minél bűdösebb legyen, annál nagyobb energiát tudunk kinyerni belőle. Egyszer például egy görénytanya segítségével világkörűli útra tudtam menni. Méghozzá egymás után háromszor. Olyan gyorsan mentem, hogy azt hittem, elszédülök. A természet erői hatalmasak! – magyarázta Gregory bácsi. – Gondoljatok csak a szelek, viharok, vizek, vulkánok erejére. A Slusszkulcs segítségével ezek az energiák mágikus úton megcsapolhatók. Sokezer mérföldes távolságokat lehet így seperc alatt átutazni.

– Értem – bólintott Heri. – Tehát így fogunk elutazni. Bedugjuk egy lyukba. Majd rá gondolunk a célállomásra, és máris megérkezünk?

– Pontosan, fiam, pontosan! – lelkesedett Gregory Pech.

– Sietnünk kell! – sürgette őket Mr. Ribizly. – Nézzétek, ott egy ürgelyuk! Kiváló! Bizonyosan elég bűdös lesz ahhoz, hogy mindannyian eljussunk a találkozási ponthoz.

– Apám nagyon titokzatos, nem árulta el nekünk sem, hogy hol lesz a mérkőzés – magyarázta Controlles Herinek.

– Fogjátok meg egymás kezét, gyerekek! – utasította a jelenlévőket Mr. Gregory. – A mágikus energia így áthat mindenkit. Én fogom a Slusszkulcsot, nektek nem fontos semmire sem gondolnotok, relaxálhattok is, de vigyázzatok, ne ájuljatok el közben. Hamarosan megérkezünk.

Amikor mindenki fogta már valakinek a kezét, Mr. Gregory Pech bedugta a Slusszkulcsot az ürgelyukba, majd jó erősen benyomta, egészen ütközésig, majd elfordította kétszer.

Heri úgy érezte, feneketlen kútba zuhan. A gyomra felnyomódott a feje tetejéhez, a szeme kidüledt, mint a biciklipumpával lélegeztetett levelibékának, kiáltani akart, mert levegőt sem kapott, de még mielőtt megijedhetett volna, az egésznek vége szakadt.

Hirtelen száznolcvan fokot fordult velük a világ, majd legnagyobb meglepetésükre egy másik helyen találták magukat. Téridő ugrás volt a javából, a legkiválóbb sci-fi szerzők is megnyalhatták volna a szövegszerkesztőjüket, olyan kiváló.

Heri ámulattal tapogatta a testét, keze lába megvolt, a sajátjának nézett ki, ezer szerencsére senkivel sem cserélte ki útközben, ahol pedig valószínűleg milliárdnyi elemi részecskéjére hullott szét, amint átrepült a dimenziókapun.

Megcsodálta a tájat, ami körülvette őket.

Teljesen megdöbben a látványtól.

Valahogy minden szörnyen ismerősnek tűnt.

Éppen szólani akart, de az izgatott ikrek és a lányok meglepett kiáltással fogadták, hogy ők is észrevették a dolgot.

– Sikerült! – lelkesedett Mr. Ribizly.

– Minden simán ment! – nevetett Mr. Gregory Pech is. Zsebre tette a Slusszkulcsot, majd megveregette szomorú arcú fiának vállát.

– Na, hogy tetszett, Szeg? Nem volt nagy ügy, igaz?

– De apa, hiszen alig száz métert tehattünk meg a Slusszkulcs segítségével – mondta ki Szegény fia azt, amit minden gyerek már észrevett. Az előbb fent voltak a hegy tetején, most tényleg lejjebb voltak egy kicsivel, de még mindig látták azt a helyet, ahonnan elindultak.

– Micsoda átvérés! – elégedetlenkedtek a kilences ikrek. – Nem is működik, csak...

– Dehogy, dehogy – csitította őket az apjuk. – Ne akarjatok elhamarkodott következtetéseket levonni. A technológia tökéletesen működött. Azért nem röppentünk nagyobbat, mert egyszerűen nem volt rá szükség.

– Hogy érted azt, apa, hogy nem volt rá szükség? – kérdezték egymás szavába vágva az ikrek.

– Azért gyerekek, mert megérkeztünk! – nevetett Mr. Ribizly, és előre mutatott az alattuk húzódó völgyre.

Herinek elállt a szavajárása, amikor meglátta. Az ikrek hápogtak. Hermelin szólani sem tudott.

A kis Genny felemelte kis kezét, a kicsike ajka szólásra nyílt, de hang nem jött ki a kis száján, mert a kis nyelve bennmaradt a kis szájában a kis fogacskái között.

– De hisz ez csodálatos! – hörögte Szegény Gregory is, aki néhány iskolaévvél idősebb volt náluk, és láthatóan jobban kezelte a stresszhelyzeteket.

A felnőttek csak mosolyogtak szerényen.

A völgyben egy hatalmas stadion rejtőzött, gigantikus méreteit még megbecsülni sem tudták. Földreszállt UFO-ként telepedett a természet alkotta csipkés, fodros, népi motívumokkal díszített hegyvonulatok közé. Körülöttük sokezernyi embert pillantottak meg, akik legtöbbször hozzájuk hasonlóan hirtelen előtűnt a semmiből, majd sietve megindult a hatalmas építmény felé, hogy még idejében elfoglalhassa a helyét.

– Gygygygygy! – sürgette a kis társaságot Mr. Gregory Pech. A karján ketyegő drága homokórára nézett, majd összeráncolta homlokát. – Mindjárt kezdődik. Addig szotyit kell vegyünk meg tökmagot, fruttit és rengeteg üdítőt. A franc se tudja, hány napig fog tartani a mérkőzés, nem árt kellőképpen feltankolni.

– Gyerünk! – sürgette a gyerekeket Mr. Ribizly is.

– Az apám nem semmi figura, igaz? – suttogta Herinek Controlles. – Képes volt velünk két napot gyalogolni, hogy utána a legkorszerűbb varázstechnológia segítségével megutaztasson minket, csak azért, hogy az utolsó száz métert már ne kelljen kutyagolva megtennünk.

– Ja, ja – mondta németül Heri.

– Tudjátok egyáltalán, hogy kijátszik kivel? – kérdezte az ikrek apja.

– Fogalmunk sincs – vallották be mindannyian.

– Vulgária játszik Bergengóciával – lelkesedett Mr. Ribizly. – Az esélyek szinte egyenlőek. Csakis a pillanatnyi forma dönthet. Mindkét csapat veretlenül érkezett a meccsre. De szerintem Vulgária fog nyerni, mert a nyers erő felülkerekedik majd a bergengóciaiak játékindigenciáján.

– Majd meglátjuk! – mondta a vak ember, aki *láthatóan* azért tátogatott ide, hogy saját *szemével láthassa*, milyen is egy igazi döntő.

Nem mindennapi *látványosság*nak ígérkezett, ennyi máris *látható* volt.

6. A Nagy Meccs

– Tudjátok-e gyerekek, hogy hívják az abszolút vasutas házaspárt? – kérdezte Mr. Ribizly a gyerekeket.

– Tudja a rosseb! – felelték a gyerekek.

– Éva Peron és Charlie Sheen!

Mindenki jót nevetett – aki megértette. Ilyen jó hangulatban, viccelődve, egymást csiklandozva, részegen kurjongatva, ordítva folytatták az útjukat a stadionig, mint ahogy a kultúrált, E.U.-konform szurkolók általában viselkedni szoktak.

Ahogy lassan ereszkedtek alá a hegyoldalban, a gigantikus épület is egyre nagyobbaknak tűnt. Heri lefogadta volna, hogy ez a világ legnagyobb stadionja.

Kár hogy nem tette, mert szép summát kasszírozhatott volna.

De Heri nem érdekelte annyira a pénz, mert volt neki dögvél.

Jobban érdekelte Hermelin vagy a csajok, úgy általában.

– Egymillió ember fér el ebben a stadionban – találta ki a gondolatát Mr. Ribizly.

– Tyűha! – fütttyentettek az ikrek.

– Több mint két hétig építették a Sportminisztérium munkatársai – szerénykedett az ikrek apukája. – Lehetett volna gyorsabban is, de akkor az óhatatlanul a minőség rovására ment volna. Úgy gondoltuk, nem foglalkozunk azzal, hogy csak erre az egy mérkőzésre kell ez az épület, ennek ellenére is szépet akartunk és tágasat, mert mi, Varázs Lók igencsak igényes fajtája vagyunk az emberiségnek.

– Apa, ez nem lehet igaz! Komolyan mondom, hogy a mérkőzés után le fogják bontani? – döbönt meg Controlles.

– Hát persze, kisfiam – felelte Mr. Ribizly. – Mit is csinálnánk egy ekkora rohadt nagy objektummal? Ha a *kuglik* megtalálnák, még azt hinnék, hogy egy UFO. Sajnos a múltban már többször előfordult, hogy egy-egy ilyen épületet ügyetlenül próbáltak meg eltüntetni, a leggondosabb eljárás ellenére is maradtak árulkodó nyomok. Ilyenkor aztán kénytelenek vagyunk UFO-balesetnek álcázni az egészet, mert az teljesen eltereli a figyelmüket a valóságról, ráadásul azért is ügyes trükk ez, mert a kormányok azonnal titkosítják az esetet, ezzel pedig a mi malmunkra hajtják a vizet. Ilyen volt például a Roswell-i kupadöntő, amely után...

– Apa, nekünk van malmunk is? – lelkesedett a kis Genny, aki nem volt ennyire hülye, csak ő még két és fél éves volt, ezért fogalma sem volt róla, hogy mit jelent az, hogy átvitt értelem.

Apukája elmagyarázta neki, amit el kellett magyaráznia. Közben a kis csapat sok más szurkolóval együtt egy sűrű erdőn vágott keresztül.

– Arszőr bácsi! – szólalt meg Hermelin.

– Mondd kislányom!

– Nem is vagyok a kislánya!

– Ja, tényleg – kapott a fejéhez Mr. Ribizly. – Tudod, a megszokás. Ha látok magam körül egy gyereket, akkor rögtön azt hiszem, hogy én csináltam.

– Értem – bólogatott Hermelin együttérzően. – Szóval, azt szeretném megkérdezni, hogy vannak-e ebben az erdőben farkasok?

– Nincsenek, kisl... izé, Hermelin – rázta a fejét Mr. Ribizly. – Ugyanis nagyon félnek a medvéktől.

– A medvéktől? – rettent meg Hermelin.

– Igen a medvéktől – magyarázta Arcszőr bácsi.

– Jujuj! De én is nagyon félek ám a medvéktől.

– De nem kell félned a medvéktől sem – nevetett Mr. Ribizly, és bátorítóan hátba veregette Hermelint.

– Nem? – kérdezte gyanakodva a kislány. – És miért nem?

– Mert a medvék irtóznak a mérgeskígyóktól, ezért szinte soha nem jönnek be az erdőbe. Talán csak akkor, ha nagyon éhesek vagy emberszagot éreznek.

– Brumm, brumm – brummogtak az ikrek vigyorogva.

– Segítség! – kiáltotta Hermelin.

A kiáltásától felriadt egy süket kígyó, amely éppen a lábuk előtt tekergőzött.

– Huháhuáááá! – ordított az összes gyerek, mert most tényleg berezeltek.

Mr. Ribizly nem vesztette el a lélekjelenlétét, mert az mindig nála volt, hiszen a nyakába volt kötözve, hogy bármikor kéznél legyen. A hatalmas, vastag és hosszú varázssvejszéjével menten gilisztává varázsolta a kígyót, a szegény földfeldolgozó létformán átrappoló gyerekek pedig péppé lapították az ártatlan, szerencsétlen élőlényt, amelynek egyetlen bűne az volt, hogy rossz időben rossz helyen tartózkodott.

Amikor kisvártatva bejutottak a bonyolult beléptető rendszeren, felmutatták tizenötször a jegyeiket, átestek a személyi motozáson és egy rendőri botozáson, végre elfoglalhatták ülőhelyeiket a végében.

A fiúk a fiúvécében, a lányok a lányvécében.

– De apa! A végéből fogjuk megnézni a Nagy Mérkőzést? – esett kétségbe Controlles és az ikrek.

Heriről már nem is beszélve.

– Igen! – felelte sugárzó arccal Mr. Ribizly. – Remek ülőhelyünk lesz, központi fűtéssel, hidegvízzel, ráadásul garantáltan senki nem fog a lábunkra lépni.

– Na de, apa! – elégedetlenkedtek az ikrek. – Ennél már egy hideg állóhely is jobb volna a legfelső karéjban.

– Ne elégedetlenkedjete már folyton! – bosszankodott Mr. Ribizly. – Nemhogy örülnétek neki, hogy eljöhettek a Nagy Mérkőzésre, majdhogynem előben láthatjuk korunk sztárjait, ingyen és bérmentve, a világ legszuperebb stadionjában... Ha tudnátok, hogy mekkora protekcióra volt szükség ahhoz, hogy jegyet szerezzek, biztosan nem jártatnátok a lepénylesötöket. Arról nem is beszélve, hogy itt legalább az izgalmasabb pillanatokban sem kell attól félnetek, hogy összeizguljátok magatokat, hiszen ebből a szempontból tökéletesen biztos helyen vagytok. Szünetben sem kell tolakodnotok, hogy kiérjete a szőzra, hiszen már itt vagytok...

Az ikrek leverték a fejüket, mint a biztosíték, de a továbbiakban nem szóltak egy szót sem, csak követték apjukat és Herit a férjvécébe, ahol elfoglalták ülőhelyüket...

– Még egy negyed amperóra és kezdődik a meccs – suttogta mellettük áhítattal egy villanszerelő, aki ki tudja, hogyan juthatott be erre a zárkörű rendezvényre.

Azaz csak elfoglalták volna, mert már ültek az ülőhelyeiken.

– Kérem, ez a mi ülőhelyünk! – mondta erősen Mr. Ribizly, meglóbálta a kezében a használt Uziját, amit a bolhapiacon vett. Nagyon szerette a nem varázserővel működő fegyvereket, gyűjtötte is őket. Égett a vágytól, hogy egyszer valakin kipróbálja. Mivel ez látszott is az arckifejezésén, hatékonyan és gyorsan kitessékelte a helyükre telepedett bliccelőket. Azok szó nélkül távoztak, közben felráncigálták a gatyájukat, Mr. Ribizly pedig nagyvonalúan még azt is megengedte nekik, hogy a papírt is magukkal vigyék.

Csak ezt követően lőtt utánuk egy rövidke sorozatot.

És egy hosszút.

Miközben Heri helyet foglalt a végében, ahová az ülőjegye szólt, végigtekintett a helyiségen. Hatalmas volt, legalább kétezer ülőhely és minimum ötezer állóhely lehetett benne. Mivel nem mindenütt, csak a páholyokban voltak fülkék, a többi hely amolyan balkáni típusú, kollektív ülőhely volt, Heri nyugodtan figyelhetett a bejövőket.

Egyszer csak kinyílt az ajtó és egy alacsony, vékony, magas férfi jött be rajta, a haja szőke volt, fekete hajkoronája rövidre nyírt, az arca fiatalos, de látszott rajta, hogy már elmúlt ötven éves.

Vagy nyolcvan.

– Nahát, Arcszőr, de örülök, hogy látlak! – lelkesedett.

– Böjti Kapor! Öreg cimbora! – ölelte keblére Mr. Ribizly. – De rég láttalak!

– Én is! – nevetett az érkező. – Te is erre a sz... helyre kaptál jegyet? – tréfálgzott.

– Örülök, hogy bejutottam valahogy a srácokkal – mutatott a gyerekeire és a gyerekeinek a barátaira, Herire és Hermelinre.

– Nahát, tuskeshátú mezei poszáta legyek, ha az a kiskrapek nem Heri Kókler, aki végleg hazavágta Netuddkit.

– Én vagyok – mutatkozott be szerényen Heri. A bácsi nyomban autogramot kért és kapott, majd helyet foglalt tőlük némileg távolabbra egy ülőkén, időnként barátságosan feléjük integetett, majd bizonyára izgalmasan, marokszám tömte magába a fruttit.

Heri eltette a száz fontot – ez volt a tarifa –, majd figyelmét ismét a pályára összpontosíthatta. Mivel innen a végéből egyáltalán nem lehetett látni, viszont nagyon jól lehetett hallani, ezért kénytelen volt a néma műsorközlőre hagyatkozni, aki időnként fel-felordítva, lassanként eufórikus hangulatba

lovalva magát, közvetítette a meccset.
Controlles a magával hozott kaleidoszkópon keresztül nézte a meccset, ami ezáltal is nagyon változatos, színes volt, a világ minden kincséért ki nem adta volna a kezéből. Az ikrei egymással beszélgettek, a többi ülőhely tulajdonosa közül néhányan szóvá is tették, hogy ne dumáljanak annyit, mert így nem hallják a meccset.

Ebben a pillanatban belépett a végébe egy házimonó.

Heri először azt hitte, hogy ez Dolby, az egyfülű Monó Manó, akit sikerült felszabadíttatnia, és ezek után már Menő Manó lett. Még másodszor is azt hitte, ezért azután boldogan mondta:

– Dolby, öreg haverom! Hát már meg sem ismered az öreg Heri bót?

A házimonó csak bámult rá, mint bárány az új kapura.

– He? – kérdezte kisvártatva.

Heriben ekkor tudatosult, hogy ez nem Dolby. Vagy ha mégis az, akkor bizonyára amnéziás, vagy totál szenilis, mert nem ismerte meg, ez tuti.

– Dolbynak nevezett engem uraságod? – kérdezte digitálisan magasra kevert neonhangján a kis animációs figura.

– Annak hát! – felelte Heri. – Talán nem szabad?

– Nem Dolby vagyok, hanem Vinkly – magyarázta a kis apróság. – Dolby a haverom, de most nincs itt, mert állást keres. Amióta uraságod kieszközölte, hogy felszabadítsák, nincs munkája. Senki nem akarja alkalmazni, mert magasak az igényei. Fizetett szabadságot akar, pihenőnapokat meg szabad hétvégeket, szabadságot, testvériséget, egyenlőséget, betegszabadságot, nőt, bort, bűzát, békességet, meg ilyesfajta szociális juttatásokat. Nevetséges...

– Miért volna az? – kérdezte Heri. – Hiszen joga van ahhoz, hogy ha dolgozik, akkor ezért nagy lóvét is keressen. Mint mindenki más Angliában.

– Ezt meg ki mondta neked? – kérdezte a belépő Lucifer Máyfolt gonoszodva. Láthatóan nem tudta a mai napig sem feldolgozni fekete lelkében, hogy csúnyán átverték, méghozzá a fifikás Heri járatta vele a bolondját, ennek folyományaként pedig a Monó Manója Menő Manó lett. De főként szabad mint a madár.

Mindenki felpattant meglepetésében, voltak akik még a letolt nadrágjukat sem tudták rendesen felrángatni közben.

Máyfolt a feleségével, Klausztrófiával és fiukkal, Rágó Máyfolttal együtt érkezett, de mivel a felesége, aki régebben nő volt, most pusztán megszokásból átmént a hölgyeknek elkülönített részlegbe.

Lucifer Máyfolt gonoszodva, lekicsinyelgetve méricskélte a Ribizly családot és a kíséretükben önmegtartózkodó Heri Kóklert.

– Ti is itt rontjátok a levegőt? – *figtorgott* hangosan.

– Mi az ördög! Már megint meg akarod magad veretni, Lucifer? – kérdezte nevetve Mr. Ribizly, mert felrémlt kitérő memóriájában, hogy legutóbbi alkalommal klasszul helybenhagyták a Máyfoltokat, hogy csak úgy porzott minden porcikájuk, az arcuk *kiütéses* lett, a bőrük meg tiszta Máy- meg vérfolt. Szép emlék volt, kedve lett volna megismételni a kis testmozgást, de nem akarta elrontani a gyerekei szórakozását, hiszen a Nagy Mérkőzést csak évszázadonként ötven alkalommal rendezték meg, és ki tudja, mikor lesz még a következő, és ha lesz is, hogyan fognak rá majd ingyenjegyet szerezni.

Máyfolt apuka végignézett ellenségein, de nem szólt egy szót sem, csak morgott, mint a kutya. A Ribizly-klán tagjai Heri Kóklerral együtt tizenegyen voltak, ők meg csak bruttó ketten.

Nem kezdeményezett tömegverekedést, inkább szépen befogta a pofáját, ami nagy tetszést váltott ki mindenkiben.

A néma szpiker ordítása szerint éppen ebben a pillanatban szereztek gólt a bergengóciaiak, de a vulgárok sem finomkodtak sokáig, válaszként rögtön berámoltak négyet.

A tömeg ordított, nemcsak azok, akik látták, hanem azok is, akik itt a végében hallották a meccset.

– Hatalmas meccs! – lelkenedett Controlles, aki még mindig rátapadt a kaleidoszkópjára és vadul tekergette, közben úgy tett, mintha látna is valamit.

A néma szpiker egészen behergelte magát:

– A bergengóciaiak most kempingsajt alakzatba fejlődtek! Te jó ég, micsoda rettenetes küzdelem bontakozik ki. A vulgárok válaszként sajtreszelő formációba fejlődtek. Szédületes csata tombol a pálya légterében, kedves nézők és kedves hallgatók.

Heri esküdni mert volna, hogy együttérzés csendült ki a hangjából, amikor utóbbiakat említette.

– És most a vulgárok játékos Hektor Rum és a bergengóciaiak megfogója Meg Lincsel halálos versenyfutásba kezdett az Aranylabdáért. Egyszerre száguldanak feléje, de előttük egy betonfal, a stadion fala, de egyikük sem fékez, sőt mindketten gyorsítanak. Jaj, ne! Mekkora marhák! Pardon! De hanem azok, akkor sem tudják elkerülni a becsapódást!

Bummm!

A rettenetes csattanást még a slozin izgulok is jól hallották.

Egy pillanatig rettenetes, néma csend telepedett a gigantikus stadionra. Csak a gyászoló hozzátartozók kacagása hallatszott a hátsó sorokból.

Heri érezte, hogy menten összeizgulja magát. Gyorsan felnyitotta a tetőt, és rendeltetésszerűen kezdte használni kényeszerű ülőhelyét. Közben látta, és az orrával is érezte, mert nem volt süket, hogy mások is így tettek. Olyan embert próbáló, idegi alapú fosási ingert gerjesztő pillanatok voltak ezek, hogy senki nem szólta meg ezért.

Éppen a papírral vesződt, amely kis ügyetlensége miatt rátekeredett a lábára meg a nyakára, de a törzsére is egy rövid szakaszon, amikor a néma szpiker ismét felkiáltott. Némi fáziskésést lehetett felfedezni a hangjában, de senki nem volt abban a pozícióban, hogy alaposan móresre tanítsa.

– Bum! Mindketten becsapódtak. Be bizony két okból is. Az Aranylabda bizony másé lett, ők viszont belefűrődtak a betonfalba.

– Kamikaze kinyírás – vetette közbe Controlles, aki nagy elméleti szakembernek tartotta magát a játékban, mert az is volt. Mondta ezt éppen akkor, amikor Herinek sikerült végre megtalálnia a papírtekercs végét.

– Egyértelmű, hogy a döntetlenre játszanak a vulgárok.

Heri nem tudott most teljes szívvel a meccsel foglalkozni, mert a guriga vége megint elveszett. Heri utána mászott, ami letolt nadrággal nem kis erőfeszítésbe került. A végé padlója sem tűnt annyira tisztának, mint amennyire szerette volna. De Heri nem adta fel, csak mászott-mászott üldözte a huncut gurigát. Utol is érte hamarosan. A sors átkozott szeszélye folytán éppen Rágó Máyfolt lábánál kellett ennek megtörténnie.

– Elvesztettél valamit, Kókler? – vigyorgott Máyfolt. – Tudok neked esetleg valamiben segíteni?

– Persze – felelte azonnal Heri. – Mondd meg nekem, de azonnal, hogy miért görbe a banán.

– Fogalmam sincs! – lepődött meg Máyfolt. Ebben a pillanatban mindenre gondolt, csak erre nem.

– Akkor megyek és megkérdezek egy másik majmot – nevetett Heri. – Mondjuk az apádat.

Mielőtt Máyfolt bármit is mondhatott volna, Heri visszamászott a helyére, csak a meztelen és kitöröletlen fenekét mutatva a dühöngő Májfoltoknak.

Rágó Máyfolt az öklét rázta dühében, de nem tehetett semmit.

Heri dolga végeztével visszatért dolga végzésének színterére, majd miután elvégezte dolgát, azaz befejezte a szertartást, amelyhez sok-sok

papírra volt szüksége, a jól végzett dolgovégezte ember derűjével tovább a meccset.

– A mérkőzés a két játékos halála miatt rövid gyászszünettel folytatódik – ordította a néma szpíker teljes extázisban. – A gyógyító varázslatok specialistái az oldalvonalak mellett ápolják baráti kapcsolataikat, és a betegeket, akik, mint már említettem, halottak. De ebben a pillanatban feltámasztják őket. Igen, már látom is a vak szememmel, hogy egy reklámozslapnak. Egy csapatorvos ráolvas a fejükre. Valamit. Nem látom innen a címét, de egészen jól kivehető, hogy jó vastag. Igen, igen. Mindketten felélednek, és játékra jelentkeznek. Micsoda hősök! Micsoda csoda! Micsoda meccs! Micsoda dudái vannak annak a szimpatikus hölgynek ott az E-szektor 367-es székén. A perverz kameraman kollégám iszonyú frankón ráközelített. És milyen igaza van. Húúú... Innen látom, hogy nem hord melltartót. Az ő helyében én sem hordanék.

Hohó!!! De a meccs máris folytatódik! A vulgároknál van a labda. Az ellenfél rájuk veti magát, vérszomjas, vad, férfias a küzdelem. A feleségemnek, Lajosnak is nagyon tetszik. Viszed onnan a mocskos kezéd, Lajos! Amikor be vagy tépve, mindig elfelejted, hogy nem otthon vagyunk!

Elnézést, elnézést, most a vulgárok törnek előre a bugyimban... őőőő, a légtérben.

Büntető! Igen, büntető. Méghozzá a bergengóciaiaknak, mert a Vulgár játékos elővette a meze alól a kifent kaszát, amit ebben a játékban nem szabad verseny közben használni. Főleg nem két ellenféllel szemben. Az a tény, hogy a fejüket is levágta, kifejezetten agresszív személyiségre, illetve túlzott győzniakarásra utal. Egyesek fújolnak, hogy durvaság volt, de szerintem nem az. Csak keménység. De Lajos! Ha azonnal nem hagyod abba, akkor én felállok. És el is megyek!

Nos, hmmm, ez igazán remek volt. Mármint a küzdelem. Az bizony nagy. Mint a Lajos keze. A meccs ezt az apróságot leszámítva sportszerű.

Repülnek a medicinlabdák, csapkodnak a furkók, reccsennek a paffok és a kobakok. A labda repül, repül, a kapus nagyon mellényül, és itt az újabb gól. A bergengóciaiak egyenlítene. Már csak annyi idő van hátra. Nem sok. Most jön a hirtelen halál. Vagy az győz, aki hirtelen megöli az ellenfél játékosát, vagy az, aki elkapja az Aranylabdát és kétszázötven pontot szerez, plusz áfa.

Micsoda dráma, kérem, micsoda dráma!

Heri megfigyelte magán, hogy rágja a körmeit.

– A játék követhetetlen gyorsasággal folyik tovább. Passzok itt, és passzok ott. Huhuhú! Hektor Rum most eszeveszett sebességgel rárajtolt az Aranylabdára. Meg Lines meg sehol sincs!

De jaj, mi történik ott. Ha jól látom a bal szememmel, mert az nem teljesen vak, látok vele egy kicsit oldalra, mert ott épp ép a retinám, valami nagy bunyó tört ki. Igen, most már látom a monitoromon, ami itt van két centire tőlem, csak ne vibrálna annyira... Nem, ez nem is a monitor, hanem a Lajos kezében lévő... A k...a anyád Lajos! Mondtam, hogy ne b...gass azzal a micsodával ennyi ember előtt! Otthon rendben van, örülök is neki, de így nem tudok dolgozni.

Tehát, kedves nézők, ebben a pillanatban tömegverekedés tört ki a lelátón. A két szurkolótábor összecsapott. Az „A” szektorból a „K” szektorba várról indítható rakétákat lőttek át, válaszként lángszórókból tüzet zúdítottak vissza. Íratlan szabály, hogy a stadionban nem szabad mágikus fegyvereket használni, még egymás ellen sem. Két perc leforgása alatt a nézőszám háromezerrel csökkent. Úgy is mondhatnám viccesen, hogy a nézők most egymást akarják feltűzteni.

– Látjátok, mennyivel biztonságosabb idebent? – kérdezte Mr.. Ribizly, aki láthatóan rutinos, öreg meccslátogató volt, és tudta, mitől döglének a szurkolók.

– Igazad volt, apa – ismerték el az ikrek. – Nagyobb trutyiban lennénk, ha most kint lennénk.

– Kedves nézők és tisztelt gyászoló hozzátartozók, barátok, ismerősök, ellenségek! Ez hihetetlen! Lajos, már megint itt vagy! Húzza mosmá haza, amíg szépen mondom, te állat! Ha nem, hát nem. Utoljára mondom.

Heri dulakodás zajait hallotta, majd lövés dördült. Mindenki összerezzent, de a szpíker hirtelen folytatta:

– Elnézést a kis közjátékért, de most már kollégáim mutatják, minden rendben. Visszatérve az amúgy sem izgalommentes mérkőzésre... Igen, igen, igen, ez fantasztikus! Micsoda végkifejlet! Ebben a pillanatban fantasztikus fordulat történt. Amíg a szurkolótábor egymás párjának ritkításával törődött, én meg szegény Bélámmal, aki valójában Lajos, na de neki most már amúgy is mindegy, Hektor Rum meg szerezte az Aranylabdát. Győzött Vulgária! Ez hihetetlen, váratlan, meglepő és mulatságos! A kis Vulgária legyőzte a hatalmas Bergengóciát!!! De hát a sportban nincsenek véletlenek. Megérdemelten győztek, mert... – robbanás hallatszott valahonnan, majd a beálló csend egyértelműen jelezte, hogy nem mindenki értett egyet a szegény, megboldogult szpíkerrel abban a kérdésben, hogy megérdemelt volt-e a győzelem vagy sem.

– Gatyákat felhúzni, menekülésre felkészülni – adta ki a parancsot Mr. Ribizly, aki profi meccslátogató volt, ezért nagyon tudott menekülni, meg a rendőrökkel összecsapni. Szétosztotta a gázálcokat, a női véceből begyűjtötték a riadt szemű kis Gennyit, a sokkos állapotban remegő Hermelint, majd rohanni kezdek kifelé a stadionból.

Amikor egy fél óra múlva már elég messzire értek, hatalmas detonáció döntötte földre őket.

Az egész stadion a levegőbe repült. Óriási füstoszlop emelkedett az égre, majd mindannyiuk meglepetésére a füstból lassan kibontakozott egy fekete kruplanyomó hátborzongató képe.

– Jaj, ne! – sikoltott Mr. Ribizly. – A Kruplanyomók! Itt vannak a Kruplanyomók! Visszajöttek, hogy mindenkit kinyomjanak.

– De hát kik azok a Kruplanyomók? – kérdezte kétségbeesetten szegény kis Heri, az árvám, aki naiv is volt.

– Ne... ne... Netudnki, hogy ki! – sikoltotta Mr. Ribizly és még sokan mások, majd mindenki rohanni kezdett az életéért. Heri is így tett, mert nem akart kilógni a sorból.

7. Bűnjel

Rohantak, ahogy a lábuk bírta, a tolokocsisok meg tekertek, ami belefért. Amikor már teljesen kideglettek, abbahagyták, földre rogytak, hörögtek, szuszogtak, volt aki jajongott, egy nő, nem, kettő vagy három még sikoltozott is szülés közben.

Mr. Ribizly megfenyegette őket az Uzijával, hogy azonnal hagyják abba, mert így nem tud gondolkodni.

De nem fogadtak neki szót, szegények.

– Hová lett a pálcám? – kérdezte hirtelen Heri, és megtapogatta a zsebét.

Majd a másikat is.

De ott sem volt!

Megtapogatta Hermelint is, de nem a zsebét, ám nem járt sikerrel, mert Hermelintől akkorát kapott, hogy hanyatt vágódott, mintha gyalogsági aknára lépett volna. A mögötte álló kilencesikreket dominóként, szép sorjában feldöntötte, végül Mr. Ribizly sem kerülhette el sorsát, ő is a földre huppant. Éppen egy hangyaboyra esett. Kis híján agyonnyomta az apró rovar.

– De kérem! – tiltakozott a hangyaboy, és meg sem hallgatva Mr. Ribizly mentegetőzéseit, továbbcsietett a csajához, a hangya görhlöz, hogy együtt gyűjtögessenek, mint kisnyugdíjas a kukában.

– Hová lett a pálcám? – hörögte szegény Heri kétségbeesve. – Nélküle fél ember vagyok! Valaki ellopta, amíg nem figyeltem oda. De az is lehet,

– Heri én voltam akkor a balféls, hogy elhagyta valahol. Ó, jaj! – jajongott.

– Szegény, Heri! – vigasztalták a többiek. – Ne aggódj, veszünk neked a pénzedből másikat.

– Két napig gyalogoltunk, utána a végében ülve nem láttuk a meccset, bár hallottuk ugyan a néma szpikert, de utána menekülnünk kellett, csoda hogy nem veszünk oda, vagy, hogy nem haltunk meg, és most ráadásul még a pálcám is odalett. Ez már aztán tényleg hab a *tormán!*

– Nézzétek, valaki mozog a bokorban! – mondta hirtelen Bum Fordy, aki ebben a pillanatban lépett be a képbe a másik oldalról. – Mintha lenne ott valaki, mert furcsa zajokat hallok onnan.

Mindenki fölélni kezdett, a mazochisták pedig szép csendben, jóleső érzések közepette hegyezni kezdték a fülüket.

– Igen, bébi, ne hagyd abba, igen, igen, igen... Most sikerülni fog, csak ne hagyd abba, igen, igen, már majdnem jó, még egy kicsit jobban dörzsöld, igen, igen... – hallatszott a bokorból. A kiskorúak behunyták a szemüket, hogy ne is hallják, mi folyik ott.

– Micsoda erkölcsi fertő! – háborodott fel Bum Fordy, aki az erkölcsrendészet tartalékos rohamosztagosa volt. Döngő léptekkel megindult a bokorból, és hivatalos hangon annyit mondott:

– Jó estét kívánok! Személyi igazolványt, forgalmi engedélyt, jogosítványt, tébé-kártyát kérek.

– Nekem jó lesz egy kávé, a gyerekek szörpöt kérnek! – kiáltotta utána Mr. Ribizly.

A bokorból egy apró kéz kinyújtotta a szükséges iratokat.

– Lássuk csak! – forgatta az okmányokat. – Az ön neve Vinkly. Senki Vinkly.

– Igen! – vallotta be a házmonó, mert ő volt ám, nem pedig egy másik, mondjuk a névrokona.

– Mit csinál ebben a bokorban éjnek idején? Nagyon fura, erkölcstelen hangokat hallottunk onnan.

– Mi, kérem...

– Szóval ketten vannak?

– Igen! – vallotta be Vinkly töredelmesen. Én és Dolby, a barátom. Amit mi csinálunk, ahhoz rendszerint ketten kellene.

– És mit csináltok? Erkölcstelen életmódokkal megmételyezitek a romantikus párkapcsolatokban még naivan bizakodó ifjúság itt jelen lévő képviselőit! Hogy nem szégyellitek magatokat?! – dörrent rájuk az erkölcsrendészeti kommandós vadállati brutalitásával Bum Fordy, amitől a szerencsétlenek ott a bokorban teljesen összerendezhettek, mert az ágak vadul mozogni kezdtek.

– Kérem, mi csak szerettünk volna tüzet csiholni ebben a sötétben, de valamit nem jól csinálhattunk, mert nem jártunk szerencsével. Pedig már majdnem sikerült.

– Tüzet csiholni? – hökkent meg Bum Fordy. Látszott, egy pillanatig nem jut szóhoz meglepetésében.

– Igen! – bizonygatta Vinkly. – Nagyon sötét volt, egyedül voltunk, nem volt semmink sem, amivel világíthattunk volna, féltünk is, mert kicsik vagyunk, meg nagyon gyávák. Ezért aztán úgy döntöttünk, hogy tüzet gyújtunk. De mivel nem használunk gyufát, az öngyújtónkból meg kifogyott az üzemanyag, ezért kénytelenek voltunk tüzet csiholni.

– Hát, ez esetben... nos, tévedtem... szóval... öhm... no én megyek is – krákgotta Bum Fordy, majd Mr. Ribizlyvel, valamint rengeteg gyerekével és azok mély haverjaival együtt továbbállt.

Heri a sor legvégén kullogott, mert le akart kissé maradni, mivel brunyálnia kellett. Amikor végzett, kifacsarta, majd némi lóbálás és a szokásos összegyűrés után bezárta a börtönbe a gyilkját. Addigra a többiek már kicsit eltávolodtak, az erdőt pedig megint halotti csend borította be, mindössze a távolból hallott a vérfarkas lágy, andalító neszezése. Heri esküdni mert volna, hogy a bokorból Dolby sztereoó hangját hallja:

– Remek voltál bébi! Ezt teljesen behitték. És most témázzassunk megint!

Heri fejcsóválva ment a többiek után, amikor a földön elbotlott egy kiálló fűszálban. Szép, nagy lendülettel egyenesen beleállott a földbe a fejével, a szája meg telement mindenféle avarral, mohával, zuzmóval. Az utóbbi különösen rossz volt és nagyon hideg, savas kémhatásával marta a szegény, árva fiú nyelvét.

Heri köpködött, kaparta kifelé a szájából a növényt, ami csipett, mint az ételecet szembejutva.

– *Zúz, mara* – morogta magában. Éppen amikor tápázkodott felfelé, a keze beleakadt a varázss vesszejébe, ami eddig a földön hevert.

– Nahát, ez meg hogy került ide? – kérdezte boldogan, amikor a koromsötétben felismerte az ujjlenyomatáról, hogy ez az ő varázslatos kis pálcája, ami nélkül félkarú órásnak érezte magát.

– Jaj, de nagyon boldog vagyok – ordította, és rohant teljes erővel a többiek után.

– Heri! – ölelték meg a barátai.

– De jó, hogy látunk! – mondta Mr. Ribizly.

– Bizony, bizony, borzasztó lenne, ha nem látnánk, és örök sötétségben kellene tengetnünk az életünket – bölcselkedett Heri.

– Hol voltál? Már abban reménykedtünk, hogy eltévedtél? – aggodalmaskodott Bum Fordy, aki megint előkerült valahonnan, pedig a kutya nem volt rá kíváncsi.

– Csak leeresztettem a fáradt olajat – pironkodott a kis árva, aki a világ hőse is volt ugyanakkor, született varázsló, a világ háromszoros megmentője, a gonosz Megawatt Voltmárvolt háromszoros megölője, az emberiség reménysége, varázslópalánták legjobbika, akiről azonban most is látszott, hogy mennyire emberi, hiszen pössenteni ő is szokott, épp úgy, mint minden hétköznapi ember.

– Drága, Heri! – ugrott a nyakába Hermelin. – Anyira aggódtam érted!

Heri szólni sem tudott, mert érezte, hogy menyire. Bizonyos testrésze ezzel a finom nőnemű létformával való érintkezésről máris egyperces néma felállásai emlékezett meg.

Heri örült, hogy sötét van, és nem röhög rajta a csúcsos nadrágja miatt mindegyik iker, csak azok, akik a közelében álltak.

Ám a menet indult tovább, senki nem foglalkozott már az ifjú Heri magáról megfélekezett barlangos testecskeiről.

Újabb veszélyek leselkedtek rájuk.

Mr. Kapor toppant eléjük, és egyik kezében a fülénél meg a farkánál húzta maga után Vinklyt. Dolby valószínűleg elmenekült, mert nem volt a másik kezében.

– Íme, a bűnbak! – ordította Mr. Kapor. – Ez a monó manó! Két vak koldus is látta a hegy tetejéről, hogy ő volt az, aki megidézte a rettenetes emblémát, a gonosz védjegyét, a Fekete Krumplinyomót.

– Nem, nem! Nem én voltam! – könyörgött Vinkly. – Ártatlan vagyok, mint a maszületett csótány. Nem is tudnám megidézni, hiszen műveletlen tuskó vagyok. Nem tudok varázsolni, nincs is pálcám.

– De Heri pálcája nálad volt! – dörrent rá Mr. Kapor. – Tudom! – És be is fogom bizonyítani. – Edénykét vett elő, teleengedte csapvízzel, majd a varázspálcát egy csipesz segítségével beledobta a folyadékba. Utána elővett egy lakmuspapírt, azt is belemártotta, mire az kék fényben kezdett játszani.

– Látják, itt a bizonyíték! Nála volt a nevezett varázseszköz, amit a tudományos módszer is igazol, Heri varázspálcája belekerült a kékfénybe. Ez a varázstárgy a mai napig Heri Kókler tulajdona. Ő gyanú felett áll, mert annyira híres, háromszor megölte a világ főgonoszá, ráadásul ismeri a főrendező is, tehát biztosan ártatlan. Ha viszont nem ő volt, akkor más lehetett. Például te! Nálad volt a varázspálca! Te tetted! – Mr. Kapor

logikája könyörtelen volt, briliáns elméje pedig vágott, akár a beretva. Mindenki állt döbbenben (Heri már nem, szerencsére) és szólni sem tudott, csak hápogott, mert minden olyan gyorsan játszódtott le, mint a filmekben, amikor ölik egymást a hülye emberek.

– Nem, nem volt nálam! – visította a szegény monó.

– Ezért most meglakolsz, piszokfajzat! – sziszegte Mr. Kapor. – Statárilisan agyonütlek ezzel a...

Sosem tudtuk meg, hogy mire gondolt, mert Vinkly felsikoltott, mintha a skalpját nyúznák.

– Ne, ne, ne tegye, Mr. Kapor! Ügyvédet akarok és rendes tárgyalást!

– Majd mindjárt megmondom én, hogy mit kapsz, te kis átokfajzat! – ordította Kapor.

A kiskorúak befogták a fülüket, mert ma éjszaka már éppen elég olyan dolgot hallottak, amit ebben a zsenge korban még nem kellett volna hallaniuk.

– Ki vagy rúgva! – dühöngött tovább Mr. Kapor, és ki gondolta volna, de tényleg így is tett. A manót feldobta a levegőbe, és teljes erőből belerúgott az ülepébe. A kis szerencsétlen visítva, pörögve eltűnt a sötét, éjszakai látóhatár mögött. Becsapódását apró, tompa fényvillanás jelezte a messzi sötétben.

Heri azonban azon morfondírozott, hogy vajon honnan tudhatta Mr. Kapor, hogy elveszítette a varázspalcáját? És honnan tudja, hogy az ő palcájával idézték meg a Fekete Krumplyinomó setét védjegyjét az égre?

Olyan kérdések voltak ezek, amelyeket senki nem tudott megválaszolni.

Még ő sem.

Nagyon rossz előérzete támadt.

A homlokára festett sebhely is fájni kezdett, mert miközben ennyire nagyon gondolkodott, törte az agyát, nem vette észre, hogy nekimegy egy fának, nagyot koppant akkor, azután elhallgatott.

8. Vószem Zordon

Az a néhány rövid nap, ami még hátravolt a szünidőből, igen gyorsan eltelt. A fiúk és a lányok egyszercsak azt vették észre, hogy már megint a Rokfort Expresszen ülnek. A vonat zakatolva, pőfékelve, sivítva száguldott a Rokforti Állat- és Varázslóképző Elmeiskola felé, ahol már várta őket a kényszerzubbony helyett a rengeteg izgalom, a sok-sok kaja, pia, bulizás, az izgalmas tanórák, a nagy verekedések és bizonyára a remek sportolási lehetőséget nyújtó Kavicslabda Házibajnokság, amelyet Heri és csapata eddig háromból háromszor meg is nyert, ami nem volt rossz arány.

A kis csapat, Heri, az ikrek, Hermelin és a kis Genny egy fülkében szorongtak.

Az első nap még remekül érezték magukat, a második napon is, a harmadikon sem volt rossz, de amikor már két hete utaztak, és a máktea is elfogyott, no, akkor kissé feszültebbek lettek.

Időnként kimentek a folyosóra járkáltak, gimnasztikáztak kicsit, kétnaponta pedig átmentek a szomszéd fülkébe, ahol Máyfolt és két verőembere, Mó-Csing és Döglégyszerpeszkedtek. De nem csak hogy átmentek, hanem jó alaposan meg is fenytették őket, mert nem volt rajtuk sapka, vagy ha volt, akkor meg azért. Utána, a kellemes testmozgás és az agresszív indulatok hatékony levezetése felett érzett pozitív emóciók közepette visszasétáltak a kupéba, és laza témákról beszélgettek tovább.

Egyik nap, a kis Genny lehúzza az ablakot, mert friss levegőre vágyott. Figyelmen kívül hagyva a kissé megkopott „...hajolni ..eszélyes” feliratot, kidugta a fejcskáját, de azonnal be is húzta. Puffanás hallatszott, Genny felvisított, mint a kismalac, amikor malacpecsenyéhez készítik elő.

Mindenki döbbenben nézett az arcára. A szegény kis vakartú eleddig tűrhető pofikáján, a szeme alatt, hatalmas monokli feketéllett.

– Mi történt? – kérdezték egy emberként a többiek.

– Megcsapott a mozdony füstje – magyarázta a kis Genny.

De nem volt idő további sajnálkozásra, mert a kupé ajtaja feltárult, és egy vasorrú bába dugta be rajta a nagy, kampós vasorrát.

– Hát itt vagytok, aranyoskám? – kérdezte az idős nyugdíjas hölgy, és szélesen, ám annál gonoszabbul elvigyorodott. Még nem sejtette, hogy mekkora hibát követett el ezzel. – Hoztam nektek finomságokat, ami szem-szájnak ingre. Génkezelt, nem igazi nápolyi természetidegen aromával, cukrozott tartósítószer rákkeltő bevonattal, de a legfinomabb mind közül a baktériumos rágógumi. Gusztusos mérgezett almáim is vannak, ha a gyümölcsöket jobban szeretitek aranyoskám, garantáltan remek biokultúrából származnak, csak erős vegyszerekkel kezelték őket. Ha megszomjaztatok, hideg, rostos permetlevet ajánlhatok. Haláli jó mindegyik! Csak egy korty belőle és máris a Mennysorszámban fogjátok érezni magatokat.

Mielőtt bárki bármit szólhatott volna, Heri előlépett a többiek takarásából, és az idős hölgyre nézett átható tekintetével. Már nem először találkoztak, és a fiú gyanította, hogy nem is utoljára. A gonosz boszorkány minden évben feltűnt, annak ellenére, hogy minden évben rendkívüli alapossággal megfenytették, majd ugyanazzal a lendülettel kitaposták a béli. Ám meglehet, mindig maradt egy kevés írmagja, amiből évről-évre egy új boszorkány növekedett. Hogy így volt-e vagy sem, senki nem tudhatta. De a banya megint itt volt, és a hülyének is feltűnt volna, hát még neki, aki olyan finesz volt, mint hét másik, hogy már megint rosszban sántikált.

– Jaj, ne! Már megint te vagy az, sebhelyes homlokú! – visított a banya, és még mielőtt Heri megmágnesezhette volna a ronda nagy orrát, elhúzta a csikot, magával víve a sok ronda, ártalmas szutykát.

Heri csaloódott utána dobott egy Jugoszláv-típusú kézigránátot, ami nagyot pukkant a folyosó végén, és gyönyörű hang- és fényhatások kíséretében kirobbantotta a vonatból a ronda fertőző betegségeket terjesztő szipirtót. Azok, akik vele repültek, nem örültek, de Heri tudta, ahhoz, hogy megmentse a saját életüket, nemritkán mások életét kell feláldozzuk. Nem örült neki, hogy így alakult, de nem tehetett mást, mert ez volt abban a hülye a forgatókönyvben. De nem finnyáskodott, mert tudta, hogy neki is valamiből fényesen meg kell élnie, és különben is pénzért mindenre hajlandó volt. Ezért lett színész.

De!

A vonat csak ment tovább, tovább, nem állt meg egyetlen állomáson sem, hiába integettek a kétségbeesett utasok, akik véletlenül szálltak fel erre a menetrendszerűtlen járatra, csak robogott, robogott, mint ami soha nem akar már megállni ebben az életben. Egészen addig robogott, mígnem egyszercsak váratlanul odaérték Rokfortba.

– Na végre! – pukkantott nagyot a rengeteg ülés miatt Controlles. – Már azt hittem, hogy soha nem érünk ide.

– Drága barátaim! – ordította egy mély, öblös, borízú hang.

– Nahát! Hibrid! – visongtak boldogan a gyerekek, és körbeugrálták, ölelgették, pacsit adtak neki, Hibrid meg örömeiben lelkesen csóválta a farkát.

– Undorító! – köpött feléjük Máyfolt, és lekicsinylően piszkálgatta az orrát.

Amikor bedobták a sínek közé, akkor abbahagyta az orppiszkálást, és nem is szólt többet egy darabig.

Miután az első évek rövid, de nagy embervesztésekkel járó partraszállási akció keretében úszva átkeltek a tavon, amelyben hemzsegtek a kiéhezett krokodilok, és a máig harcoló német alakulatok zárótüzében sikeresen beverekedték magukat az épület biztonságot jelentő falai közé, végre kezdődhetett az évnyitó ünnepség.

Mindenki nagyon várta már e jeles alkalmat. A felszabadultan beszélgető tanárok, élükön Krampusz Dupladurr igazgatóval, gondtalan beszélgetésbe mélyedtek egymással vagy magukkal. Az egyetem fő-tudora éppen Kinyerma Meggenya professzor asszonnyal mélyedt meleg hangvételű beszélgetésbe. Tréfálkozva éppen azt taglalták, hogy hová temessék azokat a tanulókat, akik a pót-pótvizsgán sem voltak képesek sikerrel venni az akadályokat és *végleg megbuktak*.

Cotton professzor sötéten bámulta az evőeszközeit. Aki sokáig figyelte, egy idő után észrevette, hogy a bajtaltanár különösen a kését fixirozza meredten, láthatóan bal kezével minden erejét megfeszítve lefogja a jobb kezét, hogy nehogy ki tudja, mit csináljon vele. Heri fogadni mert volna, hogy ez a fickó nem normális.

Madám Fly, a repülésügyi professzorasszony izgatottan fészkelődött kloakáján, közben időnként megigazgatta tojásait. Turbékoló hangon beszélgetett Himba professzorral, aki mint mindig, most is folyamatosan ingatta a fejét, hosszú távon egészen szédítő volt figyelni. A többi tanár zéróíkszezett, barkóbázott, amott hátul pedig, ahol balladai homály fedte a résztvevők kilétét, éppen üvegeztek.

Hibrid legszebb munkásruhájában feszített, csupán csak trágyás bakancsa nem volt annyira az alkalomhoz illő. A többi tanár, iskolaszolga, helyi kísértet és még ki tudja, miféle jogcímen fizetést kapó személyek, már alig várták, hogy befejeződjön a kis elsősök beiskolázása, és utána végre jöjjön, aminek jönnie kell: az ebéd helyett a vacsora.

Akik viszont eddig nagyon unatkoztak, azok a felsőbb évesek voltak, akiket a Távol-Keletről beszerzett, igen modern riksák szállítottak egy csodaszép, virágillattal és méhzümmögéstől teli, holdfényes éjszakai kocsikázás keretében a hátsó bejáratához. Innen vörös bársony szőnyegen gyalogolhattak be az étkezőbe, ahol toplesszes lányok helyett a tanári kar fogadta őket felállva és tapsolva.

Igen, ők már az eddigi években bizony nem keveset tettek le az asztalra. Az ötödévesek például egy kisebb vagyont fizettek azért, hogy még mindig ide jár hassanak. Mert bizony az iskola pénzbe került, nem is kevésbe. A leleményesen fífikásak kitalálhatják, hogy akkor sokba. De Herit ez nem érdekelte, nem voltak anyagi gondjai, mivel annyi pénze volt a *Fingottsban* a Varázs Lók bankjában, hogy számológép nélkül megszámolni sem tudta.

A bölcs, sőt, tévedhetetlen ítéleteivel is feltűnő Teszek Rád süveg már ott állt az aranyozott díványpárnán, és várta, hogy a beleépített, nagyteljesítményű random generátor segítségével minden golyát besoroljon a Rokforti Szabad Műegyetem és Kedvesnővér Kiképző Aliskola gittegyleteibe. Évről-évre ez a ceremónia zajlott, kivétel nem volt, minden újonnan érkezőnek tartoznia kellett valahová.

A végtelenül bölcs varázseszköz beosztotta az érkezőket a négy nagy gittegyletbe, a Csippendélbe, a Jajdekárba, a Humbugba és a Melegházba. Ezek az iskola legendás alapító atyáinak, Csippendél Csábinak, Jajdekár Jencinek, Melegház Mucinak és egy darab anyjának, Humbug Helgának állítottak örök emléket. Nem lehetett tudni, hogy vajon momentán ők örültek volna ennek, de már nem lehetett mit tenni, évezredek óta így volt, és most is így lett.

Heri, a kis okos, arra gondolt, hogy biztosan ezt hívhatják állandóságnak.

A barátai, egyetbeli kollégái, a Csippendél csapat jeles képviselői és a kevésbé jelesek, mint például Debill Longatom, kézfogással üdvözölték egymást. A szomszédos asztaloknál ott ült a gonosz Máyfolt, a buta képű fogdmegjeivel, akik gúnyosan integettek az öklükkel Herinek. De a humbugosok kedvesen biccentettek neki, mint ahogy Chö Chi is, az egylet elfogó megfogó játékos, aki szép volt, friss, üde és kíváncsi, és Herit minden pillanatban poligámiára csábította. Hermelin láthatóan nem örült ennek, folyton böködte a merőkanállal a fiút, egyszer rá is ütött a nadrágja cipzárjára, de lényegében nem tehetett mást, mert nőből rengeteg volt, Heri Kóklerből viszont garantáltan csak egy darab.

Amikor minden kis elsős elfoglalta a helyét a saját galeri... izé, gittegyletében, Dupladurr professzor emelkedett szólásra. Szó szerint, mert két hatalmas, biogázzal felfújt léggömb emelte a magasba, ahol aprócska puttók szállodtak körül, a virgonc Ámor pedig azon igyekezett, hogy nyilaival kipukkassza a főigazgató lufijait. Nagyon látványos volt mindaddig, amíg ki nem pukkantak a lufik, utána már inkább bűdös volt, mint látványos.

– Drága barátaim, kedves kollégák és mihaszna kölykök! Ezennel megnyitom a csap helyett az évnyitó ceremóniát. Hehehe... Néhány dolgot szeretnék bejelenteni. Először is azt, hogy gyereket várok. Nem, ez csak hülye vicc volt... Komolyra fordítva a szót, minden ellenkező híresztelés ellenére, amelyek az iskola toalettjeiben lettek a falakra írva, szeretném kijelenteni, hogy néhány fiatalkori megingásomtól eltekintve ma már megrögzötten heteroszexuális vagyok. A másik bejelentenivalóm az, hogy idén sajnálatos módon nem lesz Kavicslabda Bajnokság. Na ne nézzetek ilyen szomorúan, még senki nem halt meg. Nem, nem a sok haláleset miatt! Hanem azért, mert egy másik, nagyszabású esemény lesz helyette, méghozzá a...

Szegény éppen ki akarta mondani, amikor kivágódott a nagyterem ajtaja, és belépett egy rettenetesen rosszarcú ember, akinek nem csak rossz arca, zord tekintete, egy füle, fél karja és műlába volt, hanem – talán fogyatékosságait kompenzálандó – nyolc szeme is.

– Egek! – suttozta halálra váltan Controlles Heri fülébe. – Tudod ki ez?

Heri nem tudta, mert még soha nem látta.

– Ez Vószem[1] Zordon!

– Hmm – mondta Heri rezignáltan – honnan kellene ismernem őt?

– Te nem olvasol újságot?

– Tudod, mostoha családi körülményeim, a rengeteg nevelési óra, a kerti ásás...

– Értem – bólintott Controlles, és tovább magyarázott: – Ez a fickó a valaha volt legnagyobb feketemágus-elfogó vadász. Életét és munkásságát ellenségeinek sötét vére áztatta. A legfélelmetesebb fejadász a földön, hihetetlen, hogy itt van.

– Az... – mondta Heri nem túl nagy meggözdéssel, és figyelte, amint a bejövő kezét fog a tanári karral, majd a gyerekek és a tanárok legnagyobb megdöbbenésére megállt Dupladurr professzor asztalánál. Nyolc szemével egyszerre mindent látott, mindenki könnyen beláthatta, hogy ő volt az az ember, akinek a világon semmi nem kerülhetett el a figyelmét.

– Engedjétek meg, hogy bemutassam önöknek Zordon Vószem professzort, aki a *Fekete mágia és annak hatékony elhárítása* című fakultást vezeti majd a szerencséseknek.

– Zdrasztvújtye Távárisi![2] – dörrent Zordon brutál mélyen lekevert hangja, amitől a gyengébb idegzetűek lepetéztek.

Zordon helyet foglalt, majd miután egy hatalmas szelet, nem csak a közepén véres, húst falni kezdett, néhány szemét Dupladurr professzorra vetette, aki folytatta megszakadt, de még be nem fejezett beszédét.

– Mint ahogy mondtam, nem lesz idén Kavicslabda Bajnokság, de lesz helyette valami más, aminek nemkevesbé fogtok örülni.

Minden szem rá szegeződött, Vószem is, a gyerekek pedig feszülten várták, hogy most mit fog majd bejelenteni.

Dupladurr pedig nem cicózott tovább, hanem bejelentette:

– Idén megrendezése kerül az ezeréves hagyománnyal rendelkező, három versenyszámból álló Hétpróba, más néven a Nagy Pupák Kupa.

Mindenki úgy üvöltött lelkesedésében, ahogy a torkán kifért.

Heri persze nem értette, mire föl ez a nagy öröködés. Amikor megkérdezte barátait, azok türelmesen elmagyarázták neki, hogy ez ám a nagy dolog. Roppant ritkán rendezik meg, óriási szerencse, hogy éppen az ő életükben történik meg ez a nagyszerű sportesemény, ami azért áll nem erre utaló neve ellenére csak három próbából, mert a többi próbát már évszázadokkal ezelőtt törölték belőle, ugyanis szinte alig akadt, aki túlélte volna. Mint kiderült, a Hétpróba hagyományai a messzi múltba nyúltak vissza.

– A világ legnevesebb varázslóiskolái, a Rokfort, a Hóthbaromm és a Huscháng legkiválóbb növendékei csaphatnak össze – jelentette be nagy örömmel Dupladurr professzor. – Aki itt győz, az bizony nagy megtiszteltetésben részesül. Ő lesz a bajnokok bajnoka, a Tök Ász. Feltéve, ha túléli. Az ikrek ujjongtak, a lányok sikoltoztak, Heri pedig már látta magát, mint abszolút győztest: korona volt a fején, két oldalán pedig két odaadó hölgy leste minden kívánságát, a balján Hermelin, a jobbán Chö Chi, az ölében pedig Pamella Anderzon. Mindhármukat összekötötte egy közös tulajdonság, hogy egyikük sem viselt bugyit.

Sőt, mást sem.

Heri úgy érezte, itt az idő, hogy ő is benevezzen, és ha már benevezett, akkor nyerjen. Olyan győzniakarás lett úrrá rajta, hogy maga is meglepődött.

– Ám a Hétpróba három próbája roppant veszélyes, ezért a szervezőbizottság tagjai úgy döntöttek, hogy csak az ötödéves hallgatók nevezhetnek be a versenybe – folytatta Dupladurr professzor. Rettenetes hangzavar támadt, önjelölt, kiskorú bajnokok omlottak össze, volt aki sírt, volt aki bögött. Némelyek depresszióba zuhantak, mások pedig kezükbe vagy a földbe temették a fejüket. Több tucatnyian az öngyilkosság gondolatával foglalkoztak. – Sajnos nem tehetünk mást, mert a kiskorú versenyzők amúgy sem tudnák sikerrel venni a felmerülő legyőzhetetlen akadályokat – folytatta Dupladurr professzor, akinek népszerűsége egy bizonyos populáció körében drámaian lecsökkent. – A jelentkezőket pártatlan bizottság fogja kiválasztani. Felhívom a figyelmeteket, hogy ne próbálkozzatok azzal, hogy kevéske pénzzel megvesztegetitek a bizottságot. A bizottság nem korrumpálható kevés pénzzel. Csak sokkal, nagyon sokkal, amit az iskolai alapítvány támogatására fordítunk, amely valójában a magánvállalkozásom fedőcége, de erről nem kell tudnotok. A Huscháng és a Hóthbaromm Varázsló Oskolák csapatai hamarosan megérkeznek, közülük itt helyben választunk az említett szigorú és igazságos feltételek közepette egy-egy bajnokot, aki képviselni fogja az intézményét. Addig is, jó éjszakát és ne feledjétek, hogy csak egy maradhat.

Dupladurr némi meglepetésre az égnek emelte a karját. A teste félig megemelkedve, rázkódva és vonagolva fogadta magába az égből alácsapódó kékesfehér energiasugarakat, amelyektől azonnal jobb kedvre derült és füttyörészni kezdett, mintha feketerigó volna.

9. Átkok átka

Az élet néhány napig csendesen folydogált tovább, mint méregkeverő lombikjában a cián. A kedélyek lecsillapodtak, az öngyilkos-jelöltek megnyugodtak, a kiskorú önjelölt bajnokpalánták pedig úgy döntöttek, hogy inkább a jelenre koncentrálnak, a jövővel majd ráérnek később is foglalkozni, amikor majd bekövetkezik.

Apropó, jövő... A jóslástan órán Kasszandra tanárnő egyre jobban belelovalta magát az asztrológia oktatásába. Herinek a bolygók állásából, valamint a haja színéből és a szemüvegkeretének kétkomponensű ragasztójából tévedhetetlenül és azonnal megjósolta, hogy nemsokára holálnak holálával fog megholni.

– Hol? – kérdezte Heri, de a tanerő felkapta a vizet a kurta kérdőmondata miatt érzett gunyorosnak tűnhető felhangok miatt, és megfenyegette, hogy ne szemtelenkedjék vele, mert meglátja majd, hogy rossz vége lesz.

Heri nem szólt egy szót sem, mivel tudta, hogy úgy is meg fog halni, ezért aztán nem izgatta magát, hogy mikor. Ehhez a sajnálatos tényhez képest az időpont úgyszólván már csak egy részletkérdés. A felesleges szorongás és a kiteljesedő pszichoszomatikus betegségek élvezete helyett inkább belemélyedt a Reggeli Déli Telegráf olvasásába, ahol egy bizonyos P. Ina Vitriolova újságíró, aki különben kurd volt, na nem úgy, hanem származásilag, mint ahogy az orosz neve is utalt erre, egy meglehetősen durva hazugságokkal teletűzdelt újságcikkben barátainak édes jó apukáját, Mr. Ribizlyt piszkálgatta.

Heri a bulvársajtó eme ocsmány végtermékét olvasgatván elábrándozott azon, hogy ennyi hazugság kitalálásához bizony hihetetlen képzelőerőre lehet szükség.

Az említett firkász nő nem átalotta azt írni arról a drága jó emberről, hogy részegen randalírozott Vószem Zordon házában udvarában, belekötött a kiérkező rendőrökbe, akiket etikátlan módon nem átalott vízipókokká változtatni, majd megetette őket az aranyhalaival.

Heri nagyon jól tudta, hogy mindebből egy szó sem igaz, hiszen a kitalált történet időpontjában az ikrekkel és apukájukkal együtt éppen részegen heverték egy bordélyházban, ergo, Mr. Ribizly a nevezett időpontban semmiképpen sem lehetett volna Vószem Zordon házában, a randalírozásról már nem is beszélve.

Heri megcsóválta a fülét.

– Hihetetlen – morogta magában. Soha nem szerette az újságírókat, mert tisztában volt vele, hogy az is hazugság, amit kérdeznek. De azért ez már több volt a *sokknál*.

Óra után a gaz Máyfolt az újság másik közkézen forgó példányával heccelte az ikreket, akik ezért a durvaságáért le akarták pofozni a kis köcső... kispajtásukat, amikor belépett az életképbe Vószem Zordon és óriási sikert aratva hurkakolbásszá varázsolta Máyfoltot. Már éppen azon volt, hogy langymeleg puha kenyérral és mértéktelen mennyiségű mustárral befalja, és legurítson hozzá egy hordó állati hideg sört, amikor megérkezett Meggenya professzor, Cotton professzor, Dupladurr professzor és Mikro processzor, az ámitástechnika tanár, akik együttes erővel megakadályozták Vószem Zordont abban, hogy megegye.

Azaz, megetgye.

Rávilágítottak arra a tényre, hogy Rágó Máyfolt igaz hogy egy kis genyadék, de mégiscsak egy gyerek, tulajdonképpen még senkit nem ölt meg, ergo, még őt sem kellene ilyen középkori módszerekkel végleg elintézni.

Vószem Zordon rút külseje rút belsőt is takart, de ezt akkor még senki nem sejtette, csak a forgatókönyvíró, de az meg éppen nem volt sehol.

Persze ez nem igaz, hiszen mindenkinek kellett lennie valahol.

Mindig.

Csak hogy az illető éppen másvalakin tartózkodott, utána röviddel elment, aminek ha más nem is, de ő nagyon örült.

Ám!

Vószem Zordont mégis sikerült lebeszélni róla, hogy statáriáisan bekannibalizálja Rágó Máyfoltot, aki bizonyára kicsit rágós is volt. Miután a félelmetes fizimiskájú tanerő hajlandónak mutatkozott reszkető hülyegyerekké visszaváltoztatni a kis piszokfajzatot, még azután is eléggé sandán pislogott rá mind a nyolc szemével. Láthatóan nagyon erőteljesen vizualizálta a sunyi kis képét, memóriájába pedig örökre elraktározta, hogy az órákon majd legyen kit szekálnia, negyedóránként feleltetnie, büntető feladatokkal idegileg megterhelnie.

Látható, hogy milyen rendes ember volt ez a Vószem bácsi, Heri és mély haverjai máris szívükbe zárták.

Rágó Máyfolt két segítőjének kíséretében elinált, és utána napokig nem látták. Szép, békés hetek voltak ezek a hónapok, de ezek is elmúltak, mint

minden más jó dolog ebben a rohadt életben. Közben a gyerekek napközben tanultak, éjszaka buliztak, a gyengébbek aludtak is, másnap minden kezdődött előlről. Rettentően monoton volt, ráadásul a szellemi erőfeszítéseket idén nem fűszerezte némi kis fizikai aktivitással a napi ötszöri kőkemény kavicslabda edzés. A tavalyi bajnokcsapat kapitánya Doo Waad elballagott, a csapat idén a fanatikus játékosedző hiányát bizonyosan megérezte volna. Ezért talán még szerencse is, hogy nem rendezték meg a hagyományos kupát, mert úgyis csak leégés lett volna a vége.

A napok gyorsan, a tanórák szokványosan teltek. Bambi professzor növénytanórai heti tizenöt órában igen eseménytelenül zajlottak. Egy vérszomjasnak látszó húsevő növénynek köszönhetően néhány tanuló keze ugyan odalett, de a másik kezük és a két lábuk még mindig megmaradt. Senki nem csinált nagy ügyet a dologból, csak az érintettek, de őket meg eltűntették, nehogy a szüleik bepereljék az iskolát. Szokványos, rutinmunka volt, minden hónapban történtek ilyen kisebb ügyek, de nem akadt senki, aki nagyobb feneket kerített volna a dolognak. Vagy ha esetleg mégis, akkor ezeket is eltűntették.

Meggenya tanárnő át-és keresztülváltoztatás órái eseménydúsak voltak ugyan, de a nagyobb izgalmakra vevő Heri Kókler és bűntársai számára túlságosan kiszámíthatónak tűntek. A kísérleti kutya postássá való átváltoztatásában, valamint visszavarázslásukban még a mindig minden tudományos behatásra vevő Hermelin sem mutatkozott túlságosan lelkesnek.

Cotton professzor amellett, hogy minden kis szabadidejében pedofil képeket terjesztett az Interneten, továbbra is Heri Kókler piszkálásában élte ki beteges nemi hajlamait, de a fiú már megszokta a molesztálási és nem tett feljelentést a rendőrségen.

Pedig minden másképpen történt volna, ha megteszi!

Bizony!

De nem tette meg, mert humanista volt, és idealista. Bízott abban, hogy Cotton professzor majd megjavul esetleg meghal, ezért inkább csak hallgatott a szegény kis árva, és tűrte a piszkatúrát, mint a lábtörő csoszogást.

Hibridet gyanakvóvá és túlzottan is óvatossá tették az elmúlt évek balhész ügyei. A minden izgalmat nélkülöző botsáskák etetésében és megvesszőzésében merült ki a *Gusztustalan és veszélyes állatok kínzása* című tanóra. Heri nem morgott emiatt, mert megértette jó öreg alkoholista haverját, amiért nem akart már felesleges kockázatot vállalni. Amennyit szívatták, piszkálgatták, börtönbe zárták a szegény kis óriást, hát bizony, nem is csoda, hogy ez történt. Persze, az a mocsadék Mátyás most azon sopánkodott, hogy milyen unalmasak azok a napok, amelyek a botsáskákkal való piszmogással telnek. Hibrid azonban nem törődött vele, aminek Heri csak örülni tudott.

Ám Vószem Zordon órái egyre érdekesebbnek bizonyultak, üde színfoltot jelentve a Rokforti Állat-idomár- és Sertéstelepüzemeltető Szagiskola tantervében.

Ez a fiúkat is meglepte.

Hát még a lányokat!

De ne szaladjunk ennyire a dolgoknak elébe.

Egyik nap, amikor már elméleti ismereteik gyarapodtával belevághattak a gyakorlati témákba is, mint hóhérbárd a munkadarabba, azt mondta a sebhelyekkel és forradásokkal borított arcú nyugalmazott fejdázó, okleveles feketemágus-irtó, irtó jó fej tanerő:

– Gyerekek! A jó életbe, ti alig tudtok valamit a fekete mágiáról. Ha nem tanítom meg nektek, akkor senki nem fogja nektek elmagyarázni. Úgy mentek majd érettségire, hogy még egy közepesen gyenge átoktól is feldobjátok majd a talpatokat. Biztosíthatlak benneteket akár nagyobb összegre is, persze annak a havi díja jóval magasabb, mint a kisebb összegűé, hogy egyáltalán nem örültök majd. Ha esetleg utatokba kerül egy rossz szándékú batkamanó, bizony úgy elintézz majd titeket, hogy annyi sem marad belőletek, hogy a boncolásokat lehetősége akárcsak fel is merüljön, mert nem marad belőletek semmi, amibe érdemes volna szikét vágni. Hehehe... – Vészjóslóan elnevetgélt ezen egy darabig, de miután senki nem nevetett vele, abbahagyta. Ezután arra bízta a kissé megilletődött gyerekeket, hogy jöjjenek már elő a padok alól és ne féljenek.

– Csak bátran – bízta őket, és azt ígérte, senkinek sem fog meggörbülni egyetlen haja szála sem. Azt ígérte, nem fog senkit sem bántani, csak azt, aki megérdemli.

– Tanár bácsi! – sírta Debill Longatom.

– Mi a baj, fiam? – kérdezte Vószem Zordon.

– Ki kell menjek.

– Hát menj ki! – parancsolta a nagy feketemágus-irtó elfogó vadász.

– Igenis, tanár úr! – szalutált Longatom, és menten úgy tett.

– Mi ütött beléd fiam? – dörrent rá a tanár miközben befogta az orrát. – Azt mondtam, menj ki. De nem idebent!

– Elnézést! – szíjogott Longatom, és olyan vörös lett az arca, mint a frissen facsart vérfarkasdzsúz.

– *Hipo Aktivátusz!* – emelte rá bosszankodva a varázspálcáját Vószem Zordon. De nem csak hogy ráemelte, hanem körkörös mozdulatot is tett vele, majd egyszer tiszta erőből meg is suhintotta. De nagyon ám! Longatom körül hirtelen minden erőteljes tisztítószer szagot kezdett árasztani.

Víz zuhogott, mosószer habzott, szél fújt, Longatom pedig tisztább lett mint valaha.

– A mamám is ezzel mos! – ujjongott egy lány, Hawasi Damil, és letűdözte a mosópor illatát.

– Száraz, tiszta érzés! – ujjongott Longatom is, mint aki Debill.

– Ha én ezt a klubban egyszer elmesélem! – fűtyentett elismerően a fűtyentőjével Heri.

– Most pedig lássuk, miféle fekete átkok gyakorlását nem szabadna gyakorolnunk! – folytatta az órát Vószem Zordon. – Ki tud közületek csúnya, nem engedélyezett átkokat.

– Verjen ki a ragya! – kiáltotta valaki.

Vószem csúnya ragyás lett tőle, de csonka ujjának egyetlen mozdulatával eltűntette sebhelyes képéről a randa lyukakat.

– Nem rossz, de eléggé kezdetleges – állapította meg Zordon, és megnyalta a szája szélét.

– A rosseb egyen meg – kiáltotta másvalaki. Csámcsozás hallatszott, majd egy láthatatlan száj elkezdte darabokban elfogyasztani a tanerőt.

Zordon felnevetett, majd a varázsvesszejével magára bökött, erre az átok abbamaradt.

– Ez már jobb volt valamivel – ismerte el. – De még mindig kevés. Egy három danos fokozattal rendelkező vasorrú bába simán elbána mindannyiótokkal.

– Törjön ki a nyavalya! – kiáltotta Karén Kiwi, aki egy évvel fiatalabb volt náluk, de ezen az órán három évfolyam is együtt járt az órákra, így ő is itt lehetett.

Reccsenés hallatszott, majd Vószem Zordon egyszerűen derékba tört. Közben nevetett.

A látvány hátborzongató volt, mindenkinen meghűlt a vér, többeknek pisilni kellett.

Ám Vószem Zordon ahelyett, hogy elhalálozott volna, visszavarázsolta magát eredeti állapotába.

– Egész jó volt – állapította meg Zordon. – Kitől tanultad ezt, te kis prűcsök?

– Az anyukámtól, aki természetgyógyász Landönben – vallotta be szerényen Karén Kiwi.

Vószem Zordon fűtyentett megint, és megjegyezte, hogy nem irigyli Karén Kiwi édesanyukájának a betegeit, szegényeket, akik ki tudja, mit kell

gyere átéljenek nála a sok-sok pénzükért cserében.
Amikor a gyerekek zsbongása alábbhagyott, Vószem Zordon felemelte a kezét, azt, amelyik kampóban végződött, majd intett a mutatóujjával. Nem fenyegetően, csak határozottan, amitől még az erősebb idegzetűek is hanyatt vágták magukat.

Vószem Zordon elégedetten elmosolyodott, ami közvetetten bizonyította, hogy nem lehetett normális, viszont ez a tanári pályán nem volt feltétlenül kizáró ok, sőt, néhol előnyösnek is tartották.

Itt is.

– Most, hogy megmutattátok, hogy mit tudtok a témában, én is megmutatom nektek, hogy miféle módszereket alkalmaz egy igazi feketemágus, akinek netán az a feltett szándéka, hogy kifingasson titeket.

A gyerekek felhördültek, mert nem gondolták volna, hogy ilyen szavakat is lehet használni tanítási órán.

De Vószem Zordon gondolta.

Sőt, nemcsak gondolta, de használta is.

Herinek nem volt ideje feljelentést fogalmazni, mert ekkor váratlanul a hajdanában danában fejdázással foglalkozó tanerő előhúzott a katedra alól egy nyúlkecset.

Mindenki felhördült, mert nem ezt várták.

De ezt kapták.

– Ezek a kísérteti patkányok – vihogott gonoszul Vószem, és valamennyi szeme a szerencsétlen állatokra szegeződött.

– Tanár úr, ezek nem is patkányok... – szólalt meg bizonytalanul Hermelin, aki nem bírta volna ki szó nélkül, hogy bele ne pofázzon mindenbe.

– Neeeeeeem? – kérdezte Vószem vészjósló hangon.

– Nem! – mondta bátran Hermelin, és bepisilt.

– Akkor mik, ha nem patkányok? – dörrent Vószem kérdőmondatba csomagolt életveszélyes fenyegetése.

– Nyulak! – zokogta Hermelin.

– Nyulak??? – ordította Vószem. – Még hogy nyulak!!!

– Azok! – bögte Hermelin.

– Háhá, tényleg nem patkányok, hanem nyulak! – csettintett a fél nyelvével a rémes külsejű feketemágus vadász.

Az osztály felhördült a beismerő vallomás miatt.

– Na, de nem tök mindegy, amikor úgy is mindjárt kipurcantom őket? – nevetett egy nagyot saját mókáján a tanerő.

– Kipurcantja? – kérdezte Heri. – De miért? Hiszen ezek ártatlan nyuszikák. Mint a Playboyban...

– Szóval te azt olvasod? – vigyorgott Vószem, és kacsingatni kezdett mind a nyolc szemével.

– Hát... nem... mert olvasni nem tudok, csak nézegetem a képeket – hebegte Heri – A könyvreklámok és a karitatív hirdetések nagyon tudnak érdekelni...

– Hát persze! – nevetett Zordon. – Én meg a tartalomjegyzéket szeretem belőle meg az oldalszámokat.

– Miért akarja megölni ezeket a szegény nyulakat? – kérdezte Hermelin Heri segítségére sietve.

– Szóval, te is sajnálsz a nyulakat? – kérdezte Vószem.

– Igen...

– Ki az, aki még sajnálja az ártatlan nyuszikákat? – tette fel a kérdést Zordon.

Lassan, bizonytalanul, de néhány perc múltán már mindenki a magasba emelte a kezét.

– Rendben van! – nevetett Zordon. – Mindenki szereti a nyulakat. Különböző elárulhatom, hogy én is. Főként roston, kis zöldkörettel, ahogy drága jó nagymamám csinálta, amíg egyszer fel nem robbant alatta a gázrezsó. Mintha csak ma lett volna. Micsoda szörnyű nap volt, amíg élek, el nem felejtem, az hétszentség. Aznap elmaradt az ebéd... Na mindegy... – Intett a kampós kezével, mintha valakinek szépen be akarna vele akasztani.

– Látom, hogy sokkal könnyebb volna nektek is, ha ezek a dögök nem nyulak lennének, hanem patkányok, mint ahogy azt az előbb én már megmondtam. Csakhogy ti erősködtetek, hogy ezek nyulak, nem pedig patkányok. A ti hibátok! De legyen meg a kívánságotok!! – Azzal felemelte a varázspálcáját és körkörös mozdulatokat végezve megsuhogtatta. A ketrecben reszkető nyulakból menten törpetélapók lettek. Apró, piroskabátos, hosszú, fehér szakállú, pirossipkás kis állatok lettek a nyulakból, szinte mindegyiknek volt puttonya a hátán. A nőstény törpetélapóknak még a mellükön is volt puttonyuk, a hírnekek csak a hátukon. Mulatságosak voltak, apró kezükkel, lábukkal barátságosan integettek a gyerekeknek. Még nem sejtették, hogy mit kell majd látniuk ezeknek az ártatlan gyermeki szemeknek. De hamarosan meglátták, bizony hogy meg. Mármint a gyerekek. Mert a törpetélapók azok nem, mert közben ugye, hehehe, sajnos, hehehe, kipurcantak, majd meglátjátok, gyerekek, hogy milyen szépen, hehehe.

– Most pedig bemutatom nektek a három legbrutálisabb átkot, amit feketemágus varázsló egyáltalán végrehajthat ellenségén. Mindhárom teljesen törvénybe ütköző, akit rajtakapnak, hogy embereken alkalmazza, azonnal és statáriálisan elítélik, és mehet Alkatrazba, ahonnan nincs visszatérés.

– Nem vacakolt sokáig, hanem kivett a ketrecből egy szép, pirosposzgás arcú törpetélapót, majd az asztalra helyezte.

– Az első átkot, amit be fogok nektek mutatni, az a Tökmagárus-átok. Azért ez a neve, mert először egy Tökmagáruson alkalmazta kitalálója, aki Netuddjátok, hogy ki is volt. Hát még a tökmagárus – tette hozzá viccesen, de rajta kívül senki nem nevetett. De ez láthatóan nem zavarta Vószem Zordont. Felemelte a varázspálcáját, majd a szegény, kis ártatlan szakállú törpetélapóra szegezte, majd ráordított totál hangerővel:

– **Tökmagárus!**

A törpetélapók megmerevedett, a szeme kiguvadt, a nyelve kitüremkedett a száj üregéből, a puttonya pedig füstölni kezdett. Váratlanul remegés futott át aprócska testén. De nemcsak az, hanem kék villámok is. Hirtelen nagyot pukkant, akkorát, hogy a közelebb álló eltanulok sikoltva vetették hátra magukat az iskolapadokban. Amikor eloszlott a sűrű, fojtogató hatású, savas szagú füst, a törpetélapó helyén hirtelen ott állt egy Tökmagárus. Láthatóan egy teljesen kifejlett példány volt, előtte kis asztalka, telis-tele tökmaggal.

– Tökmagot tessék! Tökmagot! Itt a tökmag! A tökmag, a szoty! Itt a tökmag, két deci csak egy ezres, olcsón adom. Itt a töki, a szoty!...

– Látjátok? – kérdezte Vószem a gyerekeket. – Látjátok, miféle emberi roncs lett belőle? Csak ezt tudja mondani, agya szinte nincs is, és rettentően pénzéhes. Ha nem vesztek tőle valamit, akkor elszemtelenedik, és addig jár a nyakatokra, amíg az összes pénzeteket neki nem adjátok.

A gyerekek megdöbbenve nézték.

– Ezt az emberi korcsot már nem lehet többé visszaváltoztatni eredeti formájába, csak annyit tehetünk, hogy átsegítjük a halálba. – Vószem Zordon fintorogva nézte a Tökmagárust, majd hirtelen rásuhintott a varázspálcájával.

– **Euthánázia!** – kiáltotta. Óriási füst keletkezett, majd a Tökmagárus örökre eltűnt a negatív végtelenben.

A gyerekek döbbenten meredtek a hült helyére, de nem tehettek semmit, mert Vószem Zordon nem hagyta abba, hanem folytatta, mint akinek ez a dolga.

– A második szigorúan tilos és veszélyes átkot a Hipnózis átkot. Csak kevesen képesek elvégezni, mert nagy koncentrációt és sok pénzt igényel a bemutatása. Időnként előfordulnak belesetek, a holttestek eltüntetése, a bizonyítékok megsemmisítése a tanuk likvidálása mind-mind rengetegbe

kerül. – Vószem elővett egy másik törpetélapót, és maga elé helyezte az asztalra. – Most pedig be fogom nektek mutatni az átkot. Nem lesz egyszerű, de nekem semmi sem nehéz, mert annyira okos vagyok.

A gyerekek tátott szájjal bámultak, mintha csak fogorvosnál lennének.

– Nézz a szemembe! – mondta hipnotikus erejű hangon.

– De melyikbe? – kérdezte tanácstalanul az apró kis életforma.

– Totál mindegy! – bosszankodott Vószem. – Válassz ki egyet és nézz bele.

– Oké – felelte a törpetélapó.

– – Tehát, nézz a szemembe! – folytatta Vószem. Az apróság így tett.

– Most elszámolunk egytől tízig! Tíz, rendben van, most érzed, hogy ellazul a fejed, a válad, a nyakad, a tested, a törzsed, a szakállad, a puttonyod, és a derekad. Nagyon laza, pihen és ellazul. Most érzed, hogy a végtagjaid is nagyon ellazulnak. Ólomnehéz a kezed, a könyököd a tenyered, a szempillád is. Csukod be de rögtön, mert belédvágok! Na, hol is tartottam, a nemjóját neki. Megvan! Most érzed, hogy ellazult a lábad is, igen, nem csak az egyik, de a másik is. Nagyon szépen el vagy most lazulva. Pihensz, ellazulva fekszel, és nem mozogsz az apád mindenit, mert mindjárt a fejedre vágok a franciakulccsal. Mi? Hogy nincs is nálam? Ne leselkedj, csukjad be a szemedet, de gyorsan. És ne dumálj folyton. Most pedig azt parancsolom neked, hogy szépen állj fel és sétálj végig a falon.

A gyerekek legnagyobb meglepetésére a törpetélapó felkelt és végigsétált a falon. Egyáltalán nem esett le.

– Most pedig nyisd ki a szemed! – parancsolta neki Vószem.

A szegény kis létforma hirtelen kinyitotta a szemét, rádöbbsent, hogy négy méter magasan járkal a függőleges falon. Felkiáltott, majd nagyot koppanva lezuhant.

Nem, ez nem volt igaz, sőt durva hazugság volt. Az egész nem így történt. A szerencsétlen először lezuhant, majd utána kiáltott fel.

Vószem nem vacakolt vele sokáig, hanem fogta a szemeteslapátot és összetakarította azt a törmeléket, ami a szerencsétlenből megmaradt.

– Látjátok, gyerekek, ez az átok sem piskóta. Akin ezt alkalmazták, az mindenféle rettentő dolgot megtesz annak parancsára, aki béklyóban tartja az elméjét.

– Szörnyű – felelte mindenki.

– És most jön az átkok átka! – csillogott fényesen Vószem Zordon szeme. – A legcsodálatosabb és egyben a leghalálosabb átok következik. Ki tudja, hogy mi az?

Senki nem szólt egy árva mukkot sem, mert mindenki annyira fért, hogy az már kimondhatatlan.

Vószem Zordon kivett a ketrecből egy harmadik törpetélapót, majd azt is az asztallapra állította.

– A harmadik, egyben legszörnyűbb átok, az átkok átka most következik.

– Abraka dabra! – ordította, majd meglengette a varázssvesszejét duplavé irányban. Mennydörgés hallatszott, majd zöldessárga pukkanás gomolygott füst alakban tovább.

A szerencsétlen törpetélapó meg sem nyikkant, csak egyszerűen feldobta a talpát. Szemmel láthatóan megdeglett.

– Olyan mint a szerelem. Nincs ellene védekezés – nyalta meg a szája szélét Vószem. – A tudomány egyetlen esetet tart számon, amikor a megátkozott túlélte a halálos átkot. Csak egyetlen egy túlélő tudhatja, milyen is az, amikor rámondják az átkot. Ez az egyvalaki nem más, mint Heri Kókler, aki túlélte Netuddki támadását.

Minden Sam Herire szegeződött.

Heri felüvöltött, mint akinek a fogát idegelik.

A homlokához kapott, mert az odafestett kanalam, azaz villám alakú sebhely rettenetesen fájni kezdett neki.

Ez pedig csak két dolgot jelenthetett.

Azt, hogy a gonosz Netuddki, aki valamikor Voltmárvolt, és mindenki azt gondolta róla, hogy immár Holnemvolttá lett, újjáéledt, és már megint azon mesterkedik, hogy törékeny életére törjön.

10. Vendégjárás

Heri másnap is másnaposan ébredt, mert az éjszakai élet következtében bizony minden nap egy másnap volt.

Éppen megreggelizett heveny barátainak társaságában, amikor megérkezett egy postabagoly helyett rendszeresített másik madár, a kengyelfutó gyalogkakukk. Repülni egyáltalán nem tudott, mert nehéz volt az ártatlan, mint a szilárd beton, de úgy futott, mint egy állat.

Mert az is volt.

Midőn megérkezett, odavonszolta Herihez kimerült testét.

A világ megmentője gyorsan adott neki egy kis vizet meg némi eledelt, hogy meg ne dögöljön szegény a nagy kimerültségében.

Heri láthatóan igencsak meglepődött, amikor a repülésképtelen, ám futni annál inkább tudó postaszolgálatos megérkezett. Az ebédlőben, ahol legfeljebb kétszázötvenen lehettek ebben az időpillanatban, mindenki megmerevedett, minden szem a gyalogkakukkra szegeződött, voltak olyanok is, akik felhőrdültek meglepetésükben, hiszen annyira a postabaglyokhoz voltak szokva, hogy az már szinte fájt nekik.

Heri kissé elvörösödött, mert nem szerette a feltűnést. Elvette a gyalogmadár nyakából az üzenetet tartalmazó zacskót. Megdöbbenésére egy halom aprópénz csörgött egy vízhatlan és törhetetlen nejlon tasakban. Heri összevonta a szemöldökét és kibontotta a levelet, amiben ez állott:

Drága Heri!

Fenemód aggasztanak a híreid! A sebfájdalmad csakis egyet jelenthet. Azt, hogy Voltmárvolt valamire készül. De vedd úgy, hogy ezt nem is mondtam. Egyrészt azért, mert nem is egészen biztos, hogy így van, sőt az is lehet, hogy tévedek. Nem akarlak idegesíteni, azt szeretném, hogy gondtalan ifjúkorod legyen, azt akarom, hogy élvezd az életet, a csajokat, stb. De nagyon kérek, vigyázz magadra! Használd mindig óvszer! Az ellenség nem alszik. Légy résen! Nem, nem a csajokra gondoltam! Vagy ha igen, akkor itt a mellékelt aprópénz az automatához. Ha elérkezik az idő, tudni fogod, hogy mire használd.

Ölel:

*Keresztfaterod,
na, tudod, hogy ki.*

U. i.: Azért küldtem a kengyelfutó gyalogkakukkot, mert azt gondolom, nem lesz annyira feltűnő, mint a papagáj, amelyből itt, jelenlegi titkos búvóhelyemen millió egy akad, de ezek nem őshonosak arrafelé, ahol most ti vagytok. És a gyalogkakukk?

Heri elgondolkodva összegyűrte a gyalogkakukkot, a levelet pedig megetette. A levél tartalma annyira megrendítette, egyszersmind

összezavarta, hogy egészen furcsa viselkedési zavarok kezdtek elhatárolni rajta. Többeknek feltűnt, amikor a reggeli tejeskávával hajamosott az étkezőasztalnál, a szemüvegét pedig beletörölte a zoknijába.

– Mi történt? – kérdezte aggódó tekintettel Controlles, mintegy tolmácsolva ikreinek döbbenetét.

– Ő irt... – suttogta Heri. – A Keresztapám... Tudjátok ki...

Az ikrek felsőhajtottak, mert azt hitték, valami zsaroló levél, vagy ilyesmi.

– Mit is ír a hogyishívják? – kérdezte rejtjelezve Herit Hermelin. Közben pihegett a mellé, annyira enniváló látvány volt, mint a reggelihez kapott kakaós kifli.

Vagy még annál is enniválóbb.

Heri elővette a zsebéből a tévé távirányítót, és annyira lehalkította vele a hangját, hogy már csak az tudta meghallani, aki nagyon fülelt. Esetleg egészen közel ült.

– Azt írta a Keresztapám, hogy a fejemen lévő seghely, vagyis a sebhely nem véletlenül fáj. Azért fáj, mert Netuddki valamire készül ellenem. Óvatosságra int. És azt is írta, hogy használjak mindig óvszert. Még pénzt is küldött rá.

Hermelin összecsapta az enniváló kis kezecskéit, és lelkendezve azt mondta:

– Milyen rendes ember a Keresztapád! Aggódi az egészségi állapotod és a szexuális fejlődésed miatt. De ne félj, én mindenben, hangsúlyozom, mindenben segíteni fogok neked. Aprópó, Heri, volt már dolgod...hm...

– Nővel? – kérdezte Heri felcsillanó szemüveglenccsékkel.

– Hát... nem egészen – suttogta Hermelin, hogy Heri meg ne hallja véletlenül.

– Akkor mivel? – kérdezték az ikrek mind a kilencen, ugyanennyire kíváncsian.

– Hát... szóval... óvszerautomatával – pironkodott a szende kis Hermelin.

– Nem, még soha! – vallotta be Heri. – Igazából heteroszexuális vagyok, ebben már egy ideje egészen biztos vagyok. A lányokra izgulok. Óvszerautomatával még sohasem próbáltam. De ha jobban belegondolok, nem is érzek vonzódást irántuk. Olyan hidegek, szögletesek, és csak a pénz érdekli őket, az érzelmekkel nem is tudnak mit kezdeni. Csak állnak ott, várják, hogy bedobják nekik a pénzt és kész.

Hermelin éppen el akarta magyarázni korunk ifjú hősének az óvszerautomaták működésének lényegét. Már azon volt, hogy eloszlassa néhány alapvető tévedését, amely a kérdéskörrel kapcsolatban láthatóan még jelen volt és téveszmeként keringett Heri agyában, amikor nagy dérral dúrral bevíharzott a terembe a tegnap esti babgulyását éppen kipufogó Dupladurr professzor, a Rokforti Varázsló Meg Igéző Főtaniskola Igazgatója, és izgatott, de boldogsággal teli hangon azt mondotta:

– A saját magam által önnön magamra ruházott igazgatói jogomnál fogva, a mai napra szünetet rendelek el.

A teremben lévő diákok, tanárok, iskolai kopogószelemek, mint például Hóbert, a gonosz Poltergeist, és Szőr Nikolasz Müzli De Pudingpor, a Csippendél Csapat házi kísértete, domesztikált eltávozott, kulturális kísértet, valamint Alamusz Giccs gondnok, a macskája, akit Csak Norrisnak hívtak, üdvívalgásban, ordításban, huhogásban, morgásban vagy nyávogásban tört ki.

Ki miben tudott.

– Ha megengedik, folytatnám! – lelkendezett Dupladurr professzor. – Ezen a mai csodaszép napon nemsokára megérkezik hozzánk Rokfortba, a sajtok fellegvárába a Hóthbaromm és a Huscháng Varázs Ló és Mágus Kiképző Oskolák csapata.

Most akkora üdvívalgástört ki, hogy egy ideig senki nem hallott semmit, mert a decibel valamiképp 130 fölé ment. Ez bizony már jóval túl volt a fájdalomküszöbön. Jött is egy parkettaleraók szakember és szépen lelakkozta, hogy tönkre ne menjen, amiért olyan ala natúr.

– Nagy rendet szeretnék látni! – kérte Dupladurr. – És szeretném, ha a vendégek is ezt látnák.

– Megígérjük! – kiáltotta a tömeg. Dupladurr biccentett, majd elsietett ügyeket intézni, utána meg a szobájába ment babázni.

Az iskola felbolydult, mint a méhkas, amibe maci dugta be a nyelvét. Mindenki takarított, rendet rakott, sőt külön takarító és eltüntető brigádok alakultak, amelyek azokat a zavaró tényezőket tüntették el, amelyek a rendrakás közben keletkeztek. Ennek a nagy akarásnak néhány értékeesebb műtárgy és három takarítónéni is áldozatul esett, de ez a kalkulált veszteség, mint általában az ilyen nagyjelentőségű katonai szintű hadműveletben, bizony be volt tervezve itt is.

Amikor már minden rendbe volt rakva, és el lett tüntetve, éppen a legjobbkor, megérkezett a vendégcsapatok egyike, a Hóthbaromm.

Ez úgy történt, hogy az égen vakító villanás keretében megjelent egy hátranyilazott szárnyú ökrösfogat, amely előtt óriási termetű állatok, a világ legnagyobb állatai, a parkolócédula ellenőrök voltak befogva. A nyakukban lógott a bllicelők dokumentálására hivatott videokamera, a gépi bekódoló, ceruza, notesz, és mindannyian kék egyenruhában voltak. A szájukban nagyon helyesen zabla volt, amely értő kezekben alkalmasnak mutatkozott arra, hogy megfékezze tombolásukat, és felesleges energiájukat értelmes irányba terelje. Nevezetesen, hogy önként és dalolva elhúzzák a hatalmas hátranyilazott szárnyú ökrösfogatot.

A repülő szervezet hatalmasnak látszott messziről is, közelebből pedig egyértelművé vált, hogy óriási. A felsorakozott rokfortiak megilletődötten figyelték, amint a mágiával átitatott repülő tömeg alászáll.

Halk koppanás jelezte, hogy a landolás rendben megtörtént.

– A vágány mellett tessék vigyázni! – kérte egy géphang, amely ki tudja honnan jött, és amúgy is kissé fáziskésésben volt.

Ezért Alamusz Giccs, a főgondnok inkább kikapcsolta.

A légijármű ajtaja feltárult, az egészen biztosan nem gyári felépítmény beláthatatlan magasságából pedig egy rámpa ereszkedett alá. A kijáratban egy lila ruhába öltözött, ehhez okkersárga kalapot és sálat viselő, hihetetlen nagy darab hölgyemény, de mit is beszélek, egy valóságos asszonyi állat jelent meg. De nemcsak hogy megjelent, hanem integetni is kezdett a baboskendőjével.

Ezután kecsesen riszálva hatalmas hátsóját, lesétált, hogy köszöntse az egybegyűlteket.

Kecses mozdulataitól és erős kölnijének szagától majdnem mindenki elhányta magát.

De nem Dupladurr professzor, aki kézcsókkal kedveskedett az előtte barátságosan pítiző asszonyságnak.

– Nahát, Mega Mami! – csókolgatta a kezét Dupladurr elragadtatva. – Mekkora nagy, sőt gigászi öröm, hogy újra láthatom. Miközben ezt mondta, a nyolcméteres létra legfelsőbb fokán egyensúlyozott és félő volt, hogy menten leesik és halálra zúzza azt a drága jó fejét.

– Számomra is a szerencse! – csücsörített hatalmas, rúzsos szájával Mega Mami. – Nagy öröm, hogy itt lehetünk. – Mélyen beszívta a levegőt és letűdözte. – Óh, micsoda hatalmas öröm, hogy megint érezhetem ezt a finom illatot, ezt a remek, minőségi sajtízszagot. Igen, igen, ez tényleg Rokfort, a sajtok fővárosa.

– Fáradjanak beljebb! – javasolta Dupladurr. – De ha óhajtják, egyszerűen be is jöhetnek.

Mega Mami a háta mögött eltörpülő diákokra mutatott.

– Szerintem mindannyian fáradtak. Egész éjszaka utaztunk, éhesek is vagyunk és fáradtak.

– Mit szeretnének előbb? – kérdezte szolgálatkészen Dupladurr, ahogy az egy jó házigazdához illik.

– Kefélni.

– Kefélni? Már az első napon? De hiszen még ismerkedési est sem volt... – hökkent meg Dupladurr, mert nem gondolt arra, hogy más is olyan

lényegre törő személyiség, mint az a fickó, akit reggelente meg szokott figyelni a piperetükrében.

– Igen, azt. Ugyanis az egyik pihenőhelyünkön a járművünk sajnálatos módon beleborult a sárba, és szinte minden diákunk nyakig sáros lett. A sár mostanra megszáradt a ruhájukon, amit sürgősen le kellene kefélni.

– Ahh, így már értem – mondta csalódottan Dupladurr. – Máris kijelölök a diákjaim közül néhányat, akik segítenek majd önöknek... hm... kefélni.

– Köszönöm, Dupladuri, mindig tudtam, hogy számíthatok magára – nevetgélt Mega Mami. – És most, fiatalok, laza lépésben utánam! – adta ki a parancsot.

Alighogy eltávoztak a helyiek kalauzolta Hóthbaromm Varázsiskola növendékei, máris itt voltak a Huscháng legjelesebb képviselői is.

– Már látom őket! – kiáltotta egyszer csak Controlles.

– Hol vannak? – kérdezte Heri, és a kezét homlokára helyezve az eget kémlelte.

– Semmit nem látok! – vallotta be mellettük a vak zongorista, aki a Rokfort nem létező tisztí klubjában, kevéske fizetésért fényorgonán játszott esténként.

– Ott, nézzétek! – ujjongott Hermelin. – Már látom őket.

– Hol? – kérdezte Heri, aki még mindig az eget kémlelte.

– Rossz felé nézel! – bökte meg a karját Controlles. Heri arrafelé bámult, ahová mély haverja mutatott. Elakadt a lélegzete.

– Hogy... hogy lehet? – nyögte.

Az előttük húzódó mezőn egy periszkóp tűnt fel, majd lassan egy henger alakú fémjármű emelkedett ki a földből.

– Földalattjáróval jöttek – magyarázta Controlles. – Kicsit időigényes, de nagyon biztonságos, mert bizonyosan elkerülik a földalattjárót a rettenetes légikatasztrófák.

A földalattjáró tetején kinyílt egy csapóajtó, és nemsokára kilépett rajta az állig felfegyverzett Kalasnyikov professzor, és tisztelgett a felsorakozott Rokfortiak előtt. Dupladurr lazán visszaintegetett.

– Járművet elhagyni. Kiszállás. Sorakozó! Gyémánt alakzatba felfejlődni! Futólépés! – ordította Kalasnyikov professzor, és nem telt bele seperc sem, máris ott álltak Dupladurr előtt.

– Erőt egészséget, szeressük a rendőrséget! – köszöntötte katonásan a kissé feszingő Dupladurr. – Jelentem alássan, Főigazgató Elvtárs, hogy a Huscháng Katonai és Varázslóipari Szakközépiskola tanítványai kivétel nélkül a haditervnek megfelelően megérkeztek.

– Üdvözlöm, Kalasnyikov professzor! – rázott vele kezét Dupladurr. – Kérem, érezzék otthon magukat nálunk.

– Értettem! – tisztelgett Kalasnyikov. – Engedélyt kérek megnyílkanni.

– Tessék, tessék – készségeskedett Dupladurr.

– A rámbízott növendékek számára kijelölt körlet megtalálása a mai feladat...

– Mi is szívesen odavezetjük önöket – készségeskedett Dupladurr.

– Jelentem, ki van zárva. Parancs szerint kell eljárunk. A parancsot már kiadtam. Visszavonni lehetetlen.

– Kérem, ahogy óhajtják. A szállásuk a déli oldalon van, jelenlegi pozíciójuktól két óra tizenhét perc irányban. Az oda vezető terepszakaszon ellenséges tevékenységnek nyoma nincs. Légi támogatás delta zéró hatosnál. Műholdas navigáció a zéró kettő hatoson. Találkozási pont Omega kettő. Utánpótlási vonalak biztosítottak. A helyi erők együttműködésre készek – mondta Dupladurr.

Kalasnyikov tisztelgett, majd katonai egységével, akik mind egyenruhában és vastag pufajkában voltak, természetesen állig felfegyverezve, elhagyták a színteret.

– Így kell ezekkel bánni! – csóválta meg a fejét nevetve Dupladurr.

A megérkező fiatalok között feltűnt egy ismerős arc. Controllesen hirtelen izgalom lett úrrá. Nem nemi, hanem más. Rángatni kezdte Heri karját. Addig-addig rángatta, amíg Heri megelégedte és belerúgott páros lábbal a hajába.

– Mi van? – kérdezte azután amikor a másik magához tért.

– Nem látod? – kérdezte Controlles, de ekkor már mindegyik ikertesója is észrevette, és izgatottan suttoztak.

– Hektor Rum, a vulgárok elfogó vadásza! Itt van! Személyesen! Nem csak a jogi képviselőjét küldte el, hanem saját maga jött el.

Heri érezte, hogy megremeg a lába, mert annyira nagyszerű érzés öntötte el, hogy ez a nagy játékos, aki maga is alig lehetett tizenhúsz éves, itt megy el az orra előtt alig öt vagy kilenc méterre.

A kavicslabda rajongó rokforti diákok Hektor Rum Fan Clubja a mai napra rendkívüli értekezletet hívott össze. Ezen mindenki megjelent és nagyon Fan volt, de semmiféle döntést nem tudtak hozni, mert bárki is szólalt fel, beszédének első két percében biztosan elsírta magát a meghatottságtól, hogy ez a nagy ember most épp itt van, ahol ők is rendszerint tengetik az életüket.

A nap rendkívül gyorsan elmúlt. Heri lefekvés előtt még egy levelet fogalmazott Keresztapjának, aki tudta, aggódik miatta:

Drága Keresztfater!

Ne majrézz miattam! A múltkori levelem nem komoly. Csak azért írtam, mert totál be voltam tépve. Máskor nem szoktam, de a múltkor igen. Véletlenül bementem Hibrid után a budiba, aki elfelejtette nagyvéce után működésbe helyezni a vízőblító rendszert. Ráadásul a zár is beragadt. Sokáig senki nem jött kimenteni. Amikor meg igen, akkor már a szag kikezdté az agyamat. Racionálisan te is beláthatod, hogy ilyen állapotban nem lehettem teljesen tényszerű. Ne haragudj, és ne izgulj miattam. Vigyázz magadra, nehogy lecsukjanak!

Ölel:

Heri Kókler eská

11. A Bűz Serlege

Alig lett megint reggel, Heri megint levelet kapott. Ezúttal egy kolibri hozta, amely igaz, hogy kicsi volt, de alacsony fogyasztása miatt igen gazdaságosnak látszott, észrevenni pedig szinte nem is lehetett. Az apróság rászállt Heri orrára és addig ugrált a szemhéján, amíg fel nem ébredt. Heri először le akarta vadászni a légycsapóval, de nem tette, mert felismerte, hogy ez egy kolibri. Ebben nagy segítségére volt *Madám Fly: Repülő micsodák pontos meghatározása* című munkája, amelyet rokforti tanulmányai során gyakran forgatott, mert kiváló poháralátétnek bizonyult, a borítóján pedig egy kolibri gyakorolta a helyben repülést.

Amikor kibontotta a levelet, meglepetten és izgatottan vette tudomásul, hogy megint Black Jack írt neki.

Heri!

A nemjőját! Ne próbálj átvérni! Tudom, hogy bajban vagy, és rettenetes veszély fenyeget. Már útnak indultam, de egy időbe eltelik még, amíg átúszom a Földközi tengert. Néhány nap, és ott vagyok. Addig is vigyázz magadra. Ne bízz meg senkiben! Senkinek se nyíss ajtót!

Heri az ikrek társaságában lesétált a reggelihez, ahol már minden készen állt a mai nap legnagyobb eseményének, a Bűz Serlegének bemutatkozásához. Az asztaloknál már ott nyüzsgött a rengeteg rokfortos diák, a Hóthbaromm és a Huscháng iskolák vendégei, valamint az őket kísérő Kalasnyikov professzor és a *nagyszerű* Mega Mami. A fő asztalnál helyet foglalt még rajtuk kívül Böjti Kapor és Bum Fordy, akiket a sportéletben betöltött munkásságuk révén már Heriék a korábbi könyvoldalakról megismerhettek.

– Ők szervezik a Pupák Kupát – sutogta Hermelin, aki minden pletykáról előbb értesült, mint ahogy a hír egyáltalán szárnyra kelhetett volna.

Dupladurr professzor emelkedett szólásra. Miután ezt megtette, beszélni is kezdett:

– Drága barátaim és szemét ellenségeim! Nagy nap ez a mai. Ma megkezdődik a nagy Pupák Kupa, ezennel hivatalosan is megnyitom a versenyt. A körünkben jelenlévő kedves és nagytiszteletű varázsló kollégák azért vannak itt ökörkörünkben, mert fontos feladatokat töltöttek be a szervezésben és ugyanilyen nagy részt fognak vállalni a lebonyolításban. – A Fő-Főigazgató sorban bemutatta a körülötte helyet foglalókat – akiket mi már ismerünk, ezért most egyetlen felesleges árva szót sem vesztegetünk rájuk –, majd folytatta:

– Kérem, hozzák be a raktárból a Frigyládát! – mondta ünnepélyesen Dupladurr.

Kinyílt az ajtó, a kisegítő személyzet és a német katonák pedig behozták az említett kegytárgyat. Egy nagyon öreg, cowboynak öltözött férfit erőszakkal el kellett távolítani a Frigyládáról, mert csúnya amerikai akcentussal azt kiabálta, hogy: „Ál á kázákkal a Fridzsledamról.”

– Indián Jones bácsi őri a Frigyládát, mert amióta csak megtalálta, nem akarja, hogy bárki piszkálgassa, nyitogassa, amit meg lehet érteni – magyarázta Dupladurr professzor. – Mindenféle korabeli mágia védi, *Isten tudja* már, hogy mióta. De most rendkívüli alkalom következik, mert végre elővesszük belőle, ami benne van – mondta titokzatosan, közben pedig intett az ápolóknak, hogy vigyék el az ünnepséget izgatott bekiabálásaival továbbra is nagy mértékben akadályozó, kissé fanatikusnak tűnő ládagondnokot.

Amikor ez is megtörtént, Dupladurr elővette a varázspalcáját, és megsuhogtatta a Frigyláda irányában.

– Milyen gyönyörű! – mondta elragadtatva Heri, mert a mives faragás, a színarany kidolgozás *isteni* szépnek tűnt.

– Én is nagyon szeretem, de nem hiszem, hogy Dupladurr professzor szép lenne – vetette közbe Hermelin. – Inkább azt mondanám, nagyon kedves és jólelkű...

– Maradjatok csendben! – szólt rájuk Controlles, aki az ikreivel együtt áhítattal figyelte, hogy most mi következik.

A Frigyláda kinyílt. Por és füst szállt ki belőle, majd egy különös formájú edény lebegett ki a mélyéből. Akkor volt, mint egy jókora cserépedény, de az oldalát sárkánytűskék díszítették. Két füle volt, de egyetlen foga sem. Ebben alapvetően különbözött a másik népszerű népmesei kelléktől, a csodatévő fésűtől.

De mindegy!

A Bűz Serlege szépen komótosan ellibeggett a néma döbbenettel figyelő diákok és tanárok sora előtt, majd leereszkedett egy külön erre a célra kialakított bárszékre. Amint puhán landolt, kékesfehéren fénylő delejes dicsfény kezdte körbelengeni.

Heri megborzongott, mert nem volt rajta kabát.

Rossz érzés lett rajta úrrá.

A fejéhez kapott, mert a villám alakú, tehát nem a kanalam alakú, hanem a villám alakú sebhely megint hasogatni kezdett.

– A Pupák Kupán mindegyik jelenlévő Nagy Varázs Ló Oskola egy-egy, tehát összesen három növendéke fog részt venni. A dicső hősöket a Bűz Serlege fogja kiválasztani, pártatlanul és igazságosan. A kiválasztás ténye megfellebbezhetetlen, visszalépni csak fővesztés vagy halál esetén lehetséges. A dicső hősöknek, akik már említettem talán, hogy hárman lesznek, meg kell birkózniuk a három részből álló Hétpróbával. Régebben hét feladtból állott, de a rengeteg haláleset és a sok csúnya csonkulásos baleset miatt a harmadik, negyedik, ötödik és hatodik próbát örökre töröltük a programból. – Dupladurr elhallgatott, hogy igyon egy pohár vizet, és jobban tudjon beszélni. Kettő lett belőle, de az is bor volt. Amikor megvolt vele, folytatta:

– Minden feladat roppant nehéz és veszélyes lesz. Nem gyereknek való erőpróbák következnek, nem akarom, hogy bárki, aki nem éri el a nevezési korhatárt, próbálkozzon. Biztonsági okokból aknazárat építettem a Bűz Serlege köré, amelyet csak azok a fiatalok léphetnek át, akik bemutatják a személyi igazolványukat, vagy egy nagyobb összeget hajlandók lesznek leszurkolni az iskolai alapítvány számlájára, esetleg az enyémmre. Hmmm..., inkább az enyémmre.

Mindenki tovább figyelte a professzort, néma csendben, mintha ezen múlna a boldogsága, nem pedig a nyugodt, kiegyensúlyozott életmódon, a sok alváson, az egészséges táplálkozáson, a jó levegőn, a csendes, nyugodt környezeten, a remek munkahelyen, ahová be sem kell járni, a magas jövedelmen, amely havonta négyzetesen emelkedik, és a kiegyensúlyozott párkapcsolatokon, amely akkor az igazi, ha kiegyensúlyozottan jópár kapcsolat.

– Aki jelentkezni akar, az dobjon bele egy formanyomtatványt a serlegbe. Ezt is nálam lehet megvásárolni. Számlát nem tudok adni – magyarázta Krampusz Dupladurr. – Egy nap múlva megint összegyűlünk itt az étkezőben, és akkor az intelligens Bűz Serlege a hozzá kapcsolt nyomtató segítségével kilistázza, illetve nyilvánosságra hozza majd a versenyzők nevét.

Így is lett.

A gyerekek egész nap csak ténferegtek, mert az oktatás, naná, hogy szünetelt, hiszen ilyen izgalmak közepette senki nem tudott volna odafigyelni semmire.

Amikor beköszöntött az újabb este, mindenki felfokozott hangulatban várta a történéseket.

De ez csak később történt. Addig még rengeteg idő volt, ami csigalassúsággal telt.

Reggel Heri Kókler igazán korán felkelt, és méltatlankodott, hogy hol az arany. A többiek rávették, hogy feküdjön még vissza egy kicsit, tegyen borogatást a homlokára, hátha a pihenéstől majd elmúlik ez az érzés.

Így is lett!

A nap izgatott találgatásokkal telt el, mindenki azon vitatkozott, vajon ki lesz az a szerencsés, aki képviselheti a három Varázs Lóiskolát a Pupák Kupán. Korunk hőse heveny barátaival együtt már korábban megérkezett a helyszínre, és még láthatták, hogy a személyzet kivételesen nagy műgonddal eltakarítja az aknazár miatt hiába is próbálkozó gazdátlanra vált földi porhüvelyét, illetve azt a rengeteg gusztustalan anyagot, ami megmaradt belőlük.

Meggenya professzor asszony megható gyászbeszéde, a lukulluszi lakoma, valamint a lúdtollmód-szer gyakorlása után ismét Dupladurr professzor kezdett el beszélni.

– Végre elérkezett hát a nagy nap! Hamarosan megtudhatjuk, hogy kik lesznek a három Varázslóiskola bajnokai – mondta izgatottan. A többi tanár is feszültnek látszott, de leginkább Hibrid tűnt annak. Kezének és lábának valamennyi körmét tövig rágta, a homlokáról ömlött a veríték, amely egy vésszen megtelező vödörbe gyülemlett össze. Egészen addig, amíg véletlenül fel nem rúgta.

– Megkérem a leendő kiválasztott versenyzőket, hogy a nevük felolvasása után fáradjanak be a terem másik oldalánál lévő ajtón. Ott további

elgazitást kapnak.

A teremben néma csend lett, minden szem a Bűz Serlegére szegeződött.

– Még néhány pillanat és megtudjuk, ki lesz az első szerencsés – mondta Dupladurr professzor olyan hidegvérrel, mintha csak a lottó sorsoláson lenne közjegyző.

A Bűz Serlege hirtelen fortyogni és rotyogni kezdett, majd erős záptojásszag csapta meg a jelenlévők orrát. A mágikus tárgyhoz koaxkábelrel hozzákötött mátrix nyomtató semmi máshoz sem hasonlítható hangon nyomtatni kezdett.

Dupladurr professzor kinyújtotta a kezét, mintha csak ő lenne Dark Fater, akivel nagyon vele van az Ernő, és a papírtekercs íziben a kezébe röppent.

– Az első halálraítélt... őőőő... bocsánat... versenyző neve: Hektor Rum!

Iszonyatos üdvrivalgás remegtette meg a régi kastély falait.

– Éljen! Éljen! – kiabálta mindenki, mert Hektor Rum igazi sztár volt, népszerűségi indexe pedig egy elegáns ívű exponencionális függvény határozottságával mutatott az égbe. Oskolatársai a vállát veregették, parancsnoka, Kalasnyikov elvtárs magasrangú kitüntetések szegezett a mellére, a lányok kölnit pisiltek körülötte, de ezt Hektor nem igényelte volna, mert eddig egyáltalán nem volt perverz. De a jót könnyű megszokni, Hektor nem is sejtette, hogy már más függésbe került.

Kis idő elteltével, amikor már mindenki napirendre tért a tény felett, hogy Hektor Rum lett a Huscháng Varázsló- és Kamikazekiképző Műszaki Szaki Iskola képviselője, a mátrix nyomtató ismét nyomtatni kezdett.

A második versenyző nevére is hamar fény derült.

Mert Dupladurr nem bírt ellenállni a kísértésnek, és nyilvánosságra hozta.

– Flüg Becourt! – kiáltotta. – A Hóthbaromm versenyzője Flüg Becourt!

Csinos, fekete hajú, fekete szemű szőke lány állt fel az asztaltól és elsietett Hektor Rum után. Kijelölését gyér taps fogadta, láthatóan nem aratott olyan osztatlan sikert, mint Hektor Rum. Az asztalánál helyet foglaló, konkurens versenyzőjelöltek közül kettő felvágta az ereit, négy másik pedig öngyilkosságot kísérelt meg egy teljes doboznyi C-vitaminnal.

– A harmadik, egyben utolsó bajnok pedig a Rokfort képviselője, Szegény Gregory – kiáltotta Dupladurr professzor.

A rokfortosok hangorkánja és tapsvihara közepette a Melegház Egylet képviselője, Szegény Gregory a nagy nyilvánosság előtt felállt. Majd elment. Kínos volt, nem is mindenki tapsolta meg. Főleg azok nem, akik irigyelték. Vagy nem szerették, mert meleg. Különben nem is volt az. De nemsokára Szegény hideg lett. Nagyon hideg. Akkor már senki nem irigyelte.

Dupladurr professzor éppen összegezni akarta volna rátörő gondolatait, amikor a Bűz Serlege felbugyogott, majd egy negyedik név is kinyomtatódott a mátrix nyomtatón.

– Már megint valami műszaki hiba! – bosszankodott Meggenya professzor. Túhegyes varázspálcájával addig hadonászott, amíg véletlenül kibökte a mellette bámuló Cotton professzor egyik szemét. Meg a másikat is. Ezen nagyon összevesztek, de Vószem Zordonnak sikerült még azelőtt szétválasztani őket, mielőtt emberhalál következett volna be.

– Nem az! – mondta lassan Dupladurr professzor. Nem volt szokása, de érezte, hogy kileli a hideg. – Egy negyedik név is kinyomtatódott.

A teremben lévő alapsokaság meglepetten felmorajlott.

– A negyedik versenyző neve: Heri Kókler! – mondta sápadtan Dupladurr professzor, és megcsóválta a fejét. Meg a farkát.

A teremben elszabadult a pokol. Voltak, akik éltetni kezdték, mások viszont kifütyülték Herit, csalást emlegettek jogosan, majd mások tömegverekedést provokáltak. Amikor fél óra múlva mindenki a földre rogyott, mert már nem volt mit összetörni, és nem volt senki, akit össze lehetett volna verni, nos, akkor a tanári kar, a verseny szervezői és mindenki, aki úgy gondolta, joga van belepofázni a kialakult kényes helyzetbe, egyszerre kezdett el beszélni.

– Csalás! – ordította valaki.

– Nem az! – kiáltotta egy másik.

– De!

– Még hogy nem?!

– Beverem az orrod!

– Inkább majd én a tiédet! – Bumm, piff-puff-bang, áááááá, jujujujjjj! – hallatszott még mindig néhány irányból.

– Hölgyeim és uraim! – emelkedett szólásra a vérző fejű Dupladurr professzor, miközben ügyesen elhajolt egy feléje hajított gardróbszekrény elől. – Kérem, gondoljuk át még egyszer az egészet.

– Csalás! – kiáltotta Kalasnyikov professzor, miközben megeresztett egy sorozatot. – Jogtalan előny, hogy a Rokfort dupla eséllyel pályázhat.

– Igaz, igaz! – bólogatott *óriási* hévvel Mega Mami, miközben a többiekkel együtt a földre vetette magát. De hiába, mert ezen a talajon, trágya és sok víz meg napfény nélkül úgysem kelt volna ki soha.

– A törvény az törvény – mondta Mr. Bum Fordy és Mr. Kapor. – A jogszabály világosan kimondja, hogy annak a versenyzőnek kell indulnia, akit a Bűz Serlege kinyomtat. Heri Kóklert pedig kinyomtatta. Ez tény.

– Bizony, ez az! – bólogatott Dupladurr professzor. – Visszalépni senkinek sem lehet.

– De én nem is jelentkeztem! – vetett ellent Heri Kókler.

– Ez jelen pillanatban a jog szempontjából egyáltalán nem érdekes – értékelte Mr. Kapor. – Az, hogy a három versenyző valójában négy, az a jog szempontjából szintén teljesen mellékes. Precedens érdekű példával is szolgálhatok. Gondoljanak csak a Három testőrré. Atos, Portos, Aramis és D'Artagnan valójában négyen voltak, mégis úgy hívták őket, hogy a Három testőr.

– De akkoriban még az emberek nagyon rosszul számoltak – próbálkozott Dupladurr professzor, aki láthatóan nem akarta, hogy Heri induljon a Pupák Kupán, és azt se nagyon szerette volna, mert rendes volt, hogy meghaljon ilyen fiatalon.

– A jog ezzel sem foglalkozik, Dupladurr professzor – mondta sajnálkozva Mr. Kapor. – Egyetlen dolog számít. Az, hogy ha valakit kijelöl a Bűz Serlege, akkor annak akkor is indulnia kell, ha beledöglik.

– De én nem akarok indulni – rimázkodott Heri, mert érezte, hogy erre megy ki a játék. – Kicsi vagyok, éhes vagyok, tanulni akarok, kavicslabdázni és csajozni, nem pedig halálos viadalon értelmetlenül fiatalon meghalni...

– Sajnos, fiam, részt kell vened a versenyen – simogatta meg a fejét talán utoljára Dupladurr professzor.

Hamarosan várta őket az első próba.

12. A Mágustoronyban

A következő napok azzal teltek, hogy mindenki próbálta kiheverni a klassz kis tömegverekedésben szerzett sérüléseit. A sebesültek a gyengélkedőn gyógyulgattak, a halottak feltámasztásával magasan képzett Varázs Lovak foglalatostokdtak.

Az ikrek nem szerebbek komolyabb sebesüléseket az összecsapásban, mivel a balhő bekövetkezték azonnal gömb alakzatba fejlődtek, varázspálcáikat pedig kifele tartották. Így már kísértetiesen hasonlítottak egy sündisznóra. Annyival azonban veszélyesebbek voltak, hogy a pálcák végére apró lángnyelveket varázsoltak, így aki megközelítette őket, az bizony súlyos égési sérüléseket szerzett. Éppen ezért nem volt épeszű ember, aki a közelükbe ment volna. Ezért inkább ők mentek ezeknek az embereknek a közelébe, ami óriási riadalmat okozott. Később pedig rengeteg munkát a sebgyógyítóknak.

Hermelint a tömegverekedés után eltűntnek nyilvánították, nyilván azért, mert eltűnt.

Heri megint levelet írt Keresztapjának. Lassan már szenvedélyévé kezdett válni az állandó levélírás. A levélben részletesen kifejtette, milyen furcsa döntést hozott a Bűz Serlege. Egy expressz turbóbagollyal küldte el a rövidke írást, hogy hamarabb megérkezzen.

A levél.

Black Jack válasza csupán csak néhány órát várattott magára.

Egy kitömött holló hozta. Azért, hogy a nagy sebességtől, a rettenetes kimerültségtől és miegymástól nehogy egy, még élő madár elpusztuljon útközben. A kitömött holló halálbiztosan és halálpontosan kézbesítette a levelet – a munkavégzés közbeni kidöglés minimális kockázata nélkül.

Herike!

Nagy pácban vagy! Valaki meg akar ölni. Légy résen! Netuddk! az! Hamarosán odamegyek hozzád, hogy beszélhessünk. Ma este éjfélkor, pontban negyed egy után valamivel, amikor befejezi röptét a denevér és kettőt üvölt a vérfarkas, legyél a Rokfort Másugatomyában. Ott leszek, hogy beszéljek veled. További óvintézkedések szükségesek! Többet nem mondhatok, mert megint menekülnöm kell a rendőrség, a polgárőrség, a vízi rendőrség, a határőrség, a Vámszervek, a Nemzeti Gárda, a Hadsereg és a titkosszolgálat munkatársai elől. Ezt leszámítva a napjaim unalmasan telnek.

Aláírás:

*Az a fekete Keresztapád,
de csak a nevében, tudod...*

Heri egész nap fel és alá járkált, ezen tevékenységével az ikreket halálra idegesítette. Őt meg az, hogy senki nem akarta elhinni neki, hogy nem nevezte be saját magát a versenybe. A konkurens egyletek képviselőinek többsége nem nézte jó szemmel, hogy Heri Kókler is indul a versenyben. Nem alaptalanul gusztustalan csalást, enyhébb esetben felháborító protekciót emlegettek.

Rágó Mátyás és cimborái, Mó-Csing és Döglég a szuttogó propaganda módszerével, valamint szamizdat rölapok segítségével elterjesztették Heriről, hogy csak azért indulhatott a versenyen, mert ugyanabba a melegbárba jár, mint Krampusz Dupladurr professzor. Ez persze aljas hazugság volt, ocsmány és gusztustalan koholmány, mert egyáltalán nem ugyanabba jártak. Dupladurr a *Cuncimókus*-ba járt, Heri viszont egy másikba, amelynek nevét a tulajdonos hozzájárulása nélkül nem áll módunkban elárulni.

De a mocsadék Mátyás nem elégedett meg ezzel. Gyűlöletbeszédet tartott mindenfelé, rölapokat osztogatott, lassanként pedig gyorsan meggyőzte az ingadozókat, hogy kommunista sejtekbe tömörüljenek. Hogy mi volt a célja ezzel, egyelőre senki nem tudta.

Hermelin biztosan tudta volna, de nem mondhatta meg, mert továbbra is eltűntnek volt nyilvánítva. Herit nagyon aggasztotta a lány eltűnése. Magányos farkasnak érezte magát Hermelin nélkül. Ezért azután estefelé fel is kerekedett, és megkereste Vószem Zordon professzort, hogy beszéljen vele arról, hogy Hermelint nem lehetne-e az eltűntnek nyilvánított állapotából megkerült állapotba helyezni. Vószem nagyon készséges volt, Heri kérésére ízben kihúta a lányt az eltűntek listájáról. Heri elégedetten távozott, és öröme fokozódott, amikor Hermelin szembejött vele a folyosón.

– Bújjunk ágyba! – mondta Heri.

– Oké, de előbb udvarolj egy kicsit! – pirult el Hermelin, és vetkőzni kezdett.

– Ó, ezer bocsánat, nem úgy értettem! – zavarodott össze Heri, mert rájött a félreértés okára. – Amióta eltűntél, megváltozott a jelszó. Az új jelszó: „Bújjunk ágyba.”

A bejáratot őrző bukott Madonna a nagy didikkel, akit egy remek sorozatból loptak el, az Interpolice azóta is *körözte*, de hiába, bólogatva helyeselt. – Bemehettek! – mondta a festményen éppen felbukni akaró hölgyemény. Heri nem tudta, vajon miért akar felbukni, de aztán arra gondolt, biztosan a nagy szilikonos didik miatt.

Heri három-négy óra alatt röviden elmesélte a békésen horkoló Hermelinnek, hogy mi történt azóta, hogy eltűnt. Hermelin felébredt, de még akkor sem emlékezett rá, hogy vajon hol volt akkor, amikor el volt tűnve. Mintha az agyából is eltűntek volna az emlékek. Madám Fityula az egészségügyi dolgozók zárkózottságával csupán csak annyit mondott, hogy biztosan ez a megkerülési amnézia, amelyet a hipotetikus elméleti síkon való létezés után immár kézzel foghatóan is képes az orvostudomány észlelni.

Herit és Hermelint ez egyáltalán nem boldogította, ezért aztán magára hagyták Madám Fityulát, és hagyták, hogy továbbra is a tudományra áldozza az életét.

Vacsora közben Herit kisebb incidensek érték. A jajdekárosok asztala feletti transzparens, amelyen a „CSALÓ KÓKLER!” felirat volt olvasható, bizony komoly provokációnak minősült. Mivel ez vért kívánt, Hermelin hiábavaló könyörgése ellenére az ikrek és Heri a kastély egyik elhagyatott helyén alaposan megleckéztették Mátyást és híveit, akiknek felépülése így megint egy későbbi, pontosan meg nem határozható időpontra tolódott.

A kellemes kis testmozgás után felvonultak a körletükbe, és a klubházban mulatozással múltatták az időt.

Amikor már mindenki álomba mulatozta magát, Heri felkelt, és láthatatlanná tévő kifordítható köpönyegét, amely így az eső ellen is védett, magára kanyarította, majd elindult, hogy felmenjen a rokforti Mágustoronyba. Igaz, hogy soha nem járt még ott., de remek irányjelző táblák irányjelezték az irányt, így Heri még a sötétben sem tévesztette el az irányt.

A Toronyba csigalépcsőn lehetett feljutni. Mint a neve is utalt rá, ide csak nagyon lassan tudott felérni. De Herinek még volt ideje, mert időben indult.

Mert jól tudta, hogy... nem, azt még nem tudta. De nemsokára szegény megtudta. De akkor bizony már késő volt, nagyon késő. Bizony, ha az ember ismerné a jövőt, és tudná, hogy mit hoz a holnap, vagy legalább azzal lenne tisztában, hogy mi van a könyv utolsó oldalán a lap tetejére írva, akkor talán másként cselekedne... Talán fogta volna magát, és hanyatt-homlok kimenekül ebből a vacak világból, és inkább fellépett volna valami valóságosban, mert az annyival biztonságosabb, amennyivel gusztustalanabb. De Heri szegény ezt még nem tudta. Ifjú volt és bohó. Mindenáron győzni akart, és úgy gondolta, hogy fog is. A Keresztapja pedig biztosan azért jön, hogy megvédje, hogy segítsen neki...

Léptei halkán kopogtak a poros lépcsőkön, ahol emberemlékezet óta senki sem járt. A falakon penész bűzlött, a dohos, nyirkos levegőben köhögni kellett, de nem tette, mert félt, hogy Alamusz Giccs, a gondnok, vagy a macskája, akit Csak Norrisnak hívtak, meg akarja majd találni, ha ő itt netántán össze-vissza köhéccsel, krárog és hegyeseket köp. Ezért inkább megszorozta a lépteit, és arra gondolt, hogy nem fog köhögni.

Nem, inkább megfullad, de nem fog köhögni. Néhány perc múlva sikerült felérnie a Toronyba, amelyet gyönyörű telihold ragyogott be. Hallotta, hogy éppen éjfél út a Mágustorony digitális kvarcórája. Heri odasétált a Torony nyitott oldalához, és körbenézett a sötétben. A holdfényben ezüstösen csillogott a rokforti birtokot körülvevő néhány vízesés, a környező tájba beleolvadó Négyszögletű Kerekerdő, ahol különleges, mágikus lények éltek, mint például a csodatévő erejű egyfarkú, akivel már neki is volt régebben dolga. Na, nem úgy, mint a lányokkal...

Heri körbesétált, de sehol nem látta a Keresztapját. Letelepedett a földre, és várta, hogy megérkezzen Black Jack. De egyelőre se híre, se hamva nem volt neki. Éppen azon gondolkodott, hogy vajon Hermelin szokott-e szabad idejében kétismeretlenes egyenleteket megoldani, vagy inkább róla ábrándozik ruha nélkül, amikor tökéletesen váratlanul megjelent Black Jack szellemalakja, és remegve megállt előtte.

– Atya gatyá! – pattant fel Heri, mert totál megdöbbsent. A Hamlet óta nem látott ilyen *király* effektet.

– Én vagyok az, a Keresztapád! – suttogta Black Jack. – Hát nem ismersz meg?

– De, most már igen! – suttogta vissza Heri, amikor felismerte Black Jack jólismert arcát, amely most is szikár volt, a szeme beesett, a tekintete fanatikus, szakála ápolatlan, épp úgy, mint a haja, amely csimbókokban lógott. Heri ránézett, tekintetével ráfókuszált, majd bonyolult neuronhálózatának segítségével azonosította szökésben lévő pártfogójának szellemi jelenlétét.

– Korábban jöttem, hogy mindenkit megtévesszek! – mondta Black Jack izgatottan. – Nagyon sok mindent akarok a tudomásodra hozni, ezért nagyon figyelj rám, mert mindent csak egyszer fogok elmondani.

Heri némán bólogatott.

A szellemalak megremegett, valószínűleg azért, mert gyenge volt a térerő.

– Az egész Pupák Kupa csak Netuddki gonosz mesterkedéseinek álcázására szolgál. Furcsa dolgok történtek mostanában. Eltűnt a minisztérium egyik munkatársa, Marha Pörkinz. Nem mintha kár lenne érte, de azért mégis eltűnt, ez tény. Vószem Zordon professzort ideérkezése előtt a saját háza előtt igazoltatta a rendőrség. Közép-Amerikában pusztít a Pityang-hurrikán. Meredeken csökken az olaj hordónkénti ára, a bauxit viszont emelkedik. Miért? A Kavicslabda kupadöntő botrányba fulladt. Az égen megjelent a gonosz jele, visszatértek a Fekete Krumplinyomók. Éppen azon a napon? Tegnap beütöttem a könyökömet, ami azt jelenti, hogy váratlan vendég érkezik hamarosan. Pedig évek óta nem voltam otthon. Szado Mazsi, a szerencsemalac, akivel együtt vagyunk szökésben, folyton csuklik, ami azt jelenti, hogy valaki folyton emlegeti. Téged pedig negyediknek jelöltek a három hős közé a Pupák Kupára. Ez mind-mind nem lehet a véletlen műve.

– Arra gondolsz, hogy meg akarnak ölni? – kérdezte Heri, közben érezte, hogy kiszárad a szája, és ebben a percben egyáltalán nem érdekelte a fajfenntartási ösztön.

– Egészen biztos vagyok benne! – felelte Black Jack szellemalakja. – Csak még nem tudom, hogy mindez hogyan lehetséges. Netuddki halott. Háromszor is megölted, hogy a Mindenható áldjon meg érte, de most valahogyan vissza akar térni, vagy talán már vissza is tért az Alvilágból. Senki nem tud biztosat. Dupladurr professzor vigyáz rád, de még akkor sem vagy teljes biztonságban. Voltmárvolt rettentően gonosz, rettentően kegyetlen, rettentően bosszúálló, és ugyanilyen csavaros észjárású. Valamiben sántikál, de nem tudom, hogy miben. Talán egy pár rossz cipőben. Itt vagyok a közelben, beépültem egy közeli kaszinóba, mivel Black Jackként ott egyáltalán nem tűnök fel. Egész nap csak játszogatok a vendégekkel, de közben rettentően figyelek. Főleg a hamiskártyásokra, mert azokat nagyon nem szeretem. Azért jöttem, hogy én magam is vigyázzak rád.

– Nagyon köszönöm – hatódott meg Heri, és megölelte a szellemalakot. De csak annyi történt, hogy keresztülesett a szellemtesten, és beverte a homloklebenyét a kemény kőpadlóba.

– Asztrális kivételésem nem anyagi természetű – szolgált néminemű tudományos magyarázattal Black Jack. – Még annyit el kell mondanom, hogy nagyon ügyelj Kalasnyikov professzorra, mert a KGB tagja volt régebben.

– Mit jenét az, hogy KGB? – kérdezte Heri, a kis naiv.

– Kegyetlenül Gonosz Boszorkánymester – fintorgott Black Jack. Látszott, mennyire undorodik az ilyesfajta elemektől.

– Nem volt szimpatikus nekem – vallotta be Heri. – Bizonyosan azért, mert megéreztem a hatodik vagy a hetedik érzékemmel. Meg amikor láttam, hogy mennyire kegyetlenül szeret tömegverekedni...

– Mega Mamiról pedig tudnod kell, hogy...

Heri soha nem tudta meg, hogy mit akart még mondani a Keresztapja, mert hirtelen lépteket hallott a lépcső aljáról.

– Jaj! Jön valaki. Menj el! Gyorsan!

Black Jack képe azon nyomban eltűnt.

Heri beburkolózott a láthatatlanná tevő köpönyegébe, majd a falhoz lapult.

Legnagyobb megdöbbenésére Hibrid jelent meg a lépcsőfeljáróban.

– Heri! Heri Kókler! Gyere elő. Valami nagyon fontosat kell mondanom!

Heri mögéje lépett, majd annyit mondott: – Huhuhu!!!

– Anyádat ijesztgesd! – szaladt ki Hibrid száján, de hamar meg is bánta.

– Ne haragudj, szegény kis árvám! – simogatta meg Heri koponyáját, akinek még időnként kitűnt, hogy mennyire nem nőtt be a feje lágya.

– Ne lelizzünk! – mondta kemény férfihoz illően Heri, aki tizenvalahány éve már valamennyire napirendre tért afőlött, hogy a szülői értekezletnek az ő esetében nem sok értelme van.

– Nagyon fontos dolgot kell mondjak! – lihegte Hibrid. Láthatóan olyan izgatott volt, mint akinek mindjárt lemerül a mobilja.

– Hogy kerülsz te ide? – kérdezte Heri.

– Feljöttem a lépcsőn – felelte az óriás.

– Honnan tudtad, hogy én itt vagyok? – kérdezte Heri gyanakodva.

– Hogy-hogy honnan? – kérdezett vissza *nagy* barátja. – Mindenki tudja, hogy ide jöttél, hogy beszélj a körözött bűnözővel, egyben Keresztapáddal, Black Jackkel.

Heri úgy érezte, hogy mindjárt dob egy hátast.

– MICSODA? – kérdezte döbbenten.

– Mondom! – felelte Black Jack. – Rágó Márfolt szórólapokat terjeszt, sőt újabban megjelentetett egy földalatti kiadványt is, a *Mélypontot*, amelyben kizárólag rossz híreket közöl, de főként rólad és néhai családonról mocskolódik. Mindenki ezt olvassa. P. Ina Vitrolova, az ismert firkász nő megjelentetett rólad egy hosszú interjút.

– Nem is adtam neki interjút! – kerekedett el Heri szeme.

– Akkor biztosan elvette tőled – találgatott Hibrid.

– Na és, mit írt rólam? – aggódott Heri.

– Hát... csupa hazugságokat. Mint például azt, hogy elkártyázod az árvasegélyt... meg hogy te vagy az iskola éltanulója..., hogy Hermelin után kajtatsz, aki már gyereket is vár tőled...

– Te jó ég! – kiáltotta Heri. – Ez nem lehet igaz!
– Sajnos igaz! – szomorkodott Hibrid is.
– Ne örjits? Tényleg gyereket vár tőlem? – kérdezte Heri, miközben kénytelen volt megkapaszkodni Hibrid lábfeijében.
– Dehogy, dehogy, nem tőled várja. Igazából azt sem tudja, hogy kitől. De ez az ő esetében érthető, hiszen nem dokumentálja a nemi életét.
– Akkor meg mit idegesítesz – lélegzett fel Heri.
– Ez az írott sajtó ereje. Akármilyen hazugság is, ha le van írva, akkor az emberek elhiszik. A szó elszáll, de az írás megmarad.
Heri nem tért magához. Hibrid azelőtt nem tudott megjegyezni egyszavas mondatokat sem, most pedig két tagmondatból álló bölcsességekkel hozakodik elő.
– Be kell zúzni! – mondta dühösen Heri.
– Én is azt gondoltam, de akkor majd mások csinálják helyette a hazug újságot.
Heri logikai úton rájött, hogy Hibrid Máyfoltot akarja bezúzni, nem pedig a hazug újságot. Mindkettő remek ötletnek látszott.
– Ezért jöttél, hogy ezekkel a hírekkel felvidíts? – kérdezte Heri akasztófahumorrallyal.
– Nem, nem, dehogy! – halkította le a hangját Hibrid. – Megtudtam, hogy holnap lesz az első próba. Nagyon nehéz lesz, mert le kell győznöd a... – itt elharapta a nyelvét.
– Mondd már! – nógatta Heri. – Mit nem szabad elmondanod?
– Azt, hogy mivel kell majd megküzdened holnap.
– Mivel kell megküzdened holnap? – kérdezte Heri.
– Azt nem mondhatom meg – hebegett Hibrid. – Megölnek, ha megtudják, hogy elmondtam...
– Kik ölnek meg? – kérdezte Heri gyanakodva.
– Hát a Szervezőbizottság. Kalasnyikov professzor és Mega Mami...
– Mindketten sötét múlttal és homályos jövővel bírnak – legyintett Heri. – Nem oszt, nem szoroz, hogy mit mondanak.
– De megölnek, ha elmondom.
– Ne aggódj, Hibrid – veregette meg a vállát Heri. – Az emlékirataimban külön fejezetet fogok neked szentelni, ha feláldozod az életedet értem. Na, áll az alku?
Hibrid némi gondolkodás után belecsapott Heri tenyerébe.
Az óriás összeszedte kavargó gondolatait, azután pedig beszélni kezdett.

13. Első próba

Heri idegesen ébredt az első tusa napjára. Alig egy óra alatt ügyesen kiűritette a toaletten beleinek kellemetlen illatú tartalmát, majd megfürdött, mert jelen helyzetben már nem mutatkozott más egyéb, legalább ennyire hatékony higiéniai eljárás.
Utána felöltözött, és az ikrek buzdítása, valamint Hermelin búcsúpuszija után, ami hihetetlen energiákat mozgósított benne, levonult a Négyszögletű Kerekerdő szélén berendezett akadálypályára, ahol már várta a tízezer, felfokozott hangulatban tomboló néző, akik mindannyian egyszerre üvöltöttek.
És az első próba, amikor is a sárkányokkal kellett fegyvertelenül megvívniuk. Heri megtudta *óriási* barátjától, Hibridtől, hogy ez lesz az első akadály, amit sikerrel kell venniük. Bármilyen áron, de le kell győzniük négy sárkányt. Persze nem egyszerre, hanem egymás után. Sorsoláson dől el, hogy kinek melyik sárkány jut. A Vörös sárkány, a Fekete sárkány, az Aranysárgány és a Magyar Házsírkány közül egy sem volt veszélytelen. Mivel roppant termetűek, gonoszok, kezelhetetlenek, antiszociálisak és embergyűlölők voltak, a feladat megoldhatatlannak látszott. Arról nem is beszélve, hogy nemcsak le kellett győzni őket, de el kellett venni tőlük legféltehetőbb kincsüket, a piros tojásukat, amelytől mások élete árán sem váltak volna meg soha.
Herit és a három másik sárkány-ebédjelöltet bevezették egy kör alakú épületbe. Semmi máshoz sem hasonlítható formájával a várakozás rettenetes perceit valamelyest enyhíteni tudta. Mindenki tisztába volt azzal – még az amerikai elnök is, aki pedig munkaköri leírása miatt nagyon hülye kellett hogy legyen –, hogy ebben az épületben senkit nem lehet sarokba szorítani. Ez a tudat tehát kellemes magabiztossággal és megnyugvással töltötte el a bent idegeskedő négy játékost. A kicsit szomorú, ám mégis megnyugtató halk gyászzene megfelelő zenei aláfestéssel szolgált a halálos veszedelemmel járó első megmérgetetéshez.
Amikor Heri Kókler sportszerűen meg akarta osztani sorstársaival azt a bizalmas információt, amit előző nap megtudott Hibridtől, vagyis hogy rettenetes sárkányokkal fognak élethalál harcot vívni, a többiek leintették:
– Ne fáradj, Heri, már mindenki tudja, hogy mi lesz az első próba. Három napja megírta a *Reggeli Déli Telegráf* és Máyfolt szennylapja, a *Mélypont* is – közölte Szegény Gregory, aki sápadtabb volt mint valaha. Biztosan sejtette, hogy egyre jobban közeleg halálának pillanata. Szerette volna elodázni, de nem lehetett.
Heri ezen kicsit meglepődött, hogy ezek szerint mindenki napok óta tudja, hogy mikor és hogyan fognak meghalni, csak őt nem értesítette senki időben.
Hektor Rum nem látszott különösebben elgyötörtnek. Talán azért nem, mert totál részeg volt, mivel túl sok védőitalt töltött bele parancsnoka és egyben edzője, Kalasnyikov elvtárs. A szeme keresztbe állt, félpercenként csuklott, és a többiek alig tudták lebeszélni róla, hogy rágyújtson a varázspálcájára, ami a szájából lógott ki.
Hektor volt a sorsolás szerint az első, akinek meg kellett mérkőznie a Vörös sárkánnyal. Amikor Meggenya professzor asszony szólította, Hektor felébredt, majd kitántorgott a küzdőterre, ahol egyből lehányta a rettenetesen veszélyes, alattomos, gonosz, vérszomjas, embergyűlölő és emberevő Vörös sárkányt, aki ettől rosszul lett, mert nem bírta, ha lehányják. Utálkozva elrohant, soha többé nem látták Rokfort környékén. A piros tojását úgy hátrahagyta, hogy a Gyámhivatal dolgozói fejüket csóválva jegyzetelni kezdtek.
Edzője és parancsnoka, Kalasnyikov professzor felállva ujjongott, és boldogan próbálta felébreszteni a Huscháng Oskola nagy bajnokát, Hektor Rumot, aki a győzelem és az alkohol mámorában nekidőlt a sikeresen megszerzett piros tojásnak, és elaludt.
– Győztünk, Hektor! Győztünk! – ordította a fülebe edzője. – Látod, látod, a csodatévő hatalmú rengeteg Vodka milyen erőt adott...
Odabent Flüg Becourt, Szegény Gregory és Heri Kókler magába zuhanva imádkozott, hogy ha lehet, ezt a napot éljék valahogy túl. Mindannyian rettentően berezeltek, de megfutamodni egyikük sem mert. Inkább készültek a hősi halálra.
A következő versenyző Flüg Becourt volt. Amikor a segédei elvezették, búcsúpillantást vetett a másik két fiúra, majd kivonult a küzdőterre, hogy megmérkőzzön a Fekete sárkánnyal. Amikor kiment, Heri egészen biztosan tudta, hogy nem látja többé.
De nem így lett! A Fekete sárkány remekül küzdött, tüzet okádott meg vörösboros kólát, de Flüg Becourt remek taktikát választott. Gazdag japán sárkánnyá varázsolta magát, és remek tárgyalókészségről tanúságot téve, ügyes trükkel, egy nagy értékű állami beruházás és egy vegyesvállalati konstrukció ígéretével megszerezte a Fekete sárkánytól a piros tojását, úgy, hogy még ötven évre adómentességet is kapott.

Szegény Gregory halkan köhintett, miután feladta magának az utolsó kenetet, majd Heri együttérző pillantásai közepette kivonszolta magát a küzdőtérre. Az Aranyásárgány meg sem várta, hogy Szegény Gregory megbarátkozzék fenyegető jelenlétével, rögtön üldözni kezdte. Tűzet lehelt rá, köpködte és szidalmazta. Szörnyen agresszív természete szemmel láthatóan azonnal kiütközött rajta. Szegény Gregory azonban nem volt olyan balfék, mint amilyennek sokan tartották. A totál véletlenül nála lévő királyvízzel egy váratlan pillanatban lelocsolta az Aranyásárgányt, aki ettől megtorpant, majd kéjes nyögések közepette szó szerint elolvadt a gyönyörűségtől. Ezután már nem volt nagy kunszt, hogy a bátor bajnok elvegye tőle a piros tojását.

Herit szólították. Korunk hőse, a világ háromszori megmentője, a gonosz Megawatt Voltmárvolt háromszoros kinyiffantója úgy érezte, mindjárt összeizgulja magát. Fogalma sem volt róla, hogy néz ki egy Magyar Házisáárkány, miféle ellenszerrel lehet hatékonyan legyőzni, és azt sem tudta, miként lehet majd megszerezni tőle a piros tojását.

A közönség üvöltött.

A Magyar Házisáárkány is üvöltött.

Heri nem üvöltött, hanem meglepődött.

A Magyar Házisáárkány olyan sáárkány volt, amilyennel eddig egyszer sem találkozott, de még csak fényképet sem látott róla soha. Heri annyira meglepődött a látványon, hogy lélegezni is elfelejtett. Öt perc múlva ez majdnem az életébe került, de erről majd később se ejtünk több szót.

A szörnyeteg kívülről egyáltalán nem nézett ki sáárkánynak. Nem volt tuskés farka, nem volt hatalmas termete, nem volt hét feje, ötezer foga, de nem lehelt tüzet sem. Nagyon is ember formája volt. Leginkább egy kövér, nagydarab, gusztustalanul hájas asszonyságra hasonlított. Zsíros arca rosszkedvű fintoa torzult, amikor meglátta a fiút. A kezében szorongatott hatalmas fakanállal össze-vissza hadonászott. Gusztustalan mintákkal díszített otthonkája úgy feszült hurka alakján, mintha menten ki akarna pukkadni. Ruhája előtt mocskos kötény fénylett, a derekára egy kötözözsineggel pengeélesnek látszó kenyérvágó kést erősített. A másik oldalán pedig legfélelmetesebb kinzöeszköze, a pogácsaszaggató készlet metálos alumíniumformái fénylettek fel. Zsíros, gondozatlan haja izléstelen színű fejkendő alá volt gyűrve, de Heri még akkor is látta, hogy mennyire visszataszító, nem is beszélve a tetvekről, amelyek láthatóan nagyon sokan voltak ott...

Amikor a Magyar Házi sáárkány észrevette Heri Kóklert, résnyire összehúzta a szemét, és rosszkedvű arcot vágva támadó állásba helyezkedett. Fenyegetően megsuhogtatta a fakanalát, majd, hogy a sokkhatást tovább fokozza, kirántotta a szoknyája alól a sodrófáját, amely eddig ki tudja, hogy hol és miért lehetett ott, ahol volt.

Heri érezte, hogy kiszárad a szája. Semmi nem jutott az eszébe. Olyan kiszolgáltatottnak érezte magát, mint kisnyugdíjas a hipermarketben. Kétségbeesetten igyekezett valami használható trükköt kitalálni, de semmi nem jutott az eszébe. Arra gondolt, hogy sajnos most már nincs mit tenni, elérkezett a vég.

A zsebébe nyúlt, hogy valami használható fegyver után kutasson, de a varázspálcáján és az intim dezodorán kívül semmit nem talált.

Heri agyába *villámként* hasított a felismerés. Már tudta, mit kell tennie. Visszadugta a zsebébe a varázspálcáját, mert érezte, hogy arra most nem lesz szüksége.

Hallotta, hogy a közönség üvöltése alábbhagy, majd várakozó csend telepedett az arénára.

Heri lassú, nyugodt léptekkel odasétált a Magyar Házisáárkányhoz, majd meghajolt előtte, és illően bemutatkozott:

– Kézit csókolom, nagyságos asszonyom. Engedje meg, hogy bemutatkozzam kegyednek. Heri Kókler vagyok, ártatlan kisfiú.

A Házisáárkány ettől láthatóan rettenetesen meglepődött. Bizonyára azt gondolta, hogy a következő pillanatokban erőszakos jelenetek fognak lejátszódni ezen a könyvoldalon, de mégsem így történt. Csodálkozásában eltátotta a száját, és mindkét harci eszközét, a fakanalát és a sodrófáját is lassan leengedte. Elkerekedett szeme Heri arcát fürkészte. Látszott, hogy szólni akar, keresi a szavakat, majd nagy nehezen kinyögte:

– Szervusz, kisfiam... Mi járatban vagy?

Heri megérezte, hogy most már nincs közvetlen életveszélyben. Kedvesen elmosolyodott, majd azt mondta:

– Locsolkodni jöttem! Versikét is költöttem. Elmondhatom-e?

A Magyar Házisáárkány ebben a pillanatban olyat tett, amitől a közönség felmorajlott, de még Heri is meglepődött, ezt férfiasan be kellett vallania. A szörnyeteg ugyanis elmosolyodott! De nem csak hogy elmosolyodott, hanem megengedte neki, hogy elmondja szellemes kis locsolóversikéjét, amelyet agyának száz százalékos megfeszítésével ezekben a pillanatokban költött:

*„Nem akartam mocskolódni,
eljöttem hát locsolkodni.
Kegyed szép kis virágszál,
piros tojást rámtukmál.
Ha pénze is van, az is jó,
nem vagyok én Télapó.”*

Heri meghajolt, majd megkérdezte:

– Szabad-e locsolkodni?

– Hát persze, kis drágám! Hogy te milyen ennivaló kisfiú vagy! Kár, hogy az a csúnya sebhelyet ábrázoló tetováálás elrondítja azt a szép és kedvesen okos kis homlokodat! – olvadozott a Házisáárkány, és megengedte, hogy Heri a hajára fújjon egy keveset az intim dezodorából.

Heri eme művelettel rettenetes pusztítást végzett a tetvek körében, amelyek ezrével dobták fel a talpukat, de nem is figyelt fel rá, mert lenyűgözte a pillanat, amikor a Magyar Házisáárkány önként és dalolva odaadta neki a piros tojását. Sőt, még játékpénzt is kapott, valami Forintot, vagy mi a fenét, amivel ugyan vásárolni nem lehetett, mert semmit nem ért, de nagyon szép képek voltak rajta. Ha jól látta, valami királyt ábrázolt és szép zöld volt, mint a libafos. Illően megköszönte, majd szépen elbúcsúzott. A Magyar Házisáárkány meghatottan nézte, ahogy Heri búcsúcsókot dob feléje. Heri fütyörészve a zsűri asztala elé sétált. A Magyar Házisáárkány könnyes szemmel integetett utána és ő is csókokat dobált neki!

Heri elégedetten vigyorgott, és kedvesen integetett a Magyar Házisáárkánynak. Örömmel töltötte el a tudat, hogy intellektuális győzelmet aratott. Nem is akármilyet.

Hanem hatalmasat.

A közönség egy darabig hitetlenkedve, döbbsent csennel fogadta, amint Heri a piros tojásával a hóna alatt visszasétált a többi bajnokhoz, majd kitört az üdvívalgás. Heri szerényen mosolygott. Barátai, a kilencesikrek, Hermelin, a kis Genny és a Csippendél gittegylet oszlopos tagjai megrohanták, mint a többieket a sáárkány, a földre teperték, ölelgették, csókolgatták, simogatták, Heri egészen elalélt, amikor mindenki egyszerre ráfeküdt, ugyanis egy percig egyáltalán nem tudott belélegezni.

A többieket eközben gondos orvosi ellátásban részesítették. Hektor Rum detoxikáló búbáj hatása alá került, amely nagy mértékben hozzásegítette, hogy a továbbiakban meg tudja őrizni a józanságát.

Flúg Becourt bőre sárga maradt az át- és a vissza-változás művelete miatt, ezért *Hypotalamuszának* megbűvölésével gyorsan visszaváltoztatták

fenér emberre.

Szegény Gregory komolyabb égési sérüléseket szenvedett fellépésének első felében, a sárkány elől való menekülése közben. Hiányzott a fél fenéke, és leégett az egész háta. A bal lába is hiányzott félig. Nem úgy, mint a jobb, mert az teljesen...

Őt komoly orvosvarázslók gyógyították, már túl volt az életveszélyen, és percről percre jobb állapotba került.

Hamarosan következett a zsűri pontozása.

Hektor Rum a megszerezhető száz pontból kettőt kapott.

Flúg Becourt ötöt.

Szegény Gregory egyet.

Heri Kókler pedig kilencvenkilencet. Azért vontak le tőle egyet, mert látvány technikailag erősen kifogásolható volt, hogy annak ellenére, hogy teljesítette a küldetését, megszerezte a Magyar Házisárkánytól a piros tojást, egyáltalán nem alkalmazott erőszakot, pedig a nézők nagyon szerették volna.

A többiek nagyon örültek – az életüknek.

Heri is örült, hogy örülnek, de valahogy fájt neki ez az igazságtalanság, amiért ennyire kiszúrt vele az a pizsok, pártoskodó, csaló, elfogult zsűri. Má' éppen azon gondolkodott, hogy kiszáll a versenyből, amikor Controlles boldogságtól ragyogó arccal hátba veregette, és azt mondta neki:

– Komám, akár meg is nyerheted a Pupák Kupát, he?

14. Áll a bál

A következő napok tanulással folytatódtak.

De szerencsére nem sokáig, mert jött a hétvége, amikor nem kellett dolgozni, mindenki pihenhetett, aludhatott, ilyenkor a bulizás is szünetelt, hogy a gyengébb fizikai képességekkel megáldottak is tölteni tudjanak egy kicsit, és ne hulljanak ki a jövő héten a kegyetlen evolúció szelektív rostáján. A versenyzőket azon a hétvégén összehívták, és közölték velük, hogy vigyázzanak ám a megszerzett piros tojásukra, mert valami nagyon fontos titkot rejt, amit meg kell fejteniük. A verseny szervezői azt is hozzátették, hogy a sikeres megfejtők között új, teljesíthetetlen feladatokat sorsolnak ki. Heri nagyot nyelt, bólogatott, majd az elszállítást némileg akadályozva és feltartva sikerült az utolsó pillanatban kiguberálnia a saját piros tojását a kukából.

A szegény kis árva a Csippendél egyesület hálókörletében ücsörgött, nézegette a piros tojását, simogatta, tapogatta, ütögette, forgatta, de semmi nem történt. Igazán furcsa volt, még csak nem is esett jól neki ezt csinálni. Heri türelmetlenül járkált a szobában, gondolkodott, gondolkodott, de nem találta a megoldást. A mai nap huszonöt órán keresztül megfeszített agymunkájának eredménye mindössze az volt, hogy meg kellett állapítania, hogy a piros tojását nem sikerült kinyitni. A felfedezés jelentősége sajnos igencsak közelített a nullához. Az az átkozott tojás szemmel nagyon is jól láthatóan piros volt, de ezen kívül semmit sem volt hajlandó elárulni magáról. De Heri egészen biztosan érezte, hogy valami nagyon fontos titkot rejteget, amit meg kellene fejtenie. Nagyon közel érezte a megoldást, de hiányzott valami, amiről maga sem tudta, hogy mi.

Addig-addig gondolkodott, agyarászott rajta, amíg végül kimerülten ledőlt az ágyára, és mély álomba merült.

Rémes álmot látott.

Az álom különös volt és bizarr, mint egy Benny Hill Show.

Valaki rohant.

Ahogy jobban figyelte, megrémült.

Ő volt az, Heri Kókler, korunk hőse, a világ többszörös megmentője. Ruházata átlagosnak tűnt, haja ápoltnak látszott, de amit a kezében tartott, az bizony nem volt más, mint a Búz Serlege. A semmi máshoz nem hasonlítható, nagy köcsög oldalát sárkányfogakkal verték ki készítői, az ősi mesterek. Az edényben biogáz illatú, mérgező folyadék lötyögött, a halálos vegyületre az edényre erősített aprócska halálfej figyelmeztetett. De hiába! Mert a Búz Serlegéből Dolby, a Monó Manó egyik keze nyúlt ki segítségkérően. Heri nem tehetett érte semmit, mert csak két keze volt. A Búz Serlegéből kipárolgó erős aromáktól szédülni kezdett. Tekintete most a folyadékra tévedt, amely felbugyogott, mint egy gejzír.

Az edény aljáról, a varázspálcája mellé, legnagyobb döbbenetére felemelkedett a tojása is. Piros volt és repedt! Miközben Heri fájdalmasan felordított, arra gondolt, micsoda ostobaság volt annyit ütögetni, feszegetni, inkább a zacskójában kellett volna hagynia a másik mellett. A műhorizonton alábukó Nap előtt, nem tudni miért, a csodatévő erejű egyfarkú vontatta automobil száguldott keresztül. A mit sem sejtő Heri Kókler háta mögött, a sövény túloldalán, rettenetes rémalak emelkedett fel, hogy végre elvegye tőle azt, ami az övé.

Heri ebben a pillanatban riadt fel. A homlokához kapott, de nem volt ott semmi, csak a villám alakúra tetovált sebhely. De még az sem volt igazi, csak műtetkő. Szegény fiú lihegett, nyögött, egész teste verejtékben fürdött. A homlokát szorongatta, közben hörgött. Olyan zajt csapott, hogy a közelében horkoló kilencesikrek mindegyike felébredt, és álmatag szemmel, értetlenkedve pillantgatott rá.

– Ré málmom volt! – suttogta fojtott hangon Heri.

– Már megint? – aggodalmaskodott mély haverja Controlles, aki lelkiismeretesen számon tartotta Heri rémálmait, sőt, évekre visszamenőleg katalógust is vezetett róluk.

Heri a tényekre hagyatkozva, vagyis jócskán kiszínezve, elmesélte barátainak, hogy mit álmodott. Az álom azonban rettenetesen valóságos volt, hasonlóan a többi, jós értékkel bíró látomásához.

– Valamit biztosan jelent! – szólt közbe Overlay.

– Lehetséges, hogy ez figyelmeztetés vagy ilyesmi – bölcsekedett Pageup és Pagedown.

– Az a rémséges szörnyeteg valamit vissza akart tőled venni – indult ki saját magából Backspace.

– Az is lehet, hogy az a gonosz valami Netuddki volt... – találgatott Altefnég. – Mi az, amit el akarhat tőled venni az életeden kívül?

– Minden lehet – törte a fejét tovább Heri. – De nem emlékszem rá, hogy bárkinek is kölcsönadtam volna valamit. Ha az életemre nem is, de az értékeimre vigyázni fogok. Akkor biztosan nem lehet baj.

Egész éjszaka beszélgettek, ám semmiféle megnyugtató válasszal nem tudtak előállni, hogy vajon mit jelenthetett az álom. Hajnal felé mindannyian elaludtak.

Reggel korán keltek, éppen akkor, amikor rikkantott a rigó. Nem volt könnyű ilyen pontosan időzíteni, de nekik mégis sikerült. Heri ebből azt szűrte le nem alaptalanul, hogy ő bizony a szerencse kegyeltje.

Vagy a nagy íróé, K. B. Rottringé.

És ez így is volt, nem másképp.

A reggelinél Meggenya professzor fontos bejelentésre készült, amelyen feltétlenül ott kellett lenniük.

– Immár kétezer éve a hagyományos Pupák Kupa részét képezi a karácsonyi bál, és az utána következő orgia – kezdte Kinyerma Meggenya professzorasszony a lényegre törve. – Ilyenkor a tanulók az előzetesen felszedett táncpartnerükkel nyitótáncot lejtenek, majd evészettel és ivászzalal egybekötött társasági rituálé keretében ellazulva, kötetlen formában ropják tovább. A többit önökre bízuk. Az eseményen a negyedikes és az

ötödikes tanulókat vehetnek részt. Belepés ünnepi varázslótalárban, kötelező tartozék mindenkinek legalább egy levél övszer, arra az esetre, ha minden kötél szakad. A bálon természetesen mindannyian oldottabb hangulatban leszünk, de azért ez senkit ne jogosítson fel arra, hogy kivetkőzzék emberi mivoltából. Csak mértékkel és tartózkodással, ha lehet! Mérték a vödör, tartózkodás az asztal alatt. Kérem, ügyeljenek arra, nehogy vendégeink előtt szégyent hozzanak az iskolánkra. Azok, akik gyógyíthatatlan nemi betegségeket terjesztenek, jobb, ha ezen a napon el sem jönnek. Megéltették, amit mondtam?

Heri boldogan dörzsölte a tenyerét. Végre itt a nagy, legális alkalom, hogy Hermelinnel együtt, végre valahára egy jót... táncoljanak. Szaladt fel a lépcsőn, hogy megkérje a lányt, hogy legyen a tánc-és egyéb partnere, de Hermelint sehol nem találta. Kereste égen és földön, de ott sem volt. Csüggedten köpködött éppen a folyosón, amikor Szőr Nikolasz Müzli De Pudingpor, a Csippendél csapat házi szelleme véletlenül keresztülröppent rajta. Heri meborzongott, mint a könnyűbúvár a jegestengerben.

– Ezer bocsánat! – mentegetőzött a kísértet.

– Nem történt semmi – felelte Heri rosszkedvűen.

– Mi a baj, fiam? – kérdezte Szőr Nikolasz együtt-érzően.

– Hermelint keresem – vallotta be Heri –, de sehol nem találom. Szeretném megkérni, hogy legyen a táncpartnerem.

– A könyvtárban láttam, éppen Hektor Rummal pettingelt – mondta még együttérzőbben Szőr Nikolasz. – Hé, most meg hová rohansz? – kiáltotta utána. – Talán tévedtem és nem így mondják manapság?...

Heri rohant a könyvtárba, ahogy csak a lába bírta. Nem kopogott, hanem berontott a helyiségbe, és gyilkos tekintettel kutatta, hogy hol lehet a csaja. Meg az a szemét Hektor Rum!

Hektor Rum és Hermelin egy félreeső sarokban ültek, és valami könyvet tanulmányoztak. Amikor megtalálta őket, mindenre elszánt tekintettel kérdőre vonta a Vulgár bajnokot, hogy merészeli bántani a magántulajdonát.

– Ez nem az, aminek látszik! – védekezett Hektor helyett Hermelin, mert a mellette ülő idegenszívű fiú nem talált szavakat.

– Hmm – mondta fenyegetően Heri.

– Csak segít nekem tanulni a nyelvet – monda szégyenlősen Hektor. – Tudod, nekem nem könnyű megtanulni, mert már nem voltam kicsi gyerek, mikor elkezdtem.

– Miféle nyelvet gyakoroltok? – értetlenkedett Heri. – Hiszen olyan jól beszélsz angolul, mint Shakespeare.

– Nem ismerem azt a játékos... – vetette közbe Hektor Rum. – Ugye angol?

– Franciázunk! – mosolygott ártatlan kis szemeivel Hermelin.

– Az más! – lágyult el Heri. – Azt a nyelvet tényleg nem ismerheti Hektor. Franciázzatok csak nyugodtan. Szőr Nikolasz azt mondta, hogy itt pettingeltek a könyvtárban. Nagyon felkaptam emiatt a vizet, mert arra gondoltam, megint elkapsz valami ronda nemi betegséget, és ha nem kapunk időben észbe, még az orrunkat is levághatják.

– Használunk óvszert – biztosította Hermelin. – Különbözik nem pettingelünk, hanem magolunk. Szőr Nikolasz biztosan azért tévesztette össze a két szót, mert mindkettő a halála után ötszáz évvel jött divatba, és mivel a kísérteteknek nincsen agyuk, képtelen megjegyezni ezeket.

– Minden nagyon valószínűnek látszik – mondta teljesen megnyugodva Heri. – Ja, különben meg azért jöttem, hogy felkérjelek táncpartneremül – mondta zavartan. – Oké?

– Sajnos, már elígérkeztem – sajnálkozott Hermelin.

– Micsoda? – döbbent meg Heri. – Csak nem ő az? – kérdezte egyre dühösebben.

– Á, csak vicceltem – nevetett Hermelin. – Hektor csak egy futó kalandor. Igaz, hogy együtt franciázunk, de táncolni természetesen veled fogok, drágám. Azzal odasimult Herihez, és úgy dorombolt, mint egy cicamica.

Heri szeme kiguvadt, mert annyira élvezte a kontaktust.

Hektor a fejét meg a farkát csóválta.

– Vigyázz Kókler, mert az asszony ingatag! – figyelmeztette.

De Heri nem félt, mert tudta, azé a nő, aki megműveli. És ő művelt volt, meg okos.

Aztán elérkezett a nagy nap. A karácsonyi bál ideje. Dolby, a Monó Manó sztereo karácsonyi zenével ébresztette Herit, aki ettől annyira megijedt, hogy felmászott a függönyre, és a karnison remegve könyörgött, hogy hagyja már abba.

A nap kellemesen, partnerkereső hirdetések feladásával és megkapásával telt. Az ikrek, akiknek nem volt még párjuk, rengeteg utánajárással, szervezéssel és tárgyalással szereztek maguknak nőket. Az idő fogyott, lassanként minden épkézláb csaj elkelt, a válogatósaknak lassanként be kellett érniük a maradékkal. De nem volt mit tenni, mindenkinek választani kellett egy táncpartneret, mert így kívánta meg a hagyomány és Meggenya professzor.

A bál a vacsora után kezdődött. Ebben nem volt semmi meglepő. De abban annál inkább, hogy mindenki, aki élt és mozgott, ott volt. Sőt, a szellemek is eljöttek, és ők is ropták, de ők stílszerűen haláltáncot jártak.

Az ikrek mindenféle másod- és harmadvonal béli bukszával lazultak, ha nem lett volna a drog, meg a pia, biztosan messzire szaladnak ezektől a csajoktól. De mivel félhomály is volt, meg hangos zene, minden sokkal szebbnek tűnt, mint valójában.

A komplett tanári kar is be volt állítva rendesen. Dupladurr professzor vadul rázta Meggenya professzorral, Cotton Madám Fityula doktornőbe mélyedt bele, de nagyon. Vószem Zordon egyelőre csak nyolc szemével nézegette a nőket, de igazából egyik sem tetszett neki annyira, mint Hibrid. De Hibrid ügyet sem vetett rá, mert totál rá volt kattanva Mega Mamira. A hölgyemény egészen bevadult Hibrid kemény... karjaiban, és főleg a lassú számoknál egészen tizenkilenc éven felüli dolgokat csinált. Bambi professzor asszony Mr. Bum Fordyval tangózott, ami azért volt meglepő, mert valami jóféle rock and roll zenére jártak.

Heri egyszerűen észrevette, hogy Mr. Kapor nincs sehol. Sőt, hirtelen eszébe villant, hogy már akkor sem látta, amikor legyőzte a Magyar Házi sárkányt. Vajon hová lett Mr. Kapor? Csak nem történt valami baja? Hirtelen fájni kezdett az agya, és arra gondolt intuitíve, hogy Mr. Kaport nemsokára megöli majd a saját fia, akit viszont tizenvalahány éve kivégeztek, mert Voltmárvolt ismerőse volt. Heri rossz érzés kerítette hatalmába. Olyasmi, mint amikor a nagy hipermarketekben az ember keresztülsétál a döglött és élő halakat meg tengeri herkentyűket árusító részlegen, ahol azonnal megcsapja az orrát a semmi máshoz nem hasonlítható szag. Heri most is ezt érezte, amiből egyenesen kikövetkeztette, hogy valami bűzlik itt. Eszébe jutott Serclý, akiről az ikrek tegnap azt mondták, hogy rengeteg a melója, mert a főnöke nem jár be dolgozni, mert gyengélkedik.

De nem tudott elidőzni túlságosan sokáig a témán, mert Hermelin megint táncolni akart. A zenét a Brémai muzikusok nevű állati jó zenekar szolgáltatta, mindenki bevadult, a kultúráltak üvöltöttek, a magukból kivetkőztek pedig állathangokat utánoztak egy karaoke előadás keretében. Piaszünet következett, ahol az alkoholszintet emelni vagy szinten tartani lehetett. Heri nem akart részt venni a hamarosan szinte törvényszerűen bekövetkező I.H.B. (Iszunk Hányunk Belefekszünk) bulin, ezért megragadta Hermelint és elvitte, hogy beavassa a Káma Szutra *legmélyebb* titkaiba.

Arról, hogy hányszor és miféle pozíciókban, milyen körülmények között, hol és milyen határfokon tette, Heri senkinek sem dicsekedett másnap, csak annyit mondott barátainak, hogy a zacskónyi aprópénzt, amit Keresztapja azért küldött, hogy ne kelljen kudarcélménnyel távoznia az

15. Második próba

Heri másnap vagy harmadnap ébredt. Nem emlékezett semmire, csak marhanagy boldogság lüktetett a zagyában meg a zsigereiben. Minden nagyon szép volt, minden nagyon jó volt, mindennel nagyon meg volt elégedve.

Amikor a reggelinél találkozott Hermelinnel, Hermelin elpirult egy kicsit. Lesütött szemmel a reggelijébe temetkezett, amikor Controlles, nem tudván, hogy nagyon a témába vág, elkezdett arról beszélni, hogy állítólag a négereknek van a leghosszabb, az indiánoknak pedig a legvastagabb. – Micsodájuk? – kérdezte Debill Longatom, akinek nehéz volt a felfogása, mert hülyének született, ráadásul később még néhány súlyosabb baleset is érte a fejét.

– Hát...varázspalcájuk... – próbálta körülírni Controlles finoman.

– Sosem hittem volna – morfondírozott Debill, és hülye képet vágott. Nem is vághatott volna másmilyet szegény, amikor csak ilyen volt neki.

– Szeretnék bemutatkozni, srácok – mondta nevetve Heri. – Kuntakinte Winettu vagyok.

– Hahaha... De jó vicc! – nevettek az ikrek teli torokból, közben kultúráltan, emberi méltóságukat megőrizve, nyelvére röhögtek.

– De azért ne nagyzolj! – javasolta neki Controlles, és megveregette a vállát. Aztán meg Heriét.

– Nem nagyzol... – szólta el magát Hermelin, de azonnal elharapta a nyelvét. Hirtelen céklavörös lett az arca, és köhögni kezdett.

– Hohoho! Csak nem?... – Controlles elkerekedett szemmel felváltva nézett Herire és Hermelinre, majd éktelenül vigyorogni kezdett.

Most Heri is vörös lett. Mielőtt a többi iker is heccelni kezdte volna őket, szerencsére bejött Meggenya professzor asszony, és közölte, hogy a korábbiaktól eltérően nem két hónap múlva, hanem nemsokára lesz a második próba.

Hogy mikor, az nem derült ki pontosan, de a professzor asszony sürgette a próbán résztvevő fiatalokat, hogy igyekezzenek a tojásaik kinyitásával, mert különben nem tudják majd megoldani a második lehetetlen feladatot.

A bejelentésnek köszönhetően Heri érdeklődése Hermelinről a tojására terelődött, és a következő harminchárom napban minden energiáját azzal töltötte, hogy fel akarta nyitni a tojását. Még satuba is beszorította, szurkálta, megreszelte, ütfűróval is próbálkozott, de mindhiába. A tojása annyira kemény volt, hogy nem lehetett semmiféle kárt tenni benne. Heri erre melegíteni kezdte, de semmi nem történt, csak az, hogy felrobbant a gázrezsó. Amikor ez sem vált be, Heri mélyhűtőbe zárta a tojását, hátha fagyott állapotban elveszíti különös erejét. De az sem segített. Később varázslatokat olvasott rá, de így sem járt sikerrel.

Végül feladta. Már éppen a búcsúlevelét fogalmazta, amikor az ikrek, Hermelin, és a többi barátja egyszer rátörték az ajtót, és azt mondták, ne legyen öngyilkos, inkább menjenek le Drogfort Citybe, a Nyálasfalás nevű remek kis édességboltba, ahol benyomhatnak néhány üveg sajsört, amiben buborékok is vannak, mert a tulajnak sikerült végre az, ami az ifjú Einsteinnek nem. Meghasította a söratom magjait, amelynek eredménye nem lett más, mint a buborékos sajsör – természetesen alkohol nélkül, mert olyat gyerekek nem ihattak, csak akkor, ha tanárok is jelen voltak.

– Rengeteg minden történt azóta, hogy hetekkel ezelőtt elvonultál, hogy kinyisd a tojásodat – kezdte tapintatosan Controlles, majd folytatta is. – Pé. Ina Vitriolova rágalmazó újságcikkek áradatával jelentkezett a Reggeli Déli Telegráfban. Képzeld, Hibridről elterjesztette, hogy óriás, Dupladurr professzorról azt írta, hogy szakállas, rólad pedig azt állítja, hogy árva vagy, Hermelinről pedig azt, hogy még szűz. Gusztustalan hazugságai öklendezéssel töltik el a jó ízlésű olvasókat.

– Micsoda rágalmak! – szorult ökölbe Heri keze, és az asztalra ütött.

Debill felordított, mert a keze rossz helyen volt rossz időben.

Heri elnézést kért.

Controlles pedig felkiáltott, mert észrevette Pé. Ina Vitriolova újságírónőt az egyik szomszédos asztalnál. Éppen menni készült, valószínűleg azért, hogy újabb hazugságokkal árássa el a varázslóvilágot.

Az ikrek és Heri szemvillanásnyi időre összenéztek.

– Jaj, ne! – aggodalmaskodott Hermelin. – Semmiképpen ne öljétek meg, mert az nem volna neki elég büntetés.

Amikor az újságíró távozott, Heri mindenki helyett fizetett, majd utána eredtek, hogy levadásszák a gazfirkaszt. Amikor utolérték, zaklatni kezdték, majd egy remek és ihletett pillanatban marhatrágyává változtatták. A művelet annyira jól sikerült, hogy a fiatalok a sikerélmény közepette elégedetten meg is állapították, hogy nem elvarázslás esete forog fenn, hanem inkább most változtatták vissza Pé. Ina Vitriolovát eredeti állapotába. Amikor mindezzel megvoltak, elégedetten visszatértek a Rokfort Oktatási Intézmény falai közé, és egész este csak csocsóztak.

Egy apró hibát azonban elkövettek. Elfelejtették Pé. Ina Vitriolovából kivarázsolni a beszélőkéjét. Ezért fordulhatott elő, hogy néhány nappal később sokkhatást okozott az arra tévedő, és belelépő Himba professzornak, aki annyira megrémült a jajveszékelő marhatrágyától, hogy attól a naptól fogva ellentétes irányban kezdte el himbálni a fejét.

De ez az ő baja volt.

Az meg Herié, hogy a tojást továbbra sem tudta kinyitni. Hogy bánatát feledje, ellátogatott nagy barátjához, Hibridhez, hogy csevegjen vele. A kíséretében tartózkodó csöcselék, akarom mondani, a barátai és Hermelin benyitottak Hibrid kunyhójába, ahol Dupladurr professzorról is összetalálkoztak. Nosza, megörültek, mindjárt iszogatni is kezdtek.

Teát, mert a hideg miatt ez nagyon jól esett.

Meg odakint a hó.

Amikor elregélték neki, hogy mi történt a kellemetlen újságírónővel, Dupladurr melegen gratulált nekik, ami a hideg miatt megintcsak jólesett. Az igazgató örömeiben azzal a történettel hozakodott elő, amely fényesen bizonyította, hogy egykoron a firkász nem csak őt, de a családját sem kímélte. Mint ahogy elmondotta, alig hetvenhat és fél évvel ezelőtt, testvérét, Aberráltat gyanúsította meg a piszok firkász azzal, hogy egy bűbajos kecskén... hmmm... hajtott végre szabálytalan jellegű bűbájlást. Ő azonban büszkén vállalta szerelmüket, és boldogan élt tovább a kecskével.

Tanulságos történet volt. A katarzis után mindenki hallgatott, mintha nem akarna többet beszélni.

Végül Heri törte meg a csendet.

– Tényleg anyád óriás volt? – kérdezte minden átmenet nélkül.

Hibrid bólintott, majd egy családi képet mutatott hármukról. A képen egy apró emberke volt látható teljes egészében. Ez volt Hibrid apja. Anyja azonban, valamint a tipegőben lévő Hibrid csak derékig látszott, testük többi része technikai okok miatt lemaradt a képről.

Mindenki együttérzéséről biztosította az óriást, majd utálkozva elhagyták üreglakását.

Miközben meneteltek vissza az Oskolaépületbe, Heri feltette a kérdést magában, hogy Hibrid apja és az anyja közötti jelentős méretkülönbség vajon hogyan tette lehetővé, hogy Hibrid megfogadjon. Észre sem vette, de mostanában gyakran járt az esze ilyesmin.

– Biztosan segédeszközt vettek igénybe – morfondírozott félhangosan Heri. – Talán egy sámli. Nem, az biztosan nem volt elég. Sokkal valószínűbb, hogy inkább a nagylétrát.

Másnap viszont felvirradt a második próba napja. Heri csalódottan vonult ki a többiekkel együtt a tópartra, hogy a Pupák Kupa keretében részt

vegyen a második megmértetésén. Megint rengetegen voltak kíváncsiak az eseményre, a tóparti szektorokban lelkesen kiabáltak a szurkolók, és már mindenki nagyon várta, vajon kinek sikerült kinyitnia a tojását.

– Sorban fogom szólitani a hősöket, hogy beszámoljanak a házi feladat eredményéről – mondta Dupladurr professzor ünnepélyesen, hangja elcsuklott a meghatottságtól.

– Hektor Rum, a Huscháng Varázsló és Kézimunkakiképző Oskola növendéke.

Hektor Rum komor arccal előlépett.

– Sikerült-e kinyitnia a tojását, és megtalálnia a második próba nyitját? – kérdezte a Rokfort igazgatója.

– Sajnos, kudarcot vallottam – vallotta be Hektor Rum. – A piros tojást nem sikerült felnyitnom. Mindent megpróbáltam, de nem jártam sikerrel.

– Lelőni! – mondta komoran Dupladurr professzor!

Erre mindenki összerezgett.

– Micsoda? Ezt nem tehetik! Kérem, ne bántsanak! – sírta Hektor Rum.

– Ne aggódjon, csak vicceltem – nevetett barátságosan Dupladurr. Hektor Rum sértődöttnek tűnt. Heri nem értette, hogy miért. Arra gyanakodott, hogy a katonás nevelés miatt talán nem elég fejlett a humorérzéke.

– Flúg Becourt kisasszony! – szólította Dupladurr. – A Hóthbaromm bajnoknője!

Flúg előlépett, majd leszegett fejfel annyit mondott: – Sajnos kudarcot vallottam. Nem tudtam kinyitni a piros tojásomat. Hadd ne mondjam el, hogy pedig mi mindennel próbálkoztam... – szegény lány egészen elpirult, de mindenki más így tett volna, ha megsejti, hogy tényleg mi mindent művelt vele.

– Elégtelen – mondta szomorúan Dupladurr.

A közönség felmorajlott, mert nem bírták elviselni a kudarcoknak ezt a döbbenetes sorozatát. Flúg Becourt Hektor Rum mellé oldalgott, és leszegett fejfel várt. Kemény lány volt, nem mutatta ki az érzelmeit akárkinek. Néha megrázta a fejét és közben bögött.

– Szegény Gregory! – szólt Krampusz Dupladurr professzor férfias baritonja. – Iskolánk, a Rokforti Munkaruha Szaggató Oskola növendéke.

– Jelen! – felelte Szegény Gregory tenorja.

– Sikerült-e megfejtene a tojásod rejtélyét? – kérdezte Dupladurr professzor együttérzően, mert ő is tudta, hogy Szegény Gregoryra milyen sors vár hamarosan.

– Hát... Sajnos én is kudarcot vallottam, mert nem sikerült kinyitnom a tojásomat – vallotta be, és már készült is a halálra.

Dupladurr professzor végezetül Herit szólította:

– Heri Kókler! Neked már fel sem teszem a kérdést... Szóval?

– Jelentem alássan, nekem sikerült megoldanom a piros tojások kérdéskörével kapcsolatosan jelentkező problémahalmazt.

– Vagy úgy? – csillant fel Krampusz Dupladurr professzor szeme. – Beszélj fiam, beszélj!

A közönség zúgni kezdett, hullámozott, mint a tenger, de Heri megvárta amíg csend lett, majd annyit mondott:

– Megoldottam a rejtélyt.

– Hogy a fenébe, amikor neki sem sikerült kinyitnia – bökte oldalba Controlles Hermelint.

– Csssss – suttozta a nagylány.

– Mi? – kérdezte Controlles.

– Azt mondtam, pofa be! – ordította Hermelin, hogy túlkiabálja a nézőket. De akkor már mindenki elhallgatott, ezért nagyon ciki volt, hogy ennyire ordibál. Szegény Hermelin, égett mint a rongy. – Debill Longatom segítőkészen le is öntötte egy vödör vízzel, nehogy még nagyobb baja legyen.

– A tojások rejtélyének a kulcsa pofonegyszerű – mondotta Heri Kókler. – A megoldás végig a kezünkben volt, miközben hiába forgattuk, ütögettük, melegítettük vagy lehűtöttük, egyéb más módszerekről nem is beszélve. – Heri Flúgra pillantott, aki ettől megint elvörösödött és látszott rajta, legszívesebben elsüllyedt volna a föld alá szégyenében.

– No... – mondta kíváncsian Dupladurr.

– Bizony – folytatta Heri. – Mindannyian ki akartuk nyitni a tojást, mert azt a feladatot kaptuk, hogy meg kell oldanunk a piros tojás rejtélyét. Minden eszközzel azon voltunk, hogy felnyissuk a felnyit-hatatlant, de a piros tojások felnyitása nem sikerülhetett.

A közönség felmorajlott, ami azt bizonyította, hogy nagyon figyelnek.

– Még hozzá azért nem – folytatta Heri – mert a piros tojásokat NEM LEHET FELNYITNI!!! Én tehát azt mondom, hogy megoldottam a piros tojások rejtélyét. Tudom, hogy az a titok bennük, hogy nem lehet őket kinyitni. Ez azért figyelemre méltó tény, mert az ember így megértheti, hogy milyen parányi kis porszeme a világmindenségnek. Óriásnak hiszi magát – itt Hibridre nézett, aki meghatottan fújta az orrát az előtte élő zöld hajú lány csuklyáspóljába –, pedig valójában gyarló ember. Időnként viszont rá kell döbbsennie arra, hogy vannak olyan problémák, amelyek megoldásának titka abban rejlik, hogy megérti, az a probléma, amit problémának gondolt, valójában nem is probléma. Csak egy piros tojás. Semmi több...

– Kiváló, kiváló – tapsikolt Dupladurr professzor, és ha nem lett volna pártatlan zsűritag, most biztosan lerohan az iskola büszkeségéhez, a világ háromszoros megmentőjéhez, és össze-vissza ölelgeti. De mivel az volt, örömeiben megragadta Kinyerma Meggenya professzor asszonyt, és a boldogságtól repesve a nyakába ugrott.

A közönség tombolt, zászlók lobogtak, virágosó hullott, pompomos lányok ropták táncukat köröskörül.

A zsűri mértéktartó képviselői pontozásba fogtak. Hektor Rum a lehetséges tíz pontból nullát kapott. Flúg Becourt szintén ennyit, de Szegény Gregory sem járt jobban. Bár őt nem igen foglalkoztatták már ilyesfajta dolgok, hiszen annyira közelgett a halála, hogy szinte nem győzte kívánni.

Heri Kókler ellenben 12 pontot kapott, kettő bonusz volt. Így összesen már sok pontja volt, tehát jócskán vezetett mindenki előtt, akiknek nálánál jóval kevesebbet sikerült összeszedniük. Kihúzta magát, fejét felemelte, megkereste a tömegben szíve hölgyét, aki egyhelyben tapsikolt a boldogságtól, majd rövidlátó szemével bátran tekintett a következő fejezet felé.

16. Hetedik próba

Heri Kókler népszerűségi indexe a második győzelem után az egekbe szökött. Mindig is imádták, hiszen háromszor megmentette a világot, de most, hogy a szemük előtt kezdte szép lassanként megnyerni a Pupák Kupát, még nagyobb sztár lett belőle. Amikor a lányok meglátták a folyosón, sikítani kezdtek, körbevették, mindenhol simogatták, ami Heri kissé feszélyezte, hiszen nem mindenkivel akart olyan bizalmas viszonyba kerülni, mint Hermelinnel.

A hetedik próbára tavasszal került sor. Semmiféle különleges felkészülést nem igényelt, ám ennek ellenére mindegyik versenyző szorgalmasan bújt a könyveket, Heri Hermelint is, mármint úgy értendő, hogy szakmai tanácsokról faggatta, mert nagy boszorkány volt ez a nő, és sokféle varázsigét ismert. Heri úgy gondolta, hasznos lehet, ha mindet megtanulja, mert nem tudni, hogy melyikre lesz majd szüksége a hetedik próbán.

Kicsit furcsállotta, hogy a második után rögtön a hetedik következett, de nagyon egyetértett a szakmai zsűri döntésével, hogy azokat az ősi versenyszámokat, amelyek sokszor halállal vagy csúnya, csonkolásos balesetekkel végződtek, örökre törölni kell a programból.

A hetedik próba mindazonáltal már Joelre is igzalmasnak ígérkezett. Egy labirintusban kellett megoldhatatlan próbákat teljesíteni, ismeretlen fajtájú szörnyetegeket legyőzni, majd amikor mindez már sikerült, akkor meg kellett szerezni a Pupák Kupát. De ezen kívül semmiféle használható információval nem szolgáltak a szervezők.

A nagy esemény délelőttjén még mindegyiküket felkeresték a szülei, hogy ha kell, végső búcsút vegyenek csemetéjüktől, akit meglehet, soha többé nem látnak már viszont.

A fehér bőrű, fekete hajú Hektor Rum néger szüleivel beszélgetett. Vulgáriában nagyon sok néger élt, szinte őshonosak voltak az országban. Hektor nagyon hasonlított apjára, biztosan tőle örökölte fekete haját. De a fehér bőrért? Azt valószínűleg egy misszionárius nőtől. A fiún látszott, nagyon nyerni akar, mert széles kézmozdulatokkal magyarázta tamtamján doboló emberevő apjának, hogy mennyire bízik saját sikerében.

– Adavamana batahama ugava, yes! – mondta neki az apja, ami hevenyészett fordításban annyit jelentett, hogy nem a részvétel, hanem a győzelem a fontos.

Flúg Becourt süketnéma szüleinek halk szavakkal elmesélte az eddigi eseményeket, de azok némán hallgatták. Heri figyelte rá, hogy egyszer sem szóltak közbe.

Szegény Gregory szüleit már ismerte korábbról. Ők végső búcsút vettek gyermeküktől, aki meghatottan ölelgette utoljára öccsét, gyermekkorú mackóit és a tanárait, óvodáskori szerelmeit, a szomszédokat, a sarki fűszerest, a szexshop csinos munkatársait, akik mind-mind eljöttek, hogy a szeretett fiútól, baráttól, ismerőstől és kuncsaftól utoljára elköszönjenek. Apja, Gregory Pech büszkének látszott, amiért a fia hamarosan hősi halált fog majd halni a szabadságért, egyenlőségért és testvériségért.

Heri azt hitte, őhózzá nem jön el senki, de nagyot tévedett. Ugyanis teljesen váratlanul meglátogatták a Ribizly házaspár tagjai, akik hasznos ajándékokkal és semmi máshoz nem hasonlítható jelenlétükkel kedveskedtek neki. Az ajándékok elnyerték tetszését. Nagy hatást tett rá például a varázspálca polírozó szett, a fejre húzható sapka és a nyakba köthető sál, a kézre húzható kesztyű, a lábra húzható cipőről nem is beszélve. A fiú kapott egy mentőmellényt is, amelynek Ribizlyék szerint vízi vészhelyzetben minden bizonnyal nagy hasznát veheti majd. Sajnos pumpát nem kapott hozzá, mert az drága volt. Arra az esetre, ha a hetedik tusa után netán megvakulna, kapott egy sötét szemüveget és egy fehér botot, hogy világtalanul azzal se legyen már gondja, hiszen amíg meg nem szokja ezt az állapotot, a közlekedés vélhetően nem lesz számára egyszerű. Herinek ez annyira nem tetszett, de nem mutatta, mivel jó lelkű gyerek lévén nem akarta ott előttük lefikázni az ajándékot, amit mások nagy szeretettel adtak neki kölcsön.

– Drága, Heri! – csókolgatta közben össze-vissza Mrs. Ribizly. – Anyyra szurkolunk neked. Bármilyen történik is, ne feledd, hogy nagyon szeretünk. Főleg párolva egy kis zöldkörettel. Annyit költöttünk az ajándékaidra, hogy már nincs mit ennünk. Ha itt végzel, feltétlenül gyere el hozzánk. Ebédre vagy vacsorára. Már alig várjuk. Az ajándékokat pedig légy szíves, hozd vissza, mert később még kellene, hisz annyi gyerekünk van, hogy meg sem tudom őket számolni. Arcsűrű, miért is nem költöttél többet óvszerre, ha már egyszer ilyen nagy természeted van!? – fordult férjéhez, aki nem válaszolt, csak hallgatott, mint kutyakaki a fűben, mert bizony tudta ő is, hogy bűnrész.

Heri mindent megígért, de csak azért, hogy ez a kedves, korgó gyomrú néni ne csókolgassa ennyire feltűnően, ilyen nagy tömeg előtt, és az is feszélyezte, hogy nyalogatják. Biztosan azért, mert a néni is mondta neki, hogy olyan *édes* a pofikája.

– Légy óvatos! – mondta neki a Winword ikrek apja, miközben igyekezett hasznos tanácsokkal ellátni. – Hagyatkozz az érzéseidre. Ne légy elhamarkodott, hanem inkább megfontolt. Ne feledd, aki lassan jár, azt lekörözik. Aki másnak vermet ás, az sírásó. Tudod-e? Különben meg voltál-e már gőzfürdőben?

Heri mindent megígért, de az utolsó kérdésre nemmel felelt, és azt is elárulta, hogy egy ideje Hermelinnel fut.

A végsőóra Hermelin is megérkezett, a nyakába borult, ölelte, csókolgatta, ezzel nem kis feltűnést keltett, hiszen az iskola területén nem voltak engedélyezettek az erotikus jelenetek. Azon még Mr. és Mrs. Ribizly is meglepődött, amikor a doromboló Hermelin Heri egyik fülébe bedugta a nyelvét.

Azon pedig Heri lepődött meg, hogy a másikon viszont ki is dugta. Még a szeme is fennakadt, annyira tetszett neki ez a dolog.

Megígértette a lánnyal, hogy ha megnyeri a Pupák Kupát, akkor ezt még egy kicsit gyakorolják.

Az ikrek is átadták jókívánságaikat és ajándékaikat, amely közül a kihajtható sújtólég tetszett Herinek a legjobban. Csak egyszer lehetett használni, mert eldobható japán varázstárgy volt, de lehengerlő hatására állítólag még senki nem mert panaszkodni. Az ikrek váltig állították, hogy hasznos és nagyerejű fegyver lehet akkor, amikor minden kötél szakad, és a varázstárgyak csődöt mondanak.

A kis Genny még erőnek-erejével rá akart sózni egy lángszórót is, amit a lengyelpiacon vett, de Heri ezt túlzásnak érezte. A kis Genny nagyon megsértődött, mert állatira szarul esett neki, hogy pont az ő ajándéka nem kellett a világ legjobb fiújának. Heri azonban nagyon kedvesen megígérte neki, hogy ha majd nagy lány lesz, mármint hogy a kis Genny, akkor az esküvője előtt élni fog nála az első éjszaka jogával, aminek a kis Genny nagyon megörült, de a szülei már nem annyira.

Hirtelen megszólalt egy gong. A versenyzők még utoljára intettek látogatóiknak, különösen Szegény Gregory búcsúzkodott meghatottan, majd egymás után belökték őket azon a csapóajtón, amely a labirintusjátékba vezetett.

Először Hektor Rum, másodszor Szegény Gregory, harmadszor Flúg Becourt, negyediknek pedig Heri Kókler rajtolt el. Az ismeretlen veszélyeket és kellemetlen meglepetéseket tartogató labirintus belülről kicsit sötét volt. Talán azért, mert odakintről egyenesen a nagy rivaldafényből érkeztek ide, de Heri előkapta varázspálcáját, majd „*Tungsrám Halogén*” felkiáltással aprócska lángocskát varázsolt a pálcácskája végére.

Így már látott.

Valamicskét.

Majdnem felkiáltott meglepetésében. Ugyanis valami olyasmi volt előtte, alig tíz lépésnyire, amitől nagyon berezelt.

Egy terminátor! Heri utálta a terminátorokat, mert olyan gépies volt a mozgásuk, a beszédük meg primitív.

– Visszajöttem! – mondta a terminátor.

– *Asztalra vissza, bébi* – mondta gondolkodás nélkül Heri, közben a nagyobb forgatónyomaték kedvéért még rá is mutatott a pálcájával a gépemberre. Ez olyan nagy hatásfokú átok volt, nem, nem is átok, hanem bétok, amelytől a terminátor visszateleportált a gyártósorra.

Heri elégedetten vigyorgott. Az első akadályt máris remekül vette, hiszen seperc alatt *hazavágta* a terminátort.

Varázseszközeit, valamint hagyományos töltetű támadó fegyvereit készenlétben tartva tovább lopakodott előre. Ezzel csak az volt a baj, hogy a labirintus falát képező sövény minden felé kanyargott, ezért aztán ha Heri tartani akarta az előre irányt, menet közben gyakran át kellett törnie a növényből növesztett falat.

Miközben sétálgatott mindenfelé, lassanként teljesen tönkretette a sövényt és a labirintust.

Hirtelen sikoltást hallott. Nagyon úgy tűnt, mintha Flúg Becourt sikoltott volna.

Heri nagyon megrázta az eset. A szegény halott lányra gondolt, de mivel neki ott volt a magányos téli estékre a jó meleg és puha Hermelin, nem izgatta fel magát a kelleténél jobban.

Egyszer csak nagy, fene ködben találta magát. Óvatosan tapogatózott előre, amikor beleütközött egy nagy valamibe, amiről ebben a sűrű, nagy ködben képtelen volt megállapítani, hogy mi a fene lehet. Heri igyekezett szépen óvatosan arrébb nyomogatni azt a valamit, ami nagy volt, széles

és magas, a felületük keménynek tűnt, mégis rugalmasnak tetszett, amikor finoman, próbaképpen megnyomogatta.

– Mi lehet ez? – kérdezte Heri motyogva.

De mivel tők egyedül volt, senki nem felelt. Heri a bizonytalanság rettenetes terhével az agyában végül megkerülte azt a valamit, ami útját állta. Néhány lépést tett, amikor a köd feloszlott előtte. De nem mögötte! Heri azonban nem foglalkozott a háta mögött lévő homályos valamivel, hanem tovább indult. Ezért azután soha nem tudta meg, hogy amit nyomkodott, az egy hatalmas adag valami volt, amit valahonnan hoztak ide a verseny szervezői, direkt azért, hogy valamire majd csak jó lesz az a valami a labirintusban.

Néhány percig magányosan kóborolt, nem látott semmi érdemlegeset. Aztán az egyik elágazásnál beleütközött a Gonosz Tévészerelőbe.

– ÁÁÁÁ – ordított Heri, mert már nagyon sok rosszat hallott a Gonosz Tévészerelőről. Futásnak akart eredni, de a Gonosz Tévészerelő sem volt rest, mert a rest kétszer fárad. Elővette nagyon speciális távkapcsolóját és távkapcsolta vele Herit.

Heri ordított, amikor a Gonosz Tévészerelő levette róla az élességet, utána meg a szint. Amikor piszkálgatni kezdte szegény Herin a beállítást, a fiú nem bírta tovább és váratlanul szellemképes lett. Már majdnem a halálán volt, de a Gonosz Tévészerelőt ez a sajnálatos helyzet szemmel láthatóan egy cseppet sem érdekelt. Sőt, a nagyon spéci távkapcsolójával még fel is hangosította a fiút, akinek a jajongása betöltötte az egész labirintust. Heri azonban hirtelen ötlettől vezérelve, minden erejét összeszedve benyúlt a zsebébe, és komoly előleget adott a Gonosz Tévészerelőnek. Heri azért tett így, mert odahaza nem egyszer látta, hogy Vazelin bácsi is így szokott eljárni, amikor azt akarta, hogy simábban csússzanak a dolgok. A Gonosz Tévészerelő ettől megszélidült, mézesmázos hangon duruzsolni kezdett, és egészen megváltozott a hozzáállása: remek, színes programokat ígért Herinek, meg sztereo hangot.

Heri nem várta meg, hogy mi történik, illetve hogy történik-e egyáltalán valami, hanem futásnak eredt. Úgy rohant, ahogy csak a lába bírta. Egyszer csak összefutott Szegény Gregoryval. Olyannyira, hogy mindketten a földre zuhantak.

– Te itt? – döbrent meg Szegény Gregory.

– És te? – kérdezte Heri ugyanilyen meglepetten.

Ebben a pillanatban felbukkant a labirintus folyosójának másik végén Hektor Rum, amint éppen menekült valaki elől. Azt nem tudták megállapítani, hogy ki lehet, mert csak Hektort látták egy pillanatra, utána egy sötét köpenyes alakot, aki nagyon sánta volt, mert bicegett és nyolc szeme furán kikandikált az orrából. Láthatóan üldözte az előtte sikoltozva menekülő versenyzőt, a kezében pedig mintha egy családi húskloffolót lóbált volna. De ebben nem voltak egészen bizonyosak. Hektort nem látták többet, viszont hallották sokáig, hogy egyre halkuló hangon segítségért kiabál, közben valami puffogott és suhogott.

– Segítenünk kellene neki! – mondta Heri.

– Igen, ahogy úriemberekhez illik – válaszolta Szegény Gregory.

Fanatikus tekintettel összenéztek, majd mindketten futásnak eredtek. De egyikük sem arra, ahol Rumot látták utoljára. Szegény Gregory jobbra, Heri balra szaladt.

Fél óra is eltelt a laza futással, amikor Heri lihegve lelassított. Maga sem gondolta volna, hogy ilyen hamar rájön, hogy körbe-körbe fut. A steklámpájának fényénél meglátta, hogy van valami előtte. Hatalmas, szőrös állatnak tűnt, amitől Heri nem ijedt meg. Nem volt az a fajta, aki megijedt volna a saját ágyékától, különben is, megszokta már a hatalmas, szőrös állat kifejezést, mert Hermelin is mindig ezt mondta neki, amikor elhaló hangon dicsérgette.

A hatalmas szőrös állat közeledett, Heri pedig várt, mert tudta, hiába is sietne, a sorsát senki nem kerülheti el.

Még ő sem, pedig neki befolyásos barátai voltak.

Amikor megpillantotta, nagyot nyelt. Élőben még soha nem látott ilyet. Egy Fingsz volt. A feje egy emberé, a törzse egy vízilóé, a farka viszont egy oroszlányé volt. Hatalmas testében rengeteg gáz férhetett el, mert Heri máris megérezte a Fingsz semmi máshoz nem hasonlítható rettenetes szagát.

– Ha válaszolsz három kérdésemre, akkor tovább mehetsz. Ha nem, akkor kifingsz – mondta köszönés helyett a csodálatos teremtmény, aki azonban kevésbé nyerte meg ezidáig Heri Kókler tetszését. De azért bólintott, mert úgy vélte, hogy legalább megpróbálja, mielőtt megöli.

– Az első kérdésem az, hogy meg tudod-e mondani nekem, hogy mennyi az az annyi? – kérdezte a Fingsz, miközben a sötétben megvillantotta macskaszemét.

– Az attól függ – felelte Heri óvatosan.

– Kiváló válasz – nyugtázta a Fingsz. – Most pedig felteszem a második kérdést.

– Rendben – bólintott Heri, és megfeszítette minden idegszálát, mert annyira koncentrált.

– Mi az, amivel a férfiember soha nem játszik bakugrást? – kérdezte ravaszul a Fingsz.

– Csak nem az orrszarvú? – találgatott Heri.

– Helyes! – füttentett a Fingsz meglepetten. Heri még nem mosolygott, mert sejtette, hogy a neheze még hátravan.

– Most pedig mondd meg nekem tíz másodpercen belül, hogy mennyi 234x4335?

Heri tiltakozni akart, hogy ez szemétség, hogy ilyen nem ér, hiszen nincs neki számológépe, ám ekkor megérezte, hogy megjelenik az agyában mestere, a nagy K. B. Rottring szellemképe, és azt suttogja neki:

– Nyugi fiam, nekem van.

– 1.014.390 – mondta Heri hirtelen magabiztosan.

– Tényleg annyi! – döbrent meg a Fingsz. – Honnan tudtad?

– Találgattam, ráhibáztam – nevetgélt Heri, mint aki nagy stresszen van túl.

– Most már átengedhetnél.

– De nem engedlek! – mondta a Fingsz rosszkedvűen.

– De miért? – kérdezte Heri, mint aki nem hisz az orrának. – Hiszen megígérted.

– Igen, de szemét vagyok, ezért nem engedlek át.

– Nem? – kérdezte Heri rosszkedvűen.

– Nem és nem – vigyorgott a Fingsz. – Ciki neked, igaz?

– Mi tagadás – mondta Heri, és megvakarta a fejét, mert azon tanakodott, hogy vajon mit évó legyen. – Legszívesebben a kefét ette volna, mert már olyan közel volt a célhoz, látta már a háttérben fényleni a Pupák Kupát, de a Fingsz miatt nem lehetett az övé, ami. Ekkor döntött úgy, hogy megöli, lenyúzza a bőrét és ágyelőt csinál belőle. Hirtelen fogta magát, nekiugrott a Szfingsznek és addig olvasott fel neki a *Vicces esetek a ragály kórházban* című zsebkönyvből, amíg a Szfingsz inkább úgy döntött, megdöglik, de ezt nem hallgatja tovább. Ekkor Heri előkapta a zsebkését, ami nem is volt neki, és se szó, se beszéd, lenyúzta a nagy marha állat bundáját, és magával vitte, hátha valamire jó lesz még.

Mint aki jól végezte dolgát, fütörészve baktatott a labirintusban, amikor hirtelen meglátta a Pupák Kupát. Ott állt egy emelvényen, szépen fénylett, mint amit kitisztítottak.

Heri eufórikus hangulatba ringatta magát, mert azt hitte, immár megint győzött. Hirtelen motorzúgást hallott a háta mögül. Belenézett a

visszapillantó *trükkjébe*, és meglátta Szegény Gregoryt, aki iszonytató sebességgel száguldozott mögötte. Nosza, Heri is a gázra lépett, de ahelyett, hogy gyorsult volna, lassulni kezdett. Nyomogatta a gázt, kapcsolgatta fel és le a váltót, de semmi nem történt. A motor köhögni kezdett, mint ahogy Heri is. Szegény Gregory viszont villámsebessen közeledett. Már a célegyenesben voltak, amikor Heri kénytelen volt kiszórní a jancsiszögeket. Szegény Gregory ráfutott, kidurran, majd ő is ugyanúgy lelassult, mint Heri. A hátralévő öt métert tizenöt perc alatt, fej-fej mellett tették meg. Mielőtt rávetették volna magukat a kupára, Herin elhatalmasodott a lekiismeret furdalás.

– Fogd meg! – mondta nagyélkülén.

– Nem fogom! – tiltakozott Szegény Gregory. – Én nem vagyok olyan! Különb is, hálával tartozom neked mindazokért a dolgokért, amiket véghezvittél az emberiség szolgálatában.

– Semmiség volt – szerénykedett Heri. – Akkor az lenne a legjobb, ha egyszerre fognánk meg.

– Na jó! – egyezett bele Gregory. Meg is fogták, de nem történt semmi.

– Hohoho! – kiáltott fel Heri. – De hiszen itt van egy tábla, alatta meg egy Slusszkulcs, amelyen az a felirat látható, hogy:

1. KÉREM, HELYEZZE
A SLUSSZKULCSOT A LYUKBA!
2. NE ÜGY, HANEM FORDÍTVA.
3. MONDOM, FORDÍTVA!
4. JÓ!
5. MOST MONDJ EL EGY IMÁT,
MERT ROHADTUL MEGSZÍVATTALAK,
KÓKLER! HEHEHE!!!

Amikor rájöttek, hogy ez csapda, már késő volt. Megfordult a fejük felett a világ, a gyomruk az agyukba nyomódott, majd egy rettenetes pillanat után megérkeztek valahová, ami nagyon úgy nézett ki, mint egy temető.

17. Krumplinyomók

Egy rosszarcú és egy még rosszabb arcú alak közeledett feléjük. Egy kicsi, akit lombikban szállítottak, és egy nagyobb, amelyik a kicsi felbujtására, se szó, se beszéd, egy lézersugárral megölte Szegény Gregoryt.

– Még el sem búcsúzhattam tőle! – ordította Heri elkeseredetten.

– Lárifári! – mondta a járőképes alak. – Hiszen már mióta tudod, hogy meg fog halni. Négy éve ismered, és nem tudtad megtenni! Ezért nem vállalhatok felelősséget. Ez bizony a te súlyos mulasztásod, amit örökre teherként fogsz cipelni.

– Cickafark! – kiáltotta Heri. – Hát te vagy az, te utolsó piszokfajzat! A múltkor elengedtelek, megkíméltem a tyúkszaros életedet, és most megölöd a barátomat?

– Nála ez a hála – világosította fel a lombikban úszó másik jövevény, illetve hozomány, mivel hozták, nem pedig a lábán jött, ugye.

– Jaj! – ordított fel Heri, amikor rájött, hogy ez nem más, mint Voltmárvolt. A felmatricázott sebhelye annyira fájni kezdett, hogy majdnem lekaparta.

De nem tehetette, mert szerződése volt a jogtulajdonossal, hogy élete végéig hordania kell.

– Most elérkezett a végjáték, Kókler! – vihogott a lombikfajzat. – Nagyszabású kísérletet tervezünk, amelyben te is főszerepet kapsz.

– Nem biztos, hogy vállalom! – tiltakozott Heri, de hiába, mert meg sem kérdezték. Cickafark rámutatott a varázspálcájával, hörgött valamit dákó román nyelven, mire Heri egész teste megmerevedett, mintha Viagrárt ebédelt volna.

Üveges tekintettel figyelte, amint Voltmárvolt szolgája serényen munkához látott. Előbb megköpködté a kezét, ami nagyon gusztustalan jelenet volt, mivel egy kicsit eltúlozta. Utána letette gazdáját a földre, majd Herit hozzákötözte egy éppen használaton kívüli kinzócölöphöz. Heri nem tudott tiltakozni, sem egyetérteni, mert teljesen megbénult mindene. Valószínűleg pillanatragasztó átkot küldött rá Cickafark.

Voltmárvolt szolgája fát gyűjtött, majd tüzet rakott egy Bunzen-égővel. Végül rátett a tűzre egy edénykét. Nagy nyögések és erőfeszítések közepette felemelt egy fél literesnél nem nagyobb köbtartalmú kulacsot, ezután nehézvizet töltött az edénybe. Utána összeszerelte az eddig a talárja alatt rejtőgetett részecskegyorsítót, és nagy műgonddal felállította az edénnyel szemben.

Heri némán figyelte, mit csinál. Voltmárvolt sem szólt, mivel láthatóan annyira gyenge és kicsi volt jelenlegi állapotában, hogy nem nagyon beszélt, mert az is komoly erőfeszítésébe került.

Amikor a víz rotyogni kezdett, Cickafark levágta a saját kezét. Nagyon fájhatott neki, mert rettentően ordított. Heri nem szólt, de láthatóan még jobban kiguvadt a szeme és hörögni kezdett. Soha nem szerette a horort, mert egyszerűen megviselte az idegeit.

Cickafark rájöhetett, hogy valamit nem jól csinált, mert fél kézzel sokkal nehezebb volt a zsákban magukkal hozott urna tartalmát beleöntenie a rotyogó vízbe.

– Apám volt benne... – magyarázta gonoszul Voltmárvolt. – Én magam öltem meg, mert nem bíztam másra. Azért kellett bűnhődnie, mert soha nem adott zsebpénzt. Miután meghalt, elhamvasztottam, és beletöltöttem az urnába, hátha jó lesz még valamire. Nem gondoltam volna, hogy ekkora hasznát fogom venni holtában. – Fenyegetően felröhögött, és a porcelánköcsög tartalmára célozgatva tréfásan megkérdezte a por alakban koncentrálódó atyjától: – Igaz-e, *nesszfather*?

Heri gyomra felfordult mindattól, amit látott. De nem tehetett semmit, mert megbénították.

Amikor Cickafark beleöntötte Voltmárvolt porított atyját a rotyogó vízbe, és utána dobta a már előzetesen levágott kezét, Heri már rosszat sejtett.

Amikor Cickafark egy aranykupával közelített feléje, szívesen felordított volna. A gonosz szolgánál ugyanis egy hatalmas kés is volt. Heri az örület határán, magában találgatott, vajon mit fog levágni róla ez az állat.

De nem vágott le róla semmit, csak a vérért vette. Néhány eret felvágott rajta, komótosan felfogta a friss vérért, majd miután elegendőnek találta a mennyiséget, a rotyogó edényhez lépett, és az egészet beleöntötte az üstbe. Utána megfogta Voltmárvolt lombikját és beleöntötte az edénybe azt is. Voltmárvolt elvegyült a folyadékkal. Heri vérzése hirtelen elállt. Sejtette, hogy nem akarják, hogy meghaljon. Talán csak később. Vagy lehetséges, hogy egyáltalán nem.

Cickafark egy lapos zsebtelephez kapcsolta a részecskegyorsítót, majd a műszert maximális teljesítményre állítva bekapcsolta.

Rövid idő telt el részecskegyorsítással, de ennyi is elég volt Voltmárvoltnak. Cickafark kántálni kezdett valami ismeretlen latin nyelven, és levágott kezét piszkálgatta a másikkal, amelyek még ép volt.

– Le fogja vágni a másikat, ha visszatér! – kiáltotta Heri, amikor észrevette, hogy immár tud beszélni. De mozdulni még nem volt képes.

– Ugyan, ugyan! – rázta a fejét Cickafark. – Csak nem képzeled, hogy ilyen hálátlan leszel?

– Szinte biztos vagyok benne, hogy nem hagy életben, hiszen mindent tudsz róla. És az ilyeneket nem szereti.

– Akkor te sem számíthatsz túl sok jóra! – nevetett Cickafark gonoszul.

Heri nagyot nyelt. Már éppen beszéltetni akarta magát, hogy időt nyerjen, amikor az üstből váratlanul kilépett Voltmárvolt teste. Illetve csak a fele. Mintha hosszában elvágták volna, szervei baloldali irányban kilógtak, a feje is félre sikeredett, egyik karja hiányzott, de valamiért mindkét lába megvolt, így közlekedni az eddigieknél máris sokkalta jobban tudott.

– Csak fél siker koronázta erőfeszítéseinket – mérgelődött a testet öltött gonosz bosszankodva.

– Egyáltalán nem is rossz! – hazudta Cickafark és háynyi kezdett.

– Kérem a nyomorék öltönyömet! – parancsolta a Nagyúr.

Cickafark engedelmeskedett.

Voltmárvolt felöltözött egykezes, féloldalas ingjébe, magára húzta az ugyanilyen zakóját, majd ruházatának tetejére fekete köpönyöget kanyarított, amely nagymértékben elfedte testi fogyatékoságait. Elővett egy mágikus adóvevőt, és mivel megfelelő erősségű volt a térerő, rejtjelzett SMS üzeneteket küldött régi híveinek:

„Bagoly mondja verébnek, hogy nagyfejú”

Nem telt bele egytized másodpercbe, máris egy sereg feketébe öltözött fekete mágus teleportált a térre, amely így fekete reptérre avanzsált.

– Heri Kókler, te piszokfajzat! – fordult Herihez kedvesen. – Szerencsétlen varázsbalesetem miatt azt hitte a világ, hogy le tudtál győzni, de nagyon tévedtek. Most itt vagyok megint, visszajöttem, és mindjárt hazaváglak, mint anno a szüleidet. Te kis féreg! – sziszegte Voltmárvolt. – Besétáltál a csapdámba.

Heri idegesen tapasztalta, hogy egy nagy csörgőskígyó tekeredik a lábai között. Szakasztott olyan volt, mint Booáááá, a csörgőskígyó, amelyet néhány éve sikerrel hidegre tett.

A fekete mágusok kört alkotva letérdeltek, majd fejet hajtottak uruk előtt.

– Látom, nem felejtettétek el a titkos jelet – mondta elégedetten Voltmárvolt.

– Nem, Főnök! – emelte fel buksiját a csuklyás pólója alól Lucifer Mávfolt. Megmutatta a fenekére tetovált fekete koponyát, amelynek szájában véres cumi volt.

– A jel ismét bizsereg! – lelkendezett Mávfolt apuka.

Heri felszisszent, amikor azonosította.

– Mindig hüek voltunk hozzád – hazudta egy nagy darab fickó, meg egy másik.

– Mó-Csing és Döglégys urak! – dörzsölte a kezét Voltmárvolt. – De jó, hogy újra látlak titeket.

– Mi is örülünk, Nagyurunk! – zengték a többiek.

– Mindenekelőtt szeretném a szemetek láttára megölni ezt a rusnya kis férget! – mondta Voltmárvolt.

– Ne, uram, kegyelmezzen! – sikoltozott Cickafark.

– Nem téged, te ostoba. Nagy szolgálatot tettél nekem, ezért jutalmat érdemelsz. A kezedet adtad, hogy feltámadhassak. Most adok neked helyette egy másikat. – Azzal elővette a varázspálcáját. Köröket kezdett el írni vele a levegőben, majd rámutatott Cickafark kézcsontjára, amelyet egyelőre körbedongtak a döglégyek.

Hirtelen új, szépen fénylő, kampóban végződő kéz nőtt a csúnya seb helyére.

– De hát, nagyuram – sírta a boldogságtól Cickafark. – Hiszen ez csodás. Micsoda varázslat. Levágtam a kezem és most visszanőtt. Sokkal szebb jobb és célszerűbb, mint amilyen az eredeti volt. Soha többé nem kell sömnyitót használnom, profin tudok kapaszkodni a tömegközlekedési eszközökön, és ha megtámadnak, remek fegyverem van, hogy bárkit fél kézzel kibelegyek.

Voltmárvoltot elégedettséggel töltötte el, hogy örömet okozott vazallusának.

– Látjátok, híveim, mindenki elnyeri a jutalmát, aki engem szolgál.

– Mi vagyunk a Fekete Krumplinyomók! – ordította Lucifer Mávfolt, és fanatikus tekintettel nézett urára.

– Örülök annak, hogy ennyire lelkesek vagytok. Nemsokára hozzákezek régi tervemhez, hogy leigázzam és megsemmisítek a világot. Ebben nagy szerepet szánok nektek is. De most előbb megölöm ezt a kis rohadékot, ezt a Kóklert, aki, mint ahogy a neve is mutatja, még csak nem is profi varázsló. Csak egy Kókler a sok közül. Karóba fogom húzni, mert mindig is szerettem a *kész átverés sőt!*

– Halál reá! – üvöltötték a túlfanatizált fekete hívek. Heri kétségbeesetten keresett kiutat, de nem volt ilyen. Megbénították, vérért vették, elhozták ide, ahol a madár se jár. Nem volt mit tenni, innen már csak egy út vezetett: a halottak útja, egyenesen le az Alvilágba. Mindez érthető szorongással töltötte el szegény fiút.

– Tárgyalást akarok! – kiáltotta minden átmenet nélkül, de kinevették.

– Tárgyalást nem kapsz! – vigyorgott Voltmárvolt. Heri figyelmes lett arra, hogy a fekete nagyúr nem először kezdi el vakargatni a nadrágja elejét.

Hirtelen megint megvakarta, aztán folyamatosan és egyre erősebben vakargatta, végül benyúlt, ekkor már ordítva vakarta, végül le is tépte azt, amit eddig csak vakart. Heri arra gondolt, hogy ez már több a soknál, ez aztán már tényleg gusztustalan.

– Mi volt ez? – kérdezte Voltmárvolt.

– Valami gyors lefolyású nemi betegség?... – találgatott Cickafark. – Biztosan Heri Kókler véréből szedte össze Nagyuram.

– Az kizárt! – védekezett Heri. – Igaz, hogy a csajom eddig bioszexet folytatott, vagyis fűvel-fával kefélt, de amióta velem jár, totál monogám, igaz franciázott azóta egyszer Rummal, de nem úgy, hanem csak tanultak együtt franciázni. Attól semmiképpen sem lehet, mert mindig használunk óvszert. Szerintem Cickafark lehetett. Amilyen higiéniai kultúrája lehet neki, ne is csodálkozzunk rajta.

– Megöllek! – ordította Voltmárvolt.

– Ezt már az előbb is mondta a bácsi! – figyelmeztette Heri.

– Rendes párbajt fogunk rendezni. Nekem lesz varázspálcám, neked meg nem – mondta vigyorogva Voltmárvolt, a töketlen. Gonosz, fekete hívei vele vigyorogtak.

Micsoda sunyi, önálló akarat nélküli társaság! – gondolta Heri, de nem merte szóvá tenni, mert enélkül is elég rosszul állt a szénája.

Voltmárvolt Herire bökött a varázspálcájával. Heri kötelékei eltűntek, tagjaiba visszatért az élet. Nem sokat töprengett, máris menekülni kezdett. Magához vette kis hátizsákját, amelyben eddig a hasznos holmijait tartotta, majd a varázspálcájáért is lehajolt, amely ott hevert a lába előtt. De ezután már tényleg rohanni kezdett a sírok között. A Pupák Kupa ott fénylett egy közeli síron, a hozzá tartozó Slusszkulcs is ott hevert a hideg márványlapon.

Herinek nem volt sok esélye. De azért megpróbálta. Futott, ahogy a lába érte, futott, ahogy az ina szakadt, futott, ahogy Forest Gump, a hülye. A hidegre tévő átok éppen a háta közepébe csapódott be. Ellenségei felröhögtek, de Heri nem jött zavarba. Gyorsan felkapkodta magára a Mr. Ribizlytól kapott sapkát, sálát, kesztyűt, és a bundázott bélésű cipőt, és összekuporodva megvárta, amíg újra felmelegszik, így is lett. Akkor aztán elővette a fekete napszemüvegét és feltette az orrára. Amikor a fehér botot is a kezébe ragadta, olyan fenyegető jelleget sikerült kölcsönöznie magának, hogy még a Fekete Krumplinyomók is egy emberként szisszentek fel.

De nem úgy Voltmárvolt! Felemelte pálcáját és halálosan halálos haláli átkot ordította Herire.

– *Abraka Dabra!*

De semmi nem történt, mert Heri ügyesen alábukott egy sír mögé. Mint az a sírásó is, akit az eltévedt átok véletlenül talált el. Szegény jobb helyen nem is halhatott volna meg. Mondhatnánk, munkahelyi baleset. Szerencsétlen flótást nem kellett messzire vinni, csak bedobozolták, aztán rálapátoltak egy kis földet, aztán máris jöhettek a virágok, a koszorúk meg a hozzátartozók.

De Heri Kókler élni akart, és nagyon küzdött az életéért.

Remek terv kezdett körvonalazódni az agyában. Ha sikerül megvalósítania, akkor nyert ügye van, ha nem, akkor biztosan meg fog halni. Nem volt sok veszteni valója. Az volt a terve, hogy valahogyan elérje a Pupák Kupát, beledugja a Slusszkulcsot és visszaröpül oda, ahonnan eljött.

Ügyesen szalomozott a gyorsan közeledő Voltmárvolt átkai elől, és már majdnem elérte, amikor üldözője rájött, mire készül és egy erőteljes lökessel vagy kétszáz méterrel odébb repítette a Pupák Kupát.

– Ez már nem fog működni, fiacskám! – nevetett rajta Voltmárvolt. – A Pupák Kupa nem retúrjegy. Hiába is dugnád bele a Slusszkulcsot, sehová sem jutnál vele. Hahahaha – nevetett Voltmárvolt. – De azért elég ügyes...

Heri érezte, hogy mindjárt megüti mérgében a guta.

De a dolgok másként alakultak. Amit most megtudott, fontos információ volt. Tehát a Slusszkulcs nem működne azon a módon, ahogy idejöttek.

Akkor tehát egy másik módszert kell alkalmaznia. Eszébejutottak Szegény Gregory apjának, Gregory Pechnek a szavai, amikor a természet erejéről magyarázott és a Slusszkulcs használatának módjairól. Csak be kell dugni egy nagyon bűdös helyre, be kell nyomni tökéig, aztán erősen el kell csavarni. Utána jöhet a teleportálás.

Eddig jutott az elméleti menekülésben, amikor Voltmárvolt hirtelen egy ismeretlen varázslat segítségével megragadta Herit, majd saját maga elé röpöptette.

Heri csak ámult, mire képes ez a szörnyeteg, fekete lelketű ember.

Voltmárvolt röhögött, de röhögtek a Fekete Krumplinyomók is.

– Látod, Kókler, semmi vagy hozzám képest.

– Nehogy azt higgye! – mondta Heri fenyegetően. – Maga egy beképzelt szörnyeteg! Soha nem lesz a világ ura, mert én majd megakadályozom!

Eddig mindig sikerült, egyelőre három nullára vezetek.

A Fekete Krumplinyomók és Voltmárvolt is kinevették.

Voltmárvolt kezében hirtelen átváltozott a varázspálca, az egyik végéből három méter magas, vörösen vibráló sugárnyaláb szökkent ki.

Heri is megmarkolta a saját varázspalcáját, és az övéből is kiröppent egy kékesfehér színű lézerpenge, de az csak fél méter hosszú lehetett.

Voltmárvolt felvihogott, a betanított Fekete Krumplinyomók is vele röhögtek.

Vívni kezdtek. Ütötték, vágták egymást, olyan elszántsággal, mintha ezen múlna az életük. Heri kisebb volt, de gyorsabb, Voltmárvolt viszont sokkal gonoszabb. Nagyokat ütött, hatalmasakat vágott és suhintott. Heri érezte, hogy a másik Ereje nemsokára fölébe kerekedik. Miközben összecsaptak a fegyvereik, addig-addig nyomták egymást a lézersugaraikkal, hogy a lézernyalábok összetekeredtek, majd egy nagy csomó keletkezett rajtuk. Közben dühödten vicsorogtak egymásra.

– Heri, jobb ha tudod, hogy az apád én vagyok! – próbálkozott lopott ötletekkel és nagyon csúnya, valóságnak nem megfelelő hazugságokkal Voltmárvolt, hogy összezavarja és dekoncentráltá tegye a szegény fiút, akinek már enélkül is rengeteg baja volt.

Heri agyában egy kétségbeesett terv kezdett megfogalmazódni. Talán a körülmények okozták, de csakis ilyen tervei voltak mostanság. Hirtelen kikapcsolta a varázspalcáját, erre Voltmárvolt is így tett. Úgy látszik, az övé is annyira túlmelegedett, hogy kellemetlen volt kézben tartani. Amíg azok röhögtek, megfordult, letolta a gatyáját, majd azt mondta Voltmárvoltnak:

– Kinyalhatod, apukám!

Voltmárvolt erre éktelen haragra gerjedt. Nem akart adós maradni. Ő is letolta a gatyáját, majd ő is ordítani kezdett Herinek.

– Nyald ki te!

Heri most villámgyorsan, mégis roppant összetett módon cselekedett. Most ezen múlt minden.

Először is felrántotta a gatyáját.

„*Idelix*”- varázsszóval odavonzotta magához a Pupák Kupát és a Slusszkulcsot.

Megragadta a nehéz, majdnem öt kilós Slusszkulcsot, majd hirtelen mozdulattal bedugta Voltmárvolt kimeneti nyílásába.

Voltmárvolt meglepődött, a szeme kiguvadt, lélegzete bennakadt, majd felordított, mint akit nyúznak.

Ez azért történt, mert Heri benyomta neki koppanásig a Slusszkulcsot, utána meg hirtelen mozdulattal elfordította. Megint felrémlt előtte Szegény Gregory apjának, Gregory Pechnek az arca, amikor arról mesélt, milyen hatalmas ereje van a természetnek, csak be kell dugni a Slusszkulcsot egy nagyon bűdös lyukba, és máris működik a teleportáció. Heri jólesően gondolt arra, hogy bizony ennél bűdösebb lyukat aligha találhatott volna. Ugyanebben az időpillanatban kioldotta a kihajtható sújtóléget is, amit az ikreiktől kapott. A hatásfoka meglepte, mert a feléje rohanó Fekete Krumplinyomókat rettenetes erő tarolta le. Még belekapaszkodott Szegény Gregory holttestébe, mert gondolta, hogy szuvenírként vagy hálából visszaviszi a szüleinek, hadd örüljenek. Ez volt az utolsó gondolata.

De ekkor már repült vissza Rokfortba. Legalább is remélte. Amikor megérkezett, fellélegzett egy kicsit. Elhajította a fenébe a kezében szorongatott Pupák Kupát, földre dobta a Voltmárvoltban bejáratott Slusszkulcsot, Szegény Gregory porhüvelyét, a hátizsákját, és belevetette magát Hermelin pihepuha karjaiba.

18. Végjáték

Emberek vették körül, mindenki kiabált, sikoltozott. Dupladurr professzor, Meggenya professzor, Cotton professzor és még mindenki, aki legalább docens volt, egyszerre kezdte kérdésekkel ostromolni.

Heri lassan feléjük fordult, majd sajtótájékoztatója keretében elmesélte, hogyan támasztották fel Voltmárvoltot, akit pedig ő fáradtságos munkával már háromszor megölt. Csalódottságát fejezte ki amiatt, hogy hiába szorgoskodott, most évek óta tartó erőfeszítéseit egy egyszerű feltámasztással valaki teljesen tönkretette.

A rossz hírek senki nem örült. Főleg Vószem Zordon nem, aki állig felfegyverkezve hirtelen berontott a stadion közepére, ahol most mindenki állt. A labirintus falait már régen elvarázsoolták az útból, a közönség így kristálytisztán láthatta, hogy mi folyik alatt, a zöld gyepen.

Ha Vószem Zordonon múlt volna, akkor vér folyt volna, de ekkor megjelent Vószem Zordon II. Nagy feltűnést keltett, mert minden létező mágikus fegyveréből, mint például daraboló átok, savazó rontás és annihiláló ráolvasás, valamint hagyományos fegyvereiből, mint a vállról indítható rakéta, a rezgésdetonátor és a gránátalma, egyszerre intézett támadást Vószem I. ellen. Utóbbi mindegyike csak a falábából átalakított gyorstüzelő nehézgéppuskával tudott volna válaszolni, ha meg nem hal közben.

– A mocsadék! – ordította Vószem Zordon. – Hónapokkal ezelőtt elkábított, bezárt a spájzba, és otthagyt, hogy dögöljek meg magamban. Hallottatok már ilyen kegyetlenségről, hogy valakit egyszerűen bezárjanak a saját spájzába?

Heri nagyot nyelt, és lelkiismeret furdalás kezdte gyötörni.
– De sikerült kiszabadulnom, mert okos vagyok és ravasz – folytatta az igazi Vószem Zordon. – Állig felfegyverkeztem, és elkezdtem bosszút állni. Mindenkin bosszút álltam, akin csak lehetett. Sőt... Hosszú hónapokig tartó utam során egészen rettenetes összeesküvést sikerült felgöngyölítenem. Felfedeztem, hogy Böjti Kapor miniszter fia, Kis Kapor, aki maga is a Fekete Krumplinyomók dekadens szubkultúrájába tartozott, zárt be engem a saját spájzomba. Ráadásul alakváltó lévén képes volt beöltözni Vószem Zordonnak, és a Rokforti Mágus és Miegymás meg Hogyishívják Kiképző Állomásra jött, hogy rettenetes tervét megvalósítsa. Mindamellet engem is lejárasson. A terv a következő volt: A Pupák Kupa eseményeit kihasználva megkísérelte meggyilkolni a világ megmentőjét, Heri Kóklert – itt elérzékenyült egy kicsit, amikor látta, hogy Heri még mindig életben van. – Remélem, sikerült időben érkezniem?
– Már túl vagyunk a nehezén – mondta Heri kissé megnyugodva. – De sajnos Voltmárvolt feltámadt, és megint a világ elpusztítására tör.
– Nem bírja kiverni a fejéből – sópáncodott az igazi Vószem Zordon.
– Mi történt Mr. Kaporral? – kérdezte Serclý, az ikrek bátyja, akinek nevezett volt a főnöke.
– Mondom, *volt!!*
– Szegény Mr. Kapor! – sajnálkozott mindenki. Pedig milyen rendes ember volt.
– Szegény Gregory! – sírtak a halott bajnok szülei. – Hát meghaltál végre! Istenem, milyen rettenetes is ez a rohadt élet! Hogy mennyit kellett hiába várnunk. Hiába vigasztalták őket mások, csak sírtak, jajveszékeltek, perrel fenyegetőztek.
Dupladurr professzor igyekezett enyhíteni fájdalmukat és savanyú cukorkát adott nekik. Ettől kicsit jobb kedvre derültek. Nem telt fél órába, már vicceket is meséltek egymásnak.
– Az egész összeesküvést azonban Voltmárvolt irányította! – dörrent megint Vószem Zordon hangja. Cickafark segítségével elfogták, megkínózták, kivallatták, végül meggyilkolták a véletlenül arra felé gombát gyűjtögető Marha Pörkinzt, a Mini Sztérium munkatársát. A belőle kiszedett információkat felhasználták a rettenetes tervükhöz, amit még sikerült időben megakadályozni.
– Nos, Vószem – karolt bele Dupladurr professzor –, a dolog sokkal árnyaltabb. Az egész úgy történt ugyanis, hogy egy kicsit elkéstél. De szerencsére Heri megoldotta a dolgot. Ha mást nem is, de legalább a saját életét sikerült megmentenie. Ez nem kis dolog annak az ismeretében, hogy mennyire nagyon meg akarták ölni.
Herit körbe vették a barátai, felebarátai, szimpatizánsai, ellenségei, és mindenki egyszerre kérdezett tőle.
Heri türelmesen válaszolt, némileg kiszínezve ugyan, de nekik is elmesélte, mi történt vele, amíg nem látták. Azt is elmesélte, hogyan sikerült ezúttal döntetlenre mérkőznie a gonosz Voltmárvolttal, aki az ő vérével doppingolt.

Mindenki ámulattal hallgatta.
Egészen addig, amíg Meggenya professzor finoman elvonszolta, hogy ünnepélyes keretek között átadják neki a Pupák Kupát, amit végül, nem könnyen, de mégiscsak megnyert. Kinyerma Meggenya láthatóan nagyon örült, hogy Heri megúsza ezt a veszélyes kalandot, és még a pumpa nélküli felfújható gumi tutaját sem kellett hozzá használnia.
Útközben elmesélte a tanerő, hogy Hektor Rum súlyos sérüléseket szenvedett, de valószínűleg teljesen fel fog épülni. Nem úgy, mint Flüg Becourt, aki máris felépült könnyebb karcolásaiból és egy mélyebb sebből.
– Szegény Gregory pedig, hát igen, ő végre meghalt – összegezte Meggenya.
Amikor a közönség éljenzése közepette át akarták adni a győztesnek járó Pupák Kupát, Heri szót kért:
– Kedves barátaim! A versenyt nem egyedül nyertem meg! Velem együtt bajnok lett Szegény Gregory is. Méghozzá *holtversenyben!* A Pupák Kupa pedig nekem nem kell, mert rossz emlékeket idéz bennem. A pénzjutalommal együtt szeretném felajánlani Szegény Gregory szüleinek, akik pompás temetést, és remek halotti tort rendezhetnek belőle.
A közönség felálva tapsolta korunk hőst, a katarzis érzése soha nem látott méreteket öltött. A nézők összeölelkeztek, a szkinhedek cigányokkal fogtak kezét, arabok zsidókkal csókolóztak, a megatott terroristák pityeregve eloltották a meggyújtott dinamitrudak végén égő gyújtózsínort, a pompomoslányok egymás nyakába borulva bögtek, de a legnagyobb csoda az volt, hogy az elérzékenyült parkolóőrök ezen a napon senkinek sem vontatták el a stadion elől a lovaskocsiját.

19. Válsághelyzet

– A helyzet súlyos – mondta a haditanácson Krampusz Dupladurr professzor – és megigazította a vállán átvett atomját és a nyíltartó börtököt, amit *tegezett*.
Mint minden jelenlévő, már ő is állig fel volt fegyverkezve. A haditanács, ahová érdemei elismerése mellett Herit is meghívták, hiszen komoly hőstettek fémjelezték a nevét, néhány perce vette kezdetét.
Az iskola tanárai mellett jelen volt még Hibrid is. Egy akkora fejszére támaszkodott, mint egy bárzongora. Itt tartózkodott Vószem Zordon is, aki akkor is fegyverben volt, amikor aludt. Vószem mind a nyolc szemével rettenetesen figyelte a haditérképeket.
Meggenya professzor oldalán hatalmas kard fémlott, tekintete zord volt és mindenre elszánt. A teljes harci díszben virító Himba és Bambi professzor mellett Madám Fityula és Madám Fly állt, természetesen nem fegyvertelenül. A zsebük tele volt biológiai és vegyi fegyverekkel. Láthatóan nem volt túlságosan jó kedvük.
Mega Mami, aki alig fért be a terembe, varkocsba font hajjal, óriási kardjával és hozzá illő, malomkerék formájú pajzsával kísértetiesen hasonlított Pallas Athénére. Cotton professzor azonban fegyvertelen volt. Kalasnyikov professzor pedig északra menekült a hírre, hogy visszatért Voltmárvolt, mivel vaj volt a fején, és a napon nagyon olvadni kezdett. Mr. Ribizly, aki a Mágja- és Rőzseügyi Fogyi Mini Sztérium képviselőjében volt jelen, szótlanul figyelte a drámai események zajlását.
– Cottonkám, tudod, mit kell tenned, igaz? – kérdezte Dupladurr, mire a nevezett sötét tekintettel bólintott, majd köszönés nélkül elhagyta az épületet, hogy titkosszolgálati eszközökkel éljen életének hátralévő rövid idejében.
Az igazgató végighordozta tekintetét a kollégáin, barátain, akik most már a szövetségesei is voltak egyben, ami igen praktikusnak tűnt ebben a pillanatban.
– Az Oskolát egyelőre bezárjuk – adta ki a hadiparancsot Dupladurr professzor. – A gyerekek hazamennek és szüleikkel együtt szépen megvárják, amíg vége lesz a rettenetnek. – Az igazgató Herihez fordult. – Te is menj haza fiam, ott biztonságban leszel.
Heri szépen elköszönt, barátaival, csajával, cuccaival, állataival és varázstárgyaival együtt felszállt a Rokfort Vonatra, majd hazazötyögött Landönbe, ahol a rokonai már várták.
A spájzban.
Heri egészen elérzékenyült, hogy szegényeknek már mennyire hiányozhatott.
Ő, a világ megmentője.
És az étel meg az ital is.

Főleg, miután elfogyott, Heri Hermelinről ábrándozva a legfinomabb macskakajákat vásárolta össze Dundy bácsiéknak. Nagy örömmel érkezett haza, szinte roskadozott a finom macskaeledek alatt, amikor észrevette, hogy családjának valamennyi tagja az ajtóban áll, természetesen vigyázz állásban, és jövetelét figyel.

Heri ledobta a földre a rengeteg edelt, és meghallgatta az üdvözlésére költött éneket:

*Megjött a jó Heri Kókler,
Áldja meg őt az ég!
Senki nem tudja, milyen rossz is,
Ha ő nincs itt velünk még...
Lalalla, nincs itt velünk, még...*

Noha jól esett Herinek az illő fogadtatás, mégsem mehetett el szó nélkül amellett, hogy rokonai az engedélye nélkül kifizették a zárat, majd elhagyták szolgálati helyüket, a spájzot. Egyetlen intéssel félbeszakította az énekkart, majd szépen rávilágított arra, hogy milyen helytelen dolgot tettek.

– Háborús helyzet van! – mondta Heri komolyan. Közben Hermelinre gondolt, hogy vajon mikor du...láthatja majd megint. – Szóval, mint mondtam, háborús helyzet van. Háborús helyzetben, de békeidőben is igen nagy vétség, ha a katonák elhagyják kijelölt őrhelyüket. A vétségért pedig büntetés jár. Megértettétek, amit mondtam, vagy mondjam el nektek még egyszer, gyorsabban?

– Megértettük, Heri! – mondták egyszerre, és még nagyobb vigyázzba merevedtek.

– Nos – mondta Heri kimérten, igyekezve titkolni a rátörő érzelmek hullámain, amit abbéli örömeiben érzett, hogy megint láthatja szeretett családját –, most gyakorlatozni fogunk! Szaladj Dundy, és hozd az ásót! A többiek addig futólépésben a kert végébe indulj!..

(Még nincs vége!)

Jegyzetek:

1. Vószem=nyolc (orosz)
2. Jó napot, Eltársak!

Stats:

K. B. Rottring:

Heri Kókler és a Búz Serlege

2002 Kambodzsa, Pol-Pot Strassze 13.

Kaktusznál balra, sárga csengő.

Rémregény gyerekeknek

Írta: K. B. Rottring

Rajzolta: Szűcs Pistike

Kiadja az Első Magyar Könyvkiadó Kft.

Excalibur Könyvek sorozat

A kiadásért felelősöket már megtaláltuk!

Nyomdai előkészítés: Szilícium Grafika

Tördelőszerkesztő: Savanya Zsolt

Jóízlés az nem volt.

Dizájner: Visszamondta

Nyomdai munkálatok: Nóvum Kft.

ISBN:96386281 38

Figyelem! A könyvben a nyugalom megzavarására alkalmas kifejezések és igei állítmányok találhatóak. Aki nem bírja, vagy még nincs 161 cm magas és ötvenhárom és fél kiló, valamint alig múlt el tizennégy éves, az ne olvassa! Semminemű reklamációt és használt bélyeget nem fogadunk el. Agysejtjeinek pusztulásáért az alkohol a felelős. Kérjük, fehér port se küldjenek, mert nem szeretjük!

Tartalom

- [1. Kísértetház](#)
- [2. Rémálom](#)
- [3. Levelet kapott a jó Heri Kókler](#)
- [4. Családlátogatás](#)
- [5. Slusszkulcs](#)
- [6. A Nagy Meccs](#)
- [7. Bűnjel](#)
- [8. Vószem Zordon](#)
- [9. Átkok átka](#)
- [10. Vendégjárás](#)
- [11. A Bűz Serlege](#)
- [12. A Mágustoronyban](#)
- [13. Első próba](#)
- [14. Áll a bál](#)
- [15. Második próba](#)
- [16. Hetedik próba](#)
- [17. Krumplinyomók](#)
- [18. Végjáték](#)
- [19. Válsághelyzet](#)
- [Jegyzetek](#)
- [Stats](#)